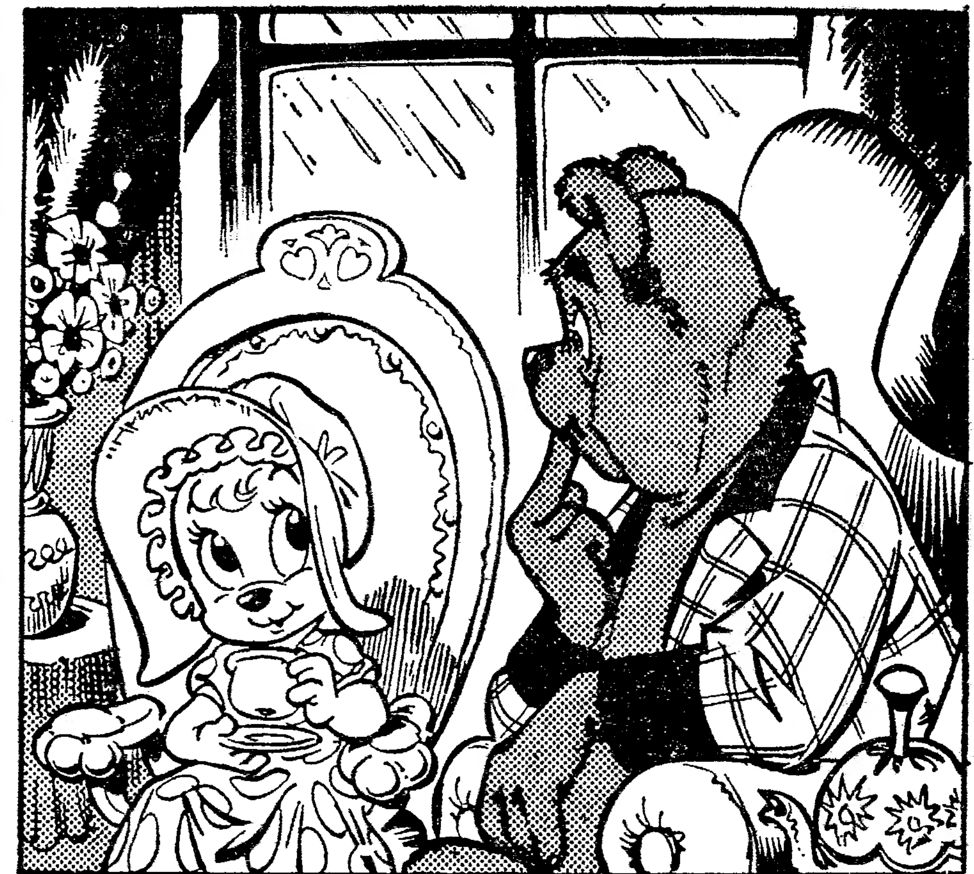

7303. Het was herfst geworden en een novemberstorm loeide over het snel verkalende landschap. Zware wolkenvelden joegen langs het zwerk zodat het die dag niet licht werd, en slechts een vaal licht aan de kim gaf enige kleur aan de vreugeloze natuur.

In Bommelstein was het echter warm en kneuterig, en het knetteren van de haard overstemde het huilen van de wind in de schoorsteen.

"Luister nu toch eens!", sprak heer Ollie, toen een regenvlaag tegen de ramen kletterde. "Wat zullen arme lieden die nu in hun eenvoudige auto's naar buiten moeten, het moeilijk hebben!"

"Jij denkt toch ook altijd aan anderen, Ollie", zei juffrouw Doddel bewonderend. Ze was langs gekomen om een paar eieren te lenen en had toen maar meteen een potje thee gezet, voor de gezelligheid.

"Hoe gaat het eigenlijk met je zoon?", vroeg ze. "Heette hij niet Konstant of zo?"

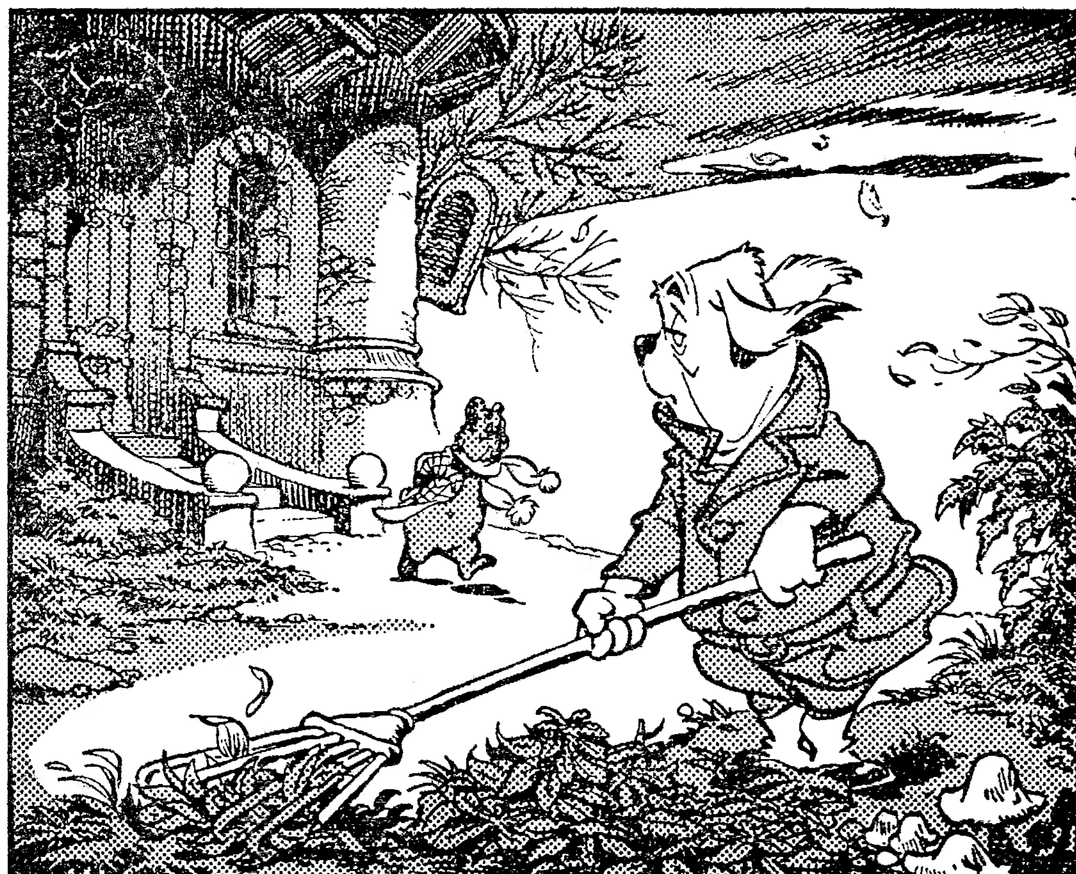
"Eigenlijk was dat mijn zoon niet helemaal", zei heer Bommel ontwijkend. Hij is uitgevlogen, zoals dat gaat — en ik heb niets meer van hem gehoord. Ach, het leven van een heer is moeilijk en eenzaam. Ik vraag me wel eens af, hoe het zou zijn, als de zorgende hand van een vrouw... Ik bedoel, Joost doet zijn best. Maar toch, als de dagen korter worden en de wind zo giert, denk ik wel eens... Hm. Soms denkt men wel eens, bedoel ik."

"Mallerd!", riep zijn buurvrouw uit. "Je laat het bij denken, hè? Als dat nu alles is wat je doet, is het niet veel. Waarom doe je niet iets? Schep een beetje moed, en kom tot daden!"

Deze woorden brachten heer Ollie ernstig in verwarring, en terwijl de storm aan de luiken rukte, brak het zweet hem uit.

711103

7304. Juffrouw Doddel nam al spoedig afscheid om naar huis te gaan, en heer Bommel liet haar uit. De storm loeide door de open deur de gang in en rukte aan zijn jas, maar daar schonk hij geen aandacht aan terwijl hij het verdwijnende figuurtje nakeek.

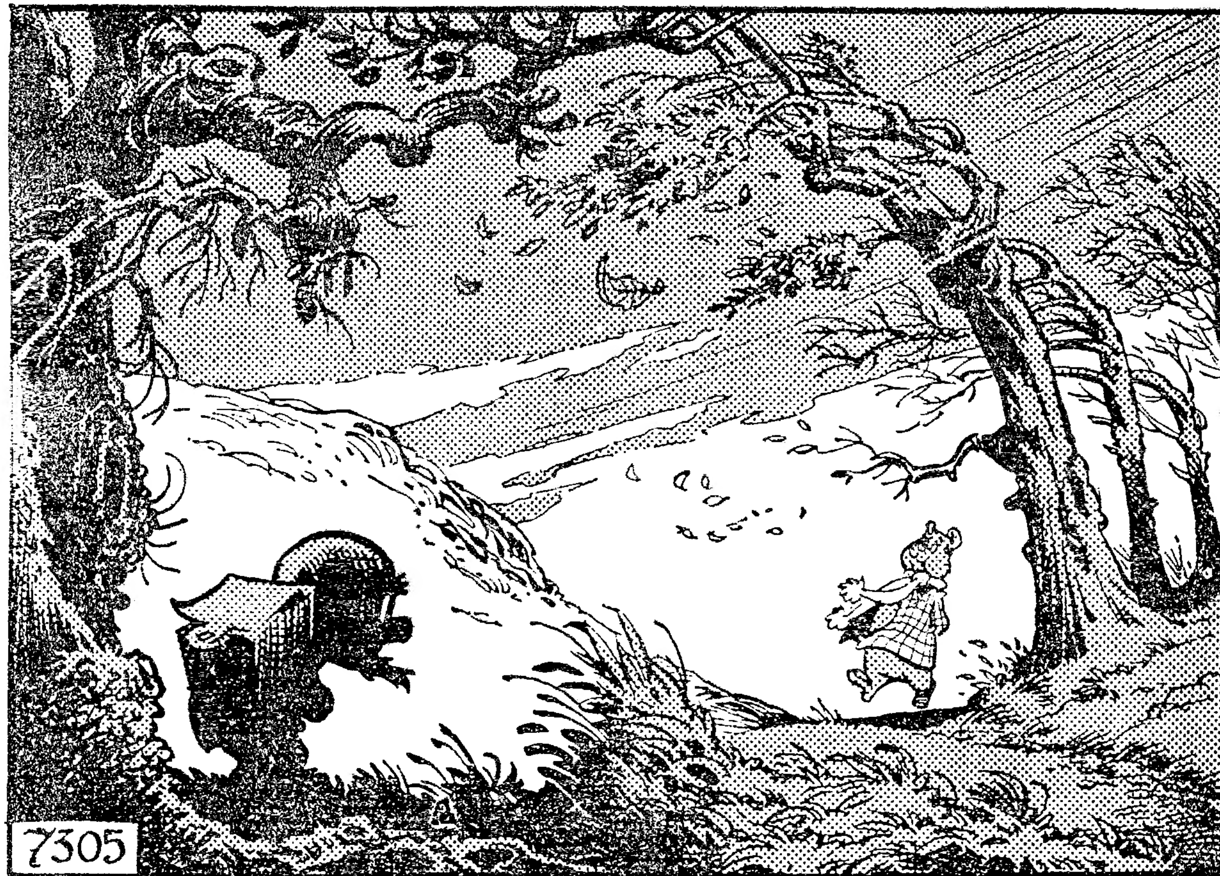
"Wat kan ze bedoeld hebben?", vroeg hij zich af. "Waarom doe je niet iets?, vroeg ze. Schep een beetje moed en kom tot daden! Eigenaardig. Ik ben altijd bezig, dat weet iedereen. En mijn moed is algemeen bekend. Hm. Misschien is de tijd rijp om een groot, belangrijk werk aan te pakken. Dan zou ze meer tegen me op kijken, bedoel ik. En dan zou het makkelijker zijn om haar te vragen of ze... Nu ja, alles zou gemakkelijker zijn, als iemand begrijpt wat ik bedoel."

Zo peinzende knoopte hij een warme das om en betrad de tuin, waar Joost bezig was met het aanharken van bladeren.

"Het heeft niet veel zin", sprak de trouwe knecht. "De wind blaast ze even vlug weer weg, met uw goedvinden. Maar ach, het verzet de zinnen."

"Ja, daar heb ik ook last van", gaf heer Ollie toe. "Ik ga een eindje lopen in de vrije natuur, omdat ik een grote gedachte omhoog voel borrelen zonder dat ik weet wat het is."

"Het is de herfst, als u mij toestaat", zei de knecht. "De vogels trekken en de gedachten borrelen; het is allemaal heel betreurenswaardig. Ik zal zeker maar niet met de maaltijd op u wachten?"

7305. Heer Bommel liep door de storm, met een fladderende jas en een rukkende bouffante. Om hem heen bogen de bomen kreunend in de wind en de dorre bladeren ritselden hem voor de voeten, terwijl van tijd tot tijd een kille regenvlaag op zijn gebogen gestalte kletterde. Maar hij voelde zich één met de grootste natuur, en reusachtige mogelijkheden ontvouwden zich in het brein van de eenzame heer, zonder dat hij precies wist welke.

"Je kan beter niet die kant opgaan", riep een krakend stemmetje boven het geweld van de elementen uit.

Heer Ollie schrok op uit zijn gedachten en zag Kwetal aan de kant van de weg staan. Het ventje torste een zware ransel en zijn gelaat stond zorgelijk.

"Waarom niet die kant op?", vroeg heer Bommel.

"Daar deugt het niet", legde de dwerg uit. "Met dit weer gaat het nog een beetje, maar anders kleurt de lucht daar niet meer. Als het niet verandert, kom ik er in de lente niet meer terug."

"O", zei heer Ollie zonder veel begrip. "Is het zo erg?"

Het kereltje knikte.

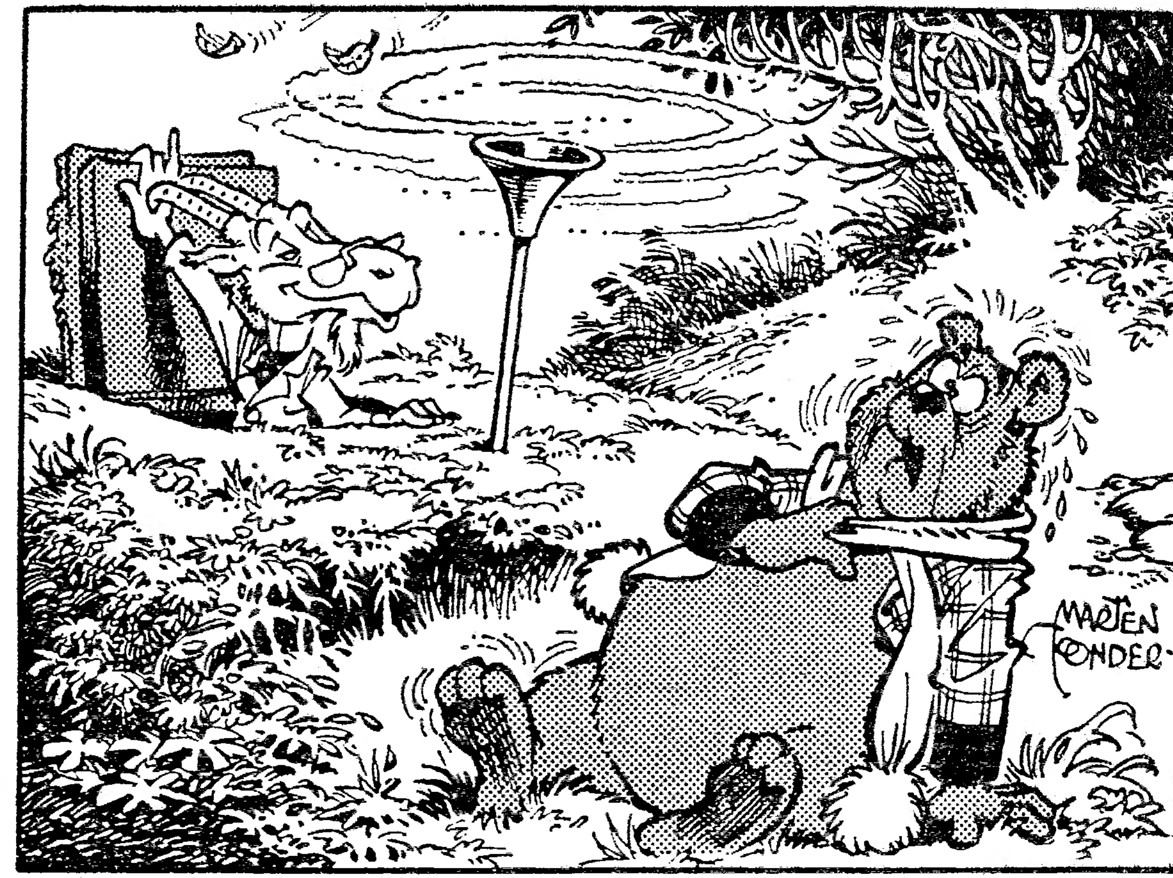
"Ik heb gedaan wat ik kon", hernam het. "Daardoor ben ik wat laat geworden, want het is al lang tijd om te ipsen. Maar ik heb het niet kunnen verhelpen."

"Het is toch wat te zeggen", mompelde heer Bommel. Het was duidelijk dat het fijne van de zaak hem ontging, en ook maakte hij geen aanstalten om een andere weg in te slaan. Kwetal begon hoofdschuddend weg te lopen.

"Ik heb maar een klein denkraam", sprak hij tot zichzelf. "Dit is misschien meer iets voor de reus Bommel."

7306. Heer Bommel keek Kwetal na totdat die over een heuvel verdwenen was, en hervatte toen zijn weg.

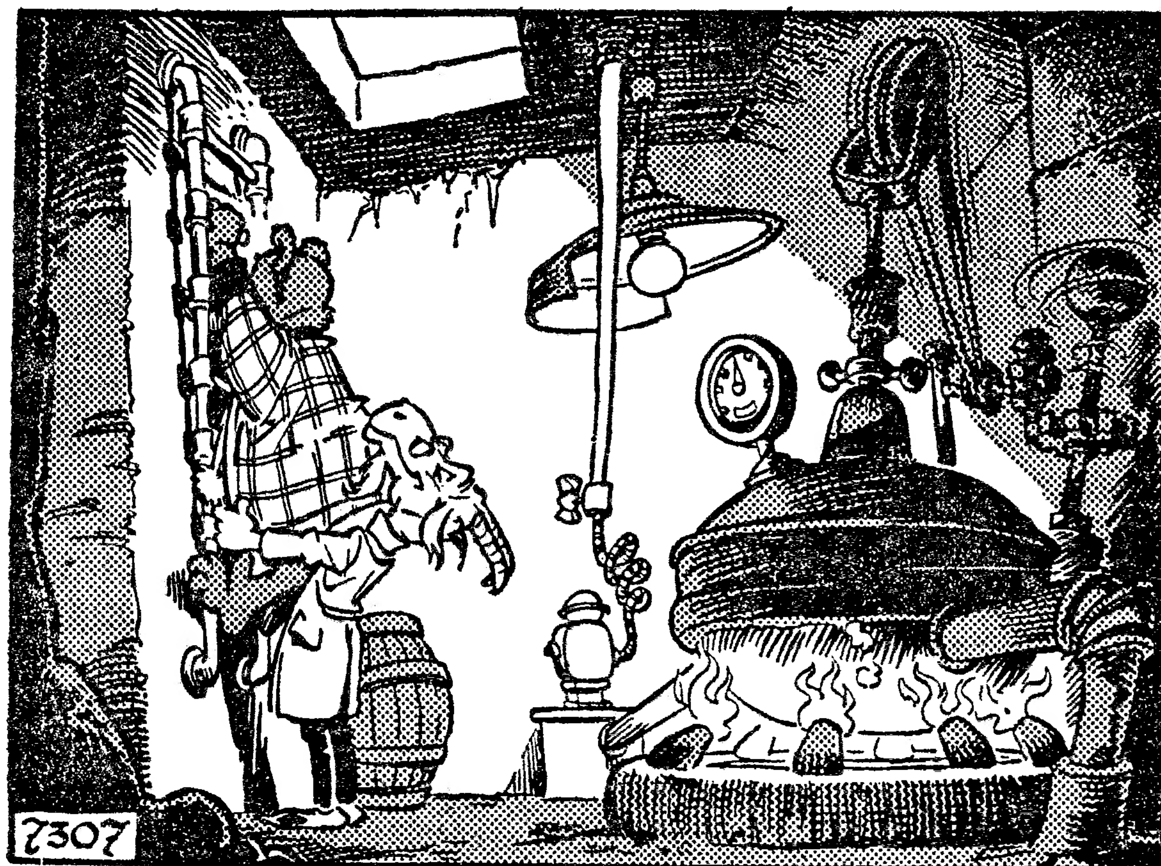
"Wat zou hij bedoeld hebben?", vroeg hij zich af. "Waarom zou het in deze buurt niet deugen? De lucht kleurt hier niet meer, zei hij; maar daar begrijp ik niets van. Hm, misschien is dit de grootse taak, die ik zocht. Wie weet?"

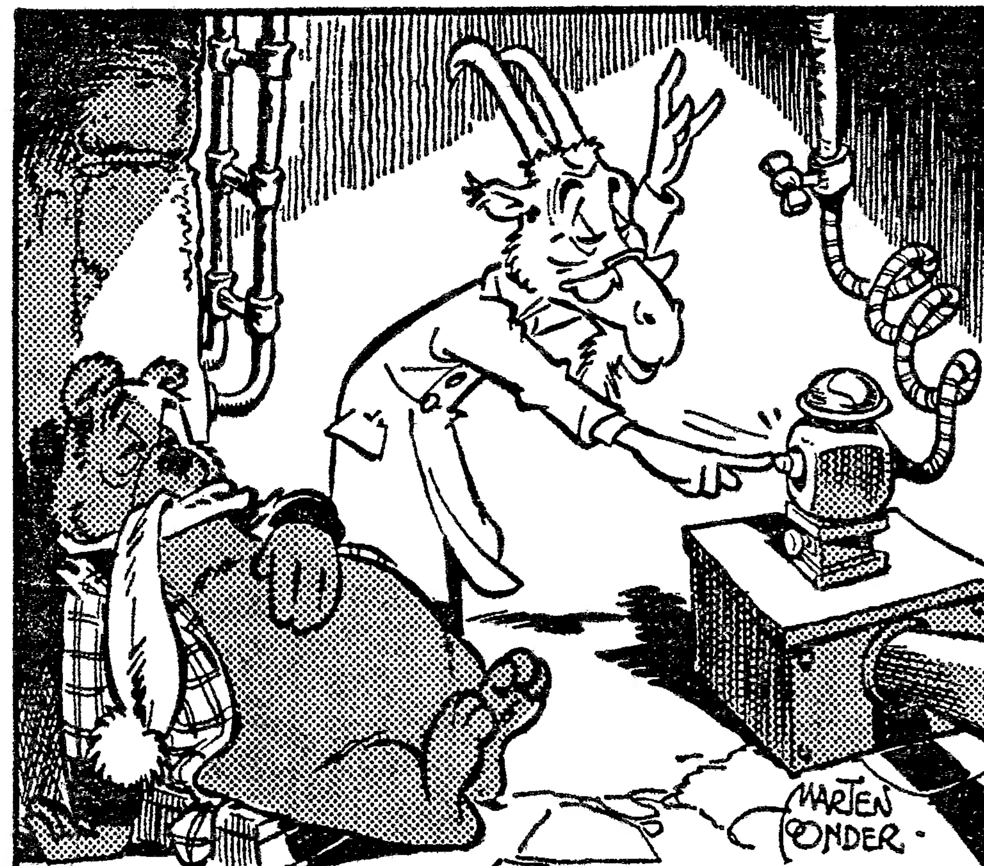
Hij was zo verdiept in zijn gedachten, dat hij weinig aandacht voor zijn omgeving had, en daarom ontging hem ook de dunne buis die hij passeerde. Het was een soort pijp, die uit de grond omhoog stak en die een zacht snorkend geluid maakte.

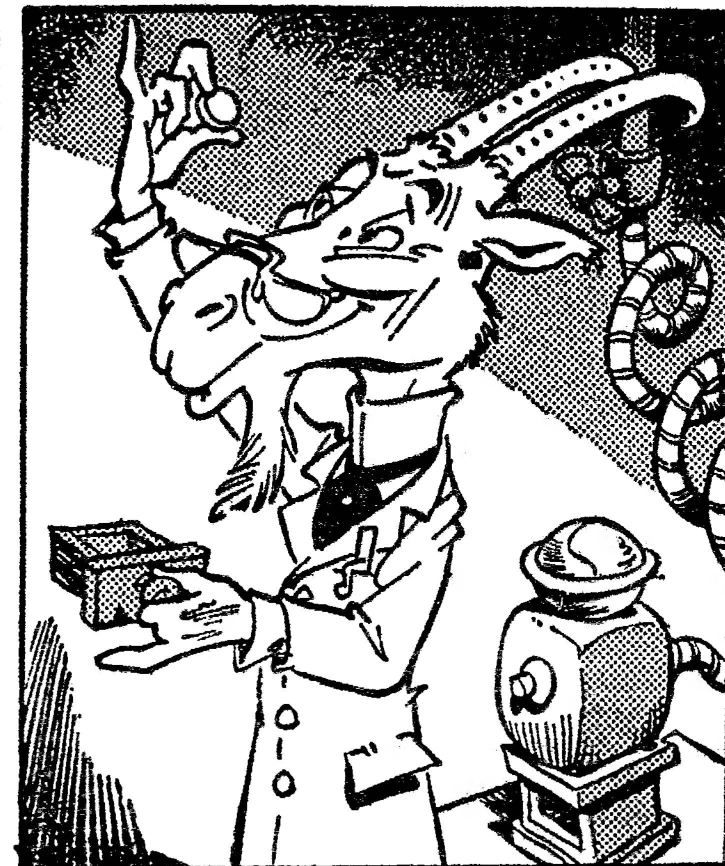
Heer Ollie had echter pas in de gaten, dat er iets vreemds was, toen een duizeling hem beving, en alle grote gedachten uit zijn brein gezogen werden. Hij wankelde en stortte log ter aarde, waar hij met draaiende ogen en stokkende adem bleef liggen.

Gelukkig was het ongeval ondergronds niet onopgemerkt gebleven. Niet ver van de getroffen heer werd een luik in de bodem geopend, en in de winderige buitenlucht verscheen het fijn besneden gelaat van professor Joachim Sickbock, een geleerde, die het daglicht niet altijd verdragen kon.

"Ei, ei", prevelde hij misnoegd. "Dat is nu toch een hinderlijk bijverschijnsel, dit omvallen. Maar het is niet gevaarlijk; er is meteen weer omgeving. Om is gelukkig niet zeldzaam."

7307. Professor Sickbock boog zich zorgzaam over heer Ollie heen en hielp hem naar het luik in de grond.

„Voorzichtig, mijn waarde", sprak hij vriendelijk. „Zo'n kleine flauwte kan tot onaangename valpartijen en ongemak leiden. Hier is een ladder; zet daar uw voet, dan zal ik u bij het afdalen steunen."

Heer Bommel deed zoals hem gezegd was, en in lodderige toestand stommelde hij een onderaardse ruimte binnen die door enkele lampen verlicht werd.

„Het spijt me dat ik u niet beter kan ontvangen", hernam de geleerde. „De middelen ontbreken me om wat gerief aan te brengen. Neemt u plaats."

Heer Ollie liet zich met een zucht zakken en keek lodderig in de ongezellige ruimte rond.

"W-wat is er ge-gebeurd?", vroeg hij. "W-werd ineens d-duizelig. Heb eeb t-tere gezondheid te maken, wat ik bedoel."

"Dit had niets met uw gezondheid te maken", zei Sickbock geruststellend. "Het is een normaal, doch hinderlijk bijverschijnsel van mijn Ombrenger."

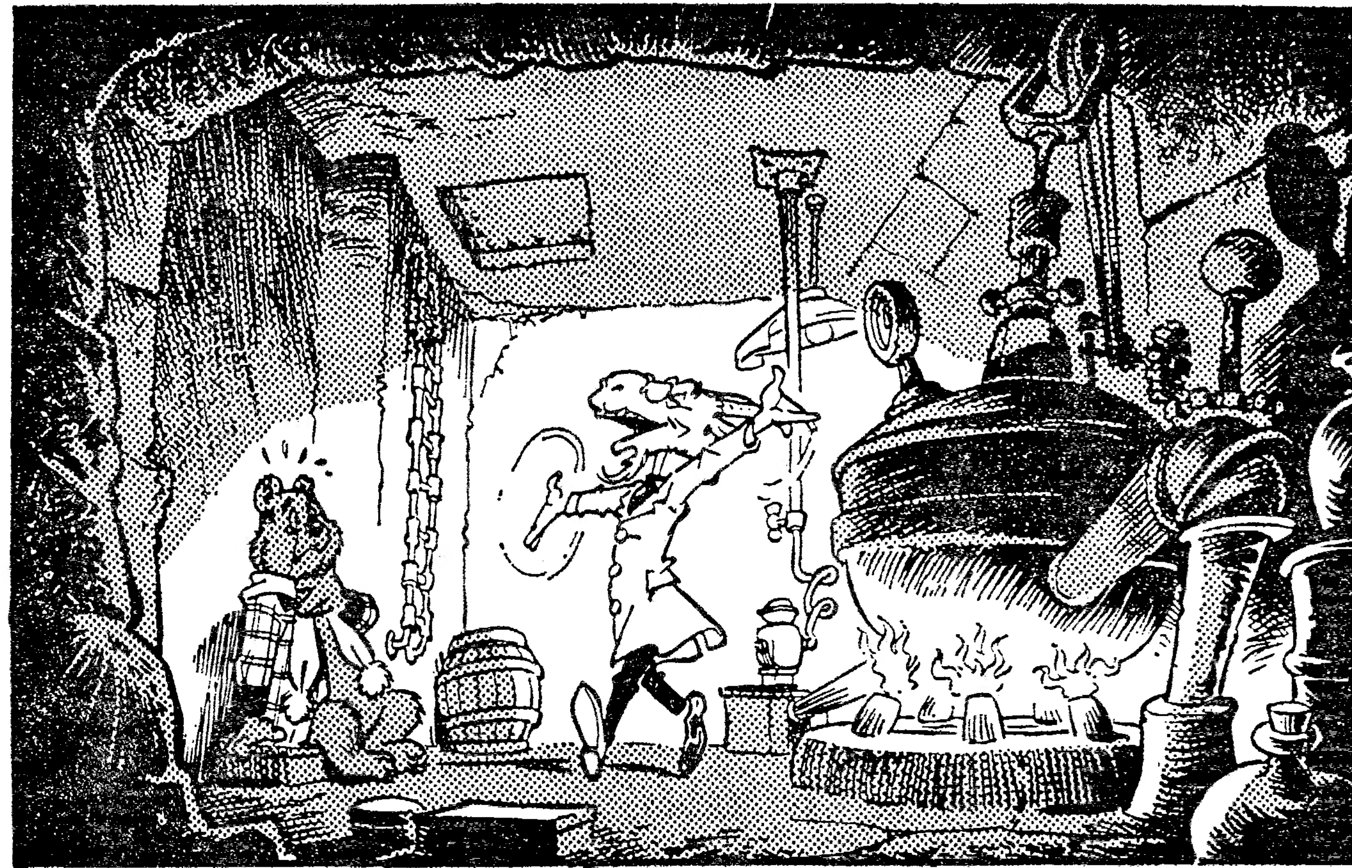
Hij wendde zich tot een toestelletje dat door een rubberslang met een pijp in de zoldering verbonden was en dat een zoemend geluid voortbracht, toen hij met een puntige vinger op een knop drukte.

"Ombrenger?", herhaalde heer Bommel ongerust. "W-wat is dat?"

"De grootste uitvinding van deze eeuw", verklaarde de professor. "Misschien wel van alle tijden. Even geduld, dan zal ik u er alles van vertellen. Eet u nu eerst even deze Omgever op. Hij is versterkend en voedzaam en zal u weer geheel op krachten brengen."

Met deze woorden trok hij een lade uit het apparaat en haalde er een tablet uit dat hij glimlachend tegen het licht hield.

7308 Professor Sickbock gaf heer Bommel het tablet en keek glimlachend toe hoe zijn gast er met lange tanden aan begon te knabbelen.

"Wees niet bevreesd", sprak hij. "Deze Omgever zal u weer geheel op krachten brengen."

"Wat is het?", vroeg heer Ollie. Zijn duizeligheid trok inderdaad weg, maar het smakeloze schijfje wekte zijn wantrouwen op.

"Dit", verklaarde de geleerde, "is het voedsel van de toekomst. Door middel van mijn vinding onttrek ik het aan de lucht. Denk eens aan, mijn waarde! Geen grondstoffen of chemicaliën, geen gezaai en geen gemest, geen geoogst en geen gedors. Niets! Lucht! Gewoon lucht!"

"Lucht", herhaalde heer Bommel verbluft.

"Uitstekend!", riep zijn gastheer. "Ge kunt me dus volgen. Welnu, de zaak is deze. Na lange studie heb ik de oerstof gevonden die alles doordringt, en ik ben erin geslaagd deze stof op eenvoudige wijze uit water of lucht te halen. Deze stof nu, noem ik voor het gemak Om."

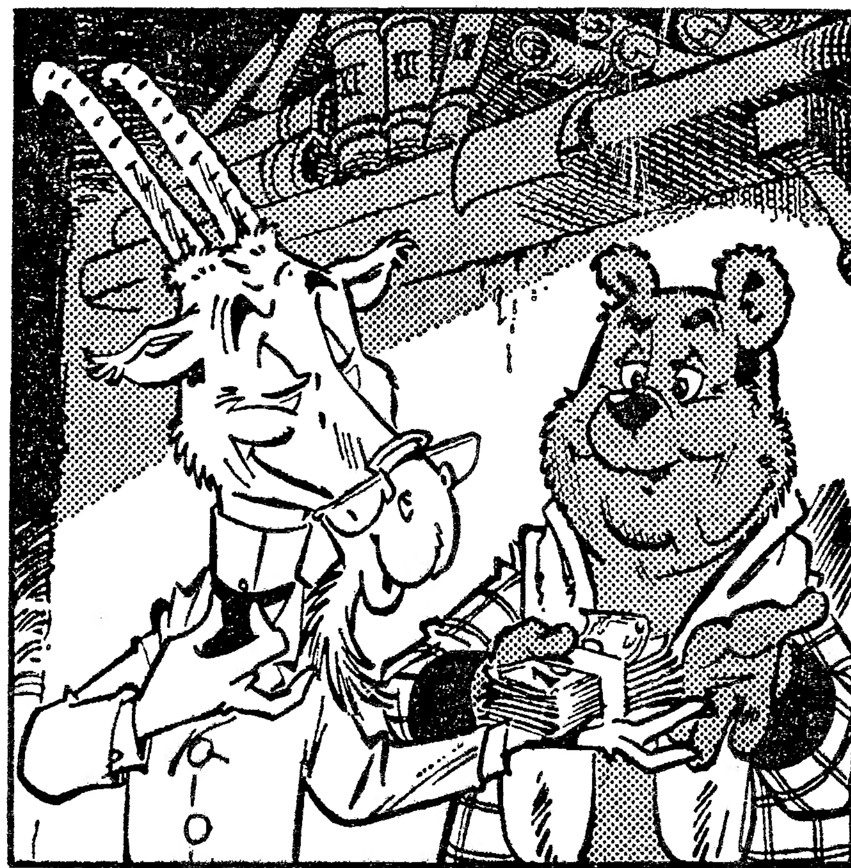
"Om", mompelde heer Ollie, die ook iets wilde zeggen.

"Voortreffelijk", hernam de professor. "Ge let goed op. Ik zal u overigens niet met bijzonderheden vermoeien. Ge hoeft alleen maar te onthouden, dat ik in staat ben alles van Om te maken. Alles. Het is alleen maar een kwestie van geld voor de juiste apparatuur. Volgt ge me nog steeds?"

Heer Bommel knikte schaapachtig, en nu wendde de hoogleraar zich met grote nadruk tot hem.

"Hier ploeter ik in een afgedankte bunker!", riep hij uit. "Met geringe middelen stel ik primitieve apparaten samen, waaruit ik hoogstens iets onnozels als voedsel kan bereiden. Maar ik heb geld nodig voor het belangrijke werk. Geld!! En dat is de reden, dat ik u zo gastvrij ontvangen heb, mijn waarde! Hier ligt uw kans!"

7309. "Het lijkt me een mooie uitvinding", zei heer. Olie, die een beetje onzeker toegeluisterd had. "Héél mooi! Voedsel uit de lucht; stel je voor!".

"Ach kom", riep de geleerde uit. "Voedsel is een onnozel bijprodukt. Ik geloof niet dat ge me gevolgd hebt. Het gaat om de oerstof OM, mijn waarde! Ik heb ontdekt hoe men die uit water en lucht kan halen, en op een simpele wijze kan verwerken tot kunststoffen en energie. Niets staat ons nu meer in de weg. Zonder moeite kunnen wij het grootste en geweldigste maken, want met een handomdraai onderwerpen wij de gehele natuur aan ons oppermachtig verstand!"

"Ja, ja", mompelde heer Bommel onder de indruk. "Ons oppermachtig verstand..."

"Heel raak opgemerkt", prees professor Sickbock. "Ge voelt de zaak fijn aan, mijn beste! Gij zijt de figuur die ik zoek; een daadkrachtige, ontwikkelde persoonlijkheid, die de middelen kan verschaffen en op heldere wijze vermag te organiseren. De bouw van een vervolmaakte Ombrenger is nu het eerste dat moet worden aangepakt."

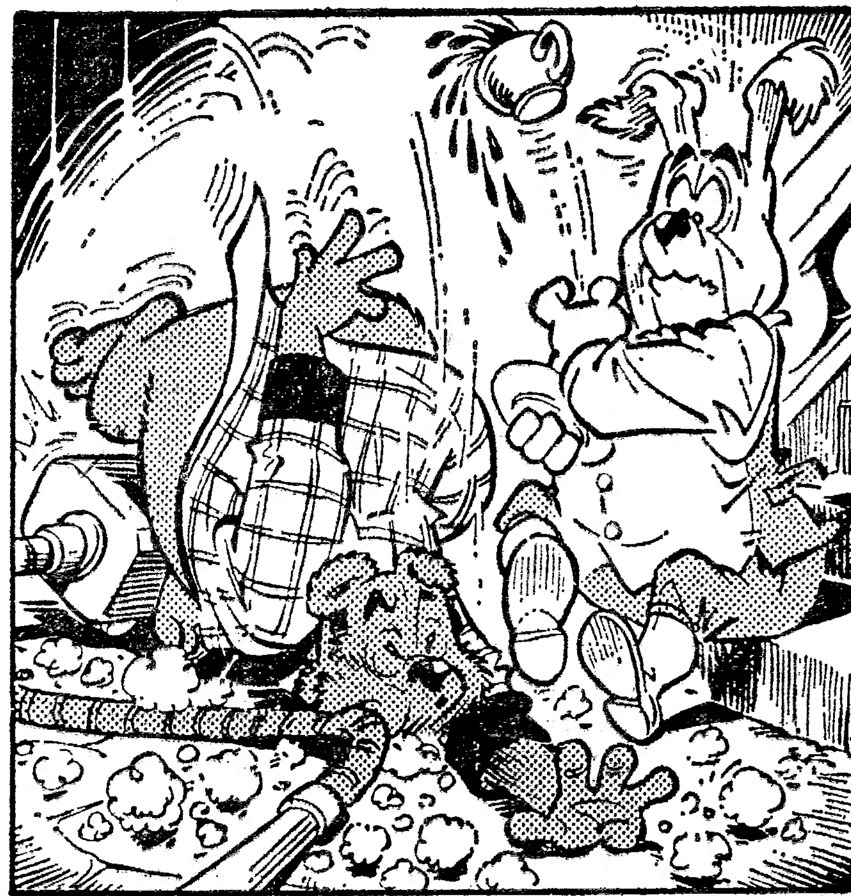
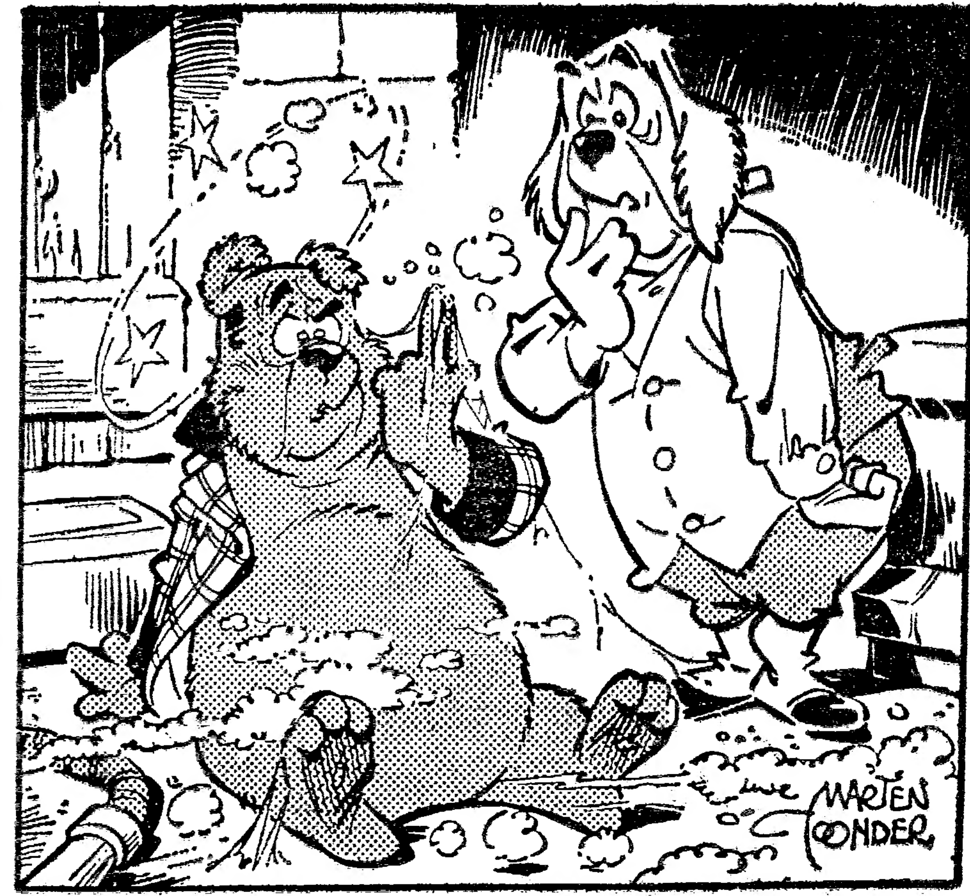
"Het eerste", gaf heer Ollie toe. Hij had niet alles kunnen volgen, maar hij begreep, dat hier de grootse taak lag die hij gezocht had. Met een brede glimlach trok hij dan ook zijn portefeuille en overhandigde de inhoud aan de geleerde.

"Een bescheiden begin", zei deze welwillend. "Hiermede kan ik even voort. Voor verdere besprekingen zal ik wel langskomen. Tot ziens dus."

Heer Bommel klom het laddertje op en verliet de bunker met lichte tred.

"Het is toch wonderlijk wat een heer vermag", sprak hij tot zichzelf. "Een heldere persoonlijkheid, die op ontwikkelde wijze een geweldige Ombrenger kan aanpakken. Men zal nog vreemd van mij opkijken, als iemand begrijpt wat ik bedoel."

7310 Toen heer Bommel de volgende ochtend terugkeerde van zijn morgenwandeling, zat Joost een kopje koffie te drinken op een traptrede.

"Ik hoop dat je niet te veel lawaai maakt met die stofzuiger", zei heer Ollie binnenkomend. "Ik moet scherp nadenken over een groot werk, dat ik ga aanvatten."

"Zoals u wilt, heer Olivier", gaf de bediende toe. "Maar de gang mag wel eens een beurt hebben; ik zuig de ene stofzak na de andere vol, met uw welnemen."

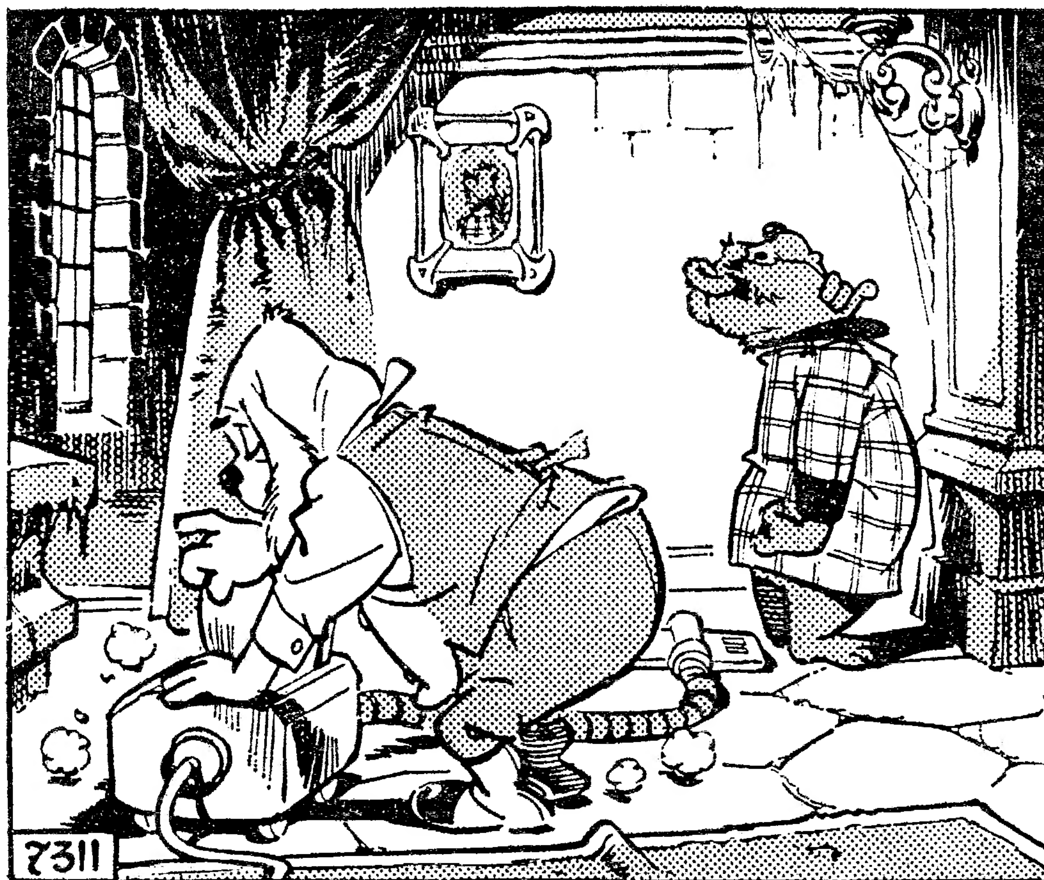
Heer Bommel maakte een geringschattend gebaar en wendde zijn schreden naar de studeerkamer. Maar zodoende struikelde hij over het apparaat, dat voor zijn voeten stond en met een dreun belandde hij op de plavuizen!"

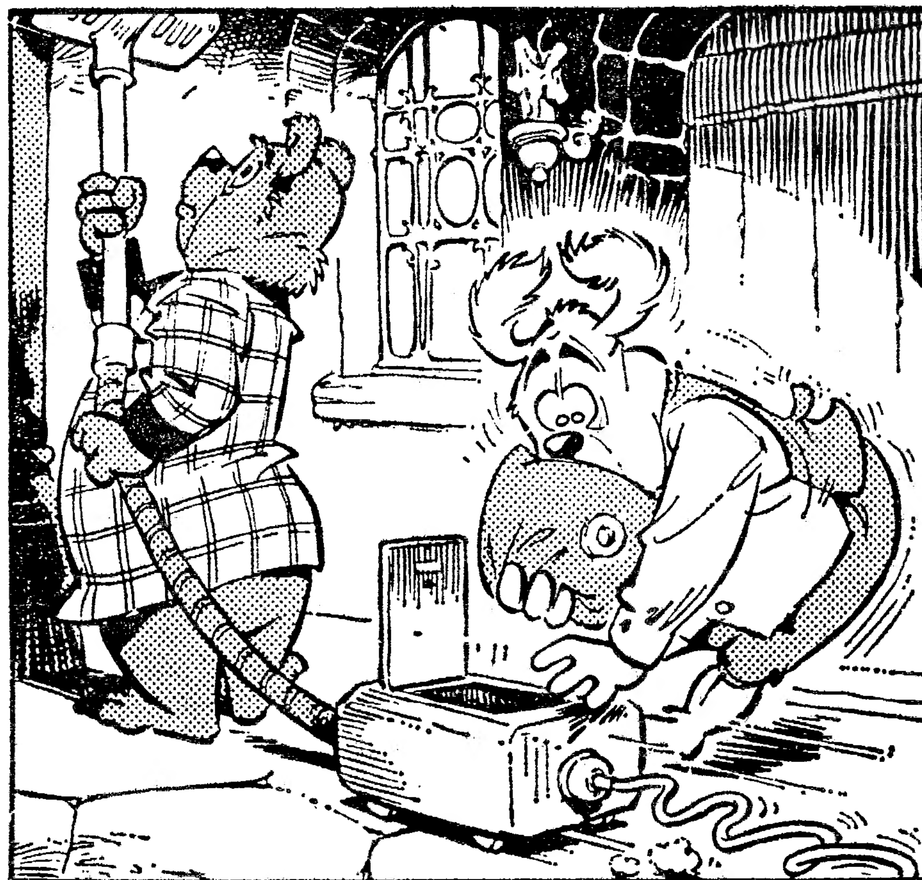
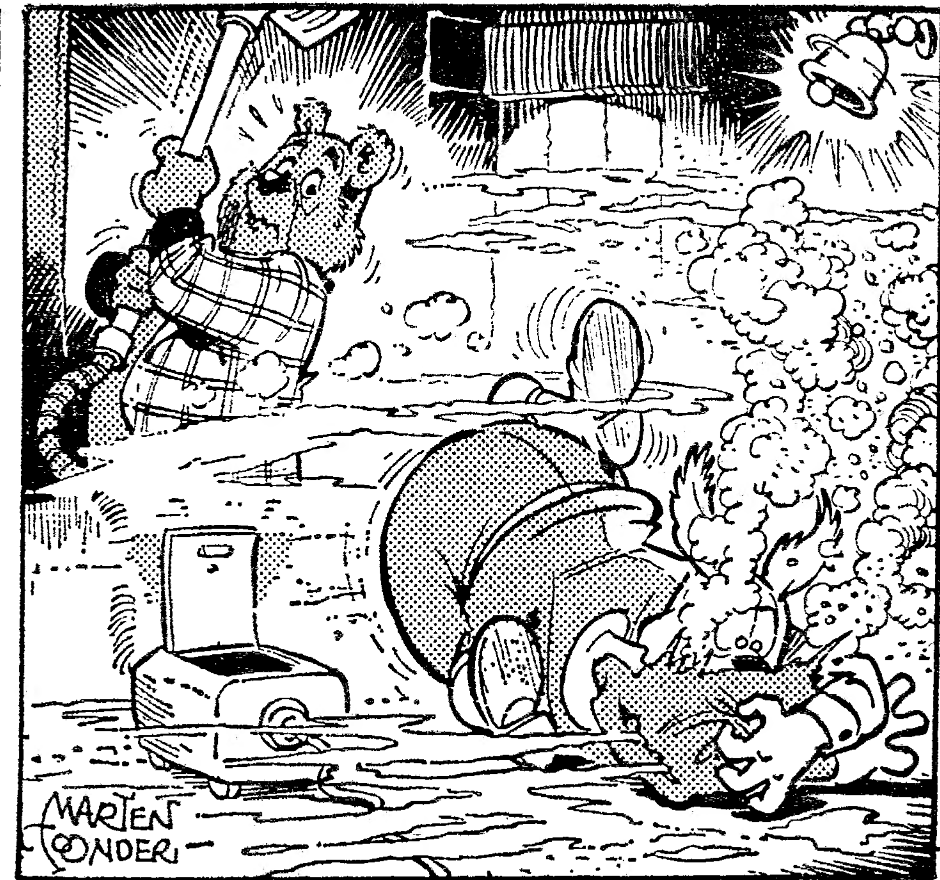
„Goede grutten!", riep de bediende geschrokken. „Dit is zeer betreurenswaardig!"

Hij stond haastig op en boog zich over zijn werkgever, die kreunend een zittende houding aannam.

"Ik hoop dat u zich niet bezeerd hebt, als ik zo vrij mag zijn", hernam hij. "Dat spijt me nu toch werkelijk; het was echt geen opzet!"

"Tisseenschande", klaagde heer Ollie. Hij staarde met pijnlijke oogopslag naar de spinnewebben die aan zijn vingertoppen wapperden en vervolgde op een toon vol walging: "Tishier 'n bende! Een troep, alsj je begrijpt wajt ik bedoel! Een heer moet zich in zijn eigen huis door het vuil wentelen om te kunnen gaan nadenken. Hoe kan ik zo tot zegenend werk voor de hele wereld komen?"

7311 Heer Bommel scharrelde bezeerd overeind en Joost begon de volle stofzak uit de stofzuiger te halen.

"Een bakje troost smaakt anders wel op dit uur", zei hij knorrig tot zichzelf. "Maar wanneer heer Olivier zich thuis bevindt, kan ik het beter uit mijn hoofd laten, als ik zo vrij mag zijn..."

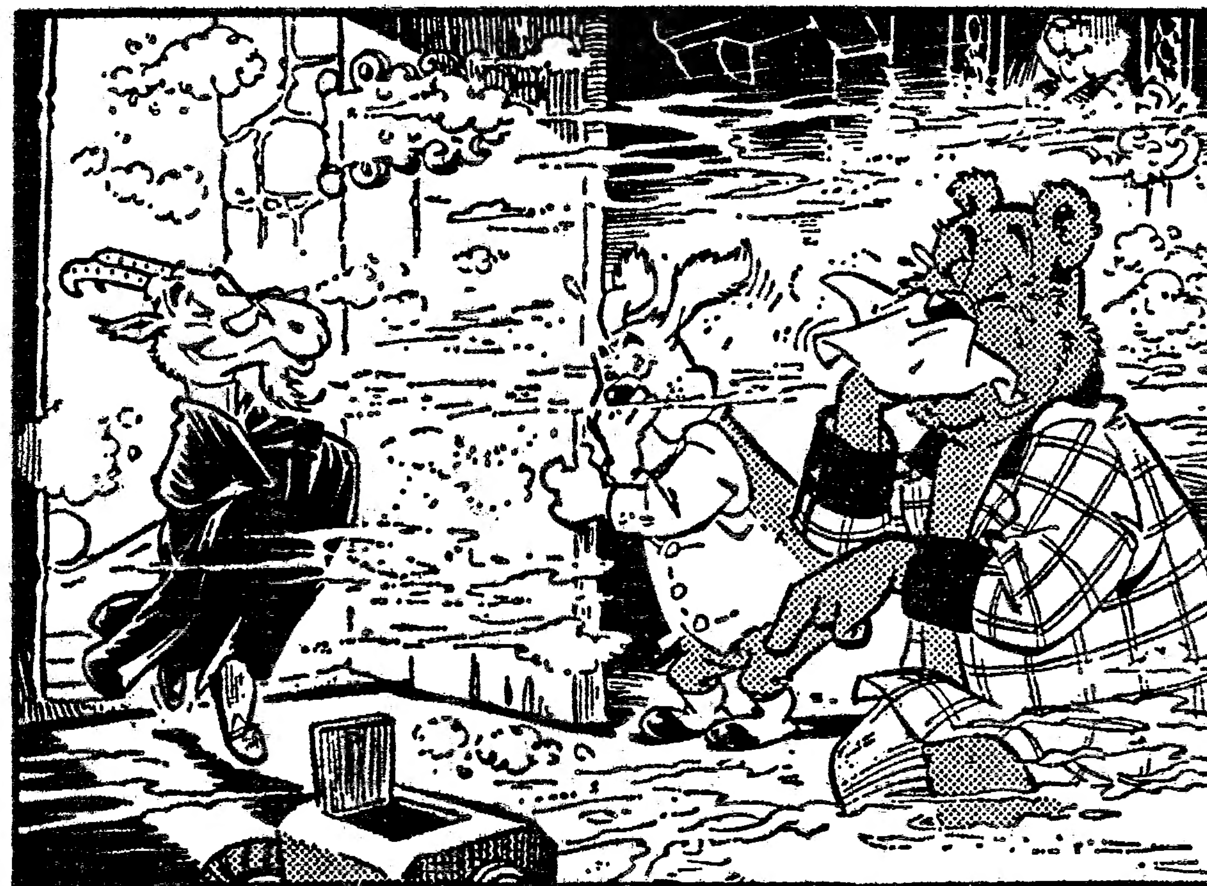
"Er hangen twee webben aan deze lamp", sprak heer Ollie afkeurend op de achtergrond. "Het is héél treurig. Hoe licht kan men als heer uitglijden over al dat vuil. Vooral wanneer men met grote plannen bezig is. Ach, eigenlijk moet men alles alleen doen."

De bediende antwoordde niet. Vol wrevel opende hij het apparaat en trok er met enige moeite de zak uit om die te gaan ledigen.

Op hetzelfde moment greep heer Bommel echter de stang, met de bedoeling om een mooi voorbeeld te geven door het persoonlijk verwijderen van spinrag. Daardoor trok hij de stofzuiger onder de knecht vandaan, zodat deze het evenwicht verloor en op de vloer belandde.

Dit zou op zichzelf nog niet zo erg geweest zijn, want eenvoudige lieden voelen iets dergelijks niet zo pijnlijk als iemand van stand, zoals heer Ollie na afloop uitlegde. Maar de ongelukkige bediende torste de stofzak in de armen, en daar stortte hij bovenop. Het textiel scheurde, dichte stofwolken stegen op en versluierden het beeld, zodat de geschrokken gestalte van heer Bommel gedeeltelijk aan het oog onttrokken werd. Op dat moment ging de voordeurbel.

7312 Uit de gescheurde stofzuigerzak rezen dichte stofwolken omhoog, zodat het licht in de gang versluierd werd.

"Dit is heel verschrikkelijk voor een heer die wil gaan nadenken", sprak heer Bommel met grote tegenwoordigheid van geest. "Verslof-fing en verwaarlozing om me heen, terwijl ikzelf met grote plannen voor het heil van de wereld rondloop. Er wordt trouwens gebeld, Joost!"

De ongelukkige knecht richtte zich snakkend op uit de stofhoop en begaf zich onder schallend genies naar de voordeur om open te doen. Op de drempel stond professor Joachim Sickbock.

"Ei, ei", sprak de geleerde, met een blik op het bewolkte interieur. "Hebt ge uw jas geschuierd, mijn waarde?"

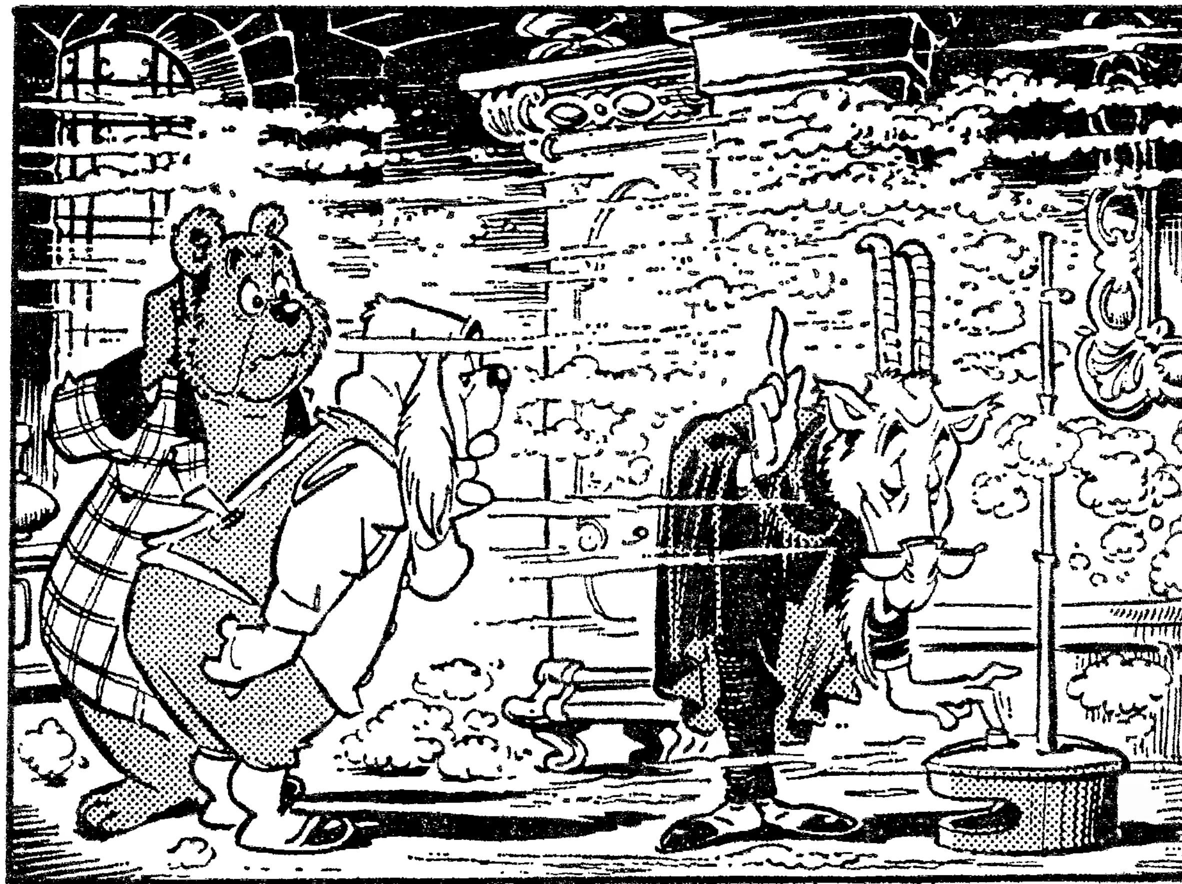
Tisj sjtof... ah... ah... TSJOE", verklaarde heer Ollie, die het nu ook te pakken kreeg.

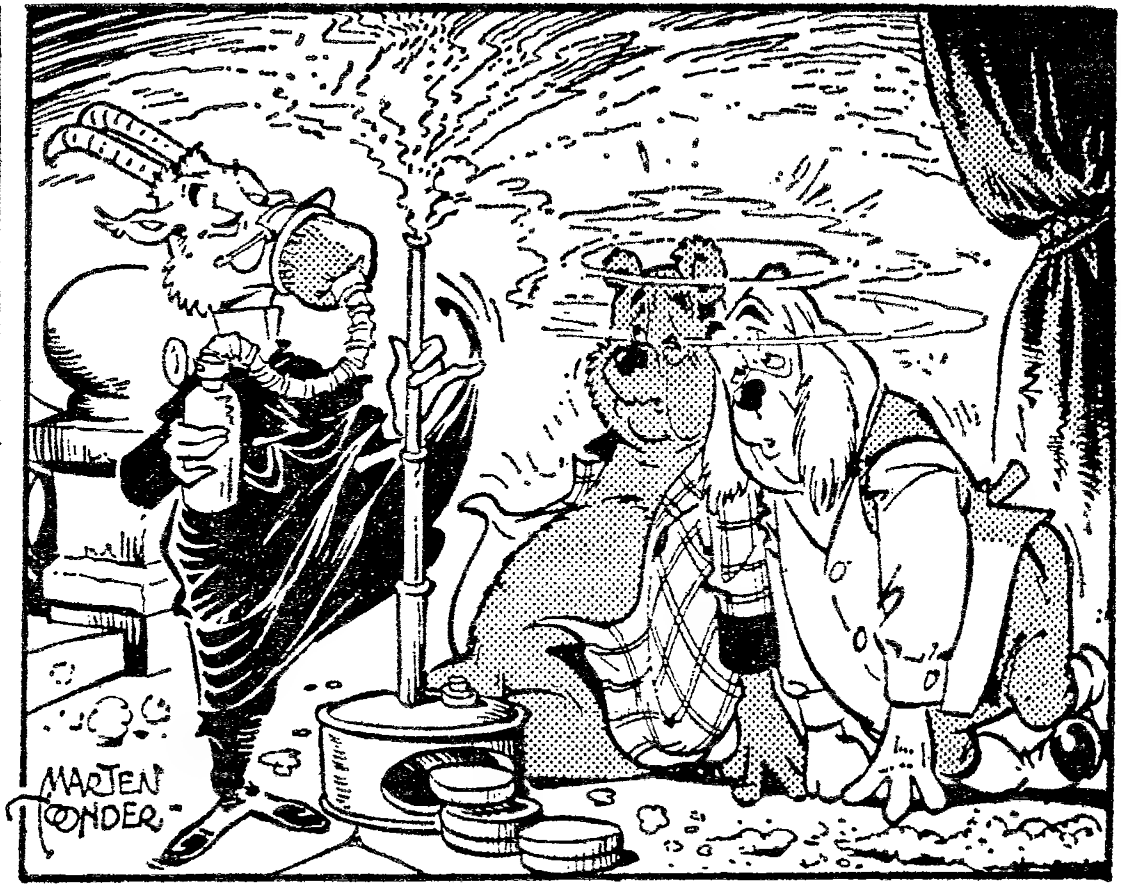
"Inderdaad", hernam de heer Sickbock, binnentredend. "Stof. Ik had het niet raker kunnen samenvatten. Welnu, dat treft uitmuntend! Ik ben blij, dat ik u in deze omstandigheden aantref, werkelijk."

Een verontwaardigd antwoord brandde heer Bommel op de tong, maar binnendringende stofdeeltjes veroorzaakten een nieuwe niesbui, die hem sprakeloos maakte. De professor sloeg trouwens geen acht op hem; hij ving met gevoelige vingers enige rondzwevende draden op en glimlachte.

"Het geval wil", verklaarde hij, "dat ik als nieuwste aanwinst van mijn OMbrengsysteem een OMstoffer geproduceerd heb. Met de middelen die ge me gisteren ter hand stelde heb ik dit als bewijs van uw goede belegging kunnen vervaardigen."

7313 Professor Sickbock haalde een eigenaardige ronde doos onder zijn mantel vandaan en trok er met vaardige bewegingen een stang uit te voorschijn.

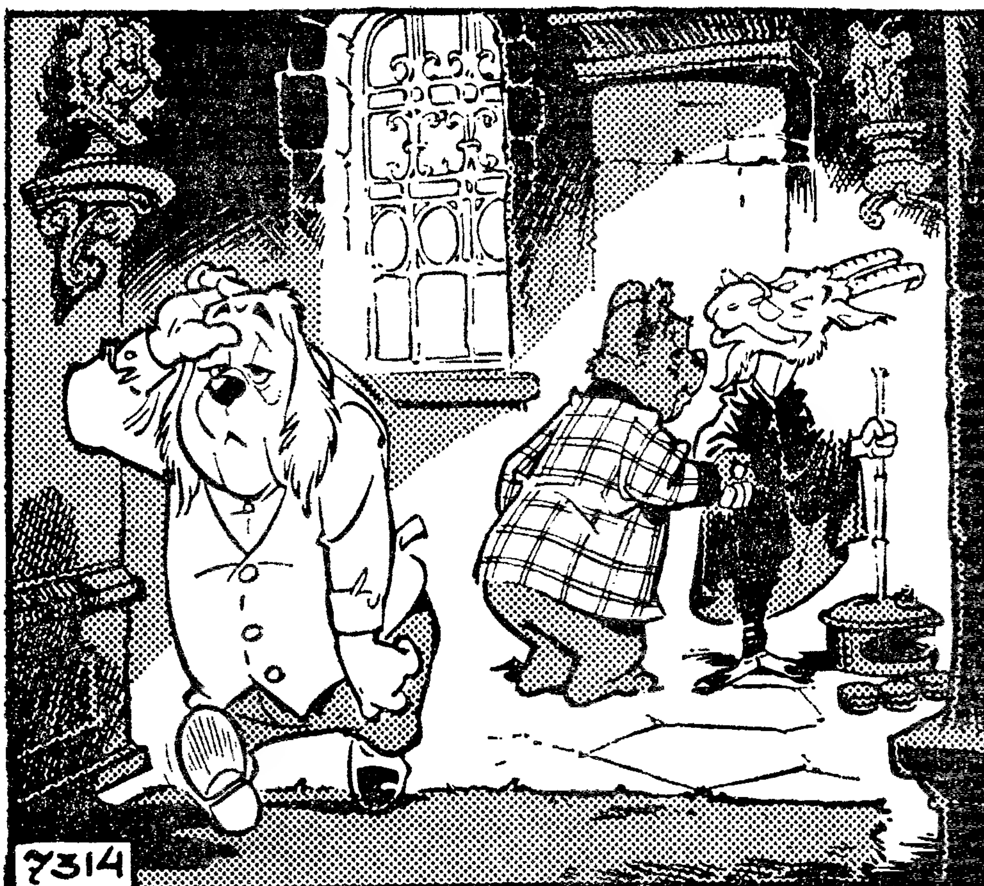
"Ziehier", zo sprak hij, "een OMstoffer. Geen grote vinding, maar een aardig bewijs dat ge uw geld bevredigend belegd hebt. Ge kunt hiermede meteen de markt opgaan om verdere middelen voor de Ombrenger te vinden. Let op!"

Heer Bommel en Joost hadden inmiddels hun niesbuien onderdrukt en bogen zich belangstellend over het apparaat, dat nu door de geleerde in werking werd gesteld. Een dunne fluittoon werd in het inwendige hoorbaar en de stofwolken die nog steeds door de hal wervelden werden met grote kracht in de buis gezogen.

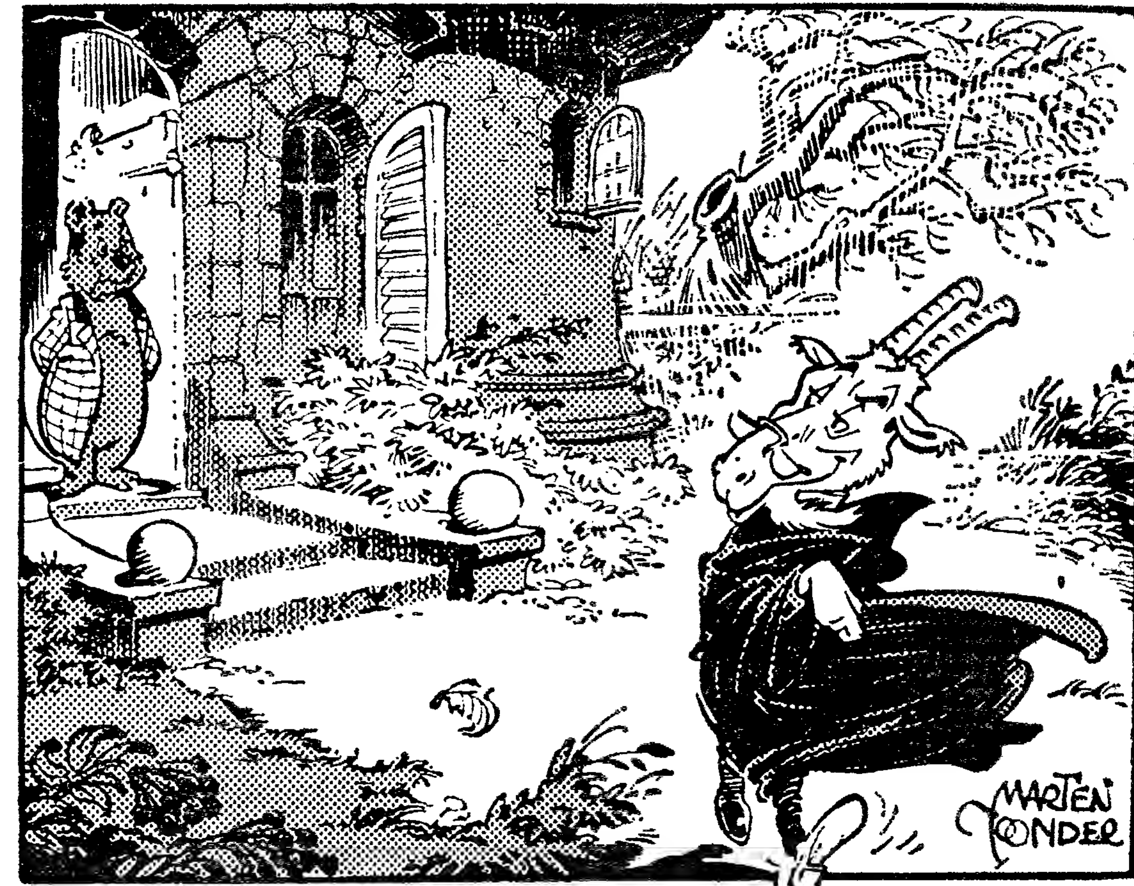
"Dit instjument heeft een gjote affiniteit vooj stofpajtikelen", legde de uitvinder uit. Hij sprak wat moeilijk, want hij had op onopvallende wijze een kapje over zijn neus gestulpt. Het doel hiervan werd al spoedig duidelijk, want de toeschouwers, die deze voorziening niet hadden, werden door een duizeling bevangen.

"Alle stof wojdt opgesogen", vervolgde de geleerde. "Niet alleen uit de omjingende lucht, maaj uit alle hoeken, gaten, kledingstukken en manufactujen! En in de vojm van stoftabletten wojden ze naaj buiten gewojpen. Hiej beneden, ziet u wel?"

Hij wees naar de grond, waar zich een keurig stapeltje schijven gevormd had, terwijl de stofwolken geheel verdwenen waren. Heer Ollie en zijn knecht hadden geen belangstelling voor het gebeuren; ze waren versuft en wezenloos onderuit gegleden.

7314 Professor Sickbock schakelde zijn apparaat uit en trok het kapje van zijn neus.

"Ziehier", sprak hij eenvoudig. "De stofzuiger van de toekomst. Deze ruimte is voor het eerst van haar bestaan geheel stofvrij. En van de stof zijn handzame tabletten gemaakt die we straks kunnen gebruiken voor het vervaardigen van leven. Wat zegt u daarvan?"

Joost zei niets. Het stofvrij maken van de hal had misschien wel indruk op hem gemaakt, maar de duizeling die ermee gepaard ging, benam hem de aardigheid, zodat hij verzakt en suf naar de keuken slofte. Ook heer Bommel had natuurlijk van het voorgevallene geleden, maar de uitvinding had hem diep getroffen en daarom vermande hij zich.

"Gefeliciteerd, professor", sprak hij met zwakke stem. "Heel knap, werkelijk. Ik heb nog nooit zulk stofzuigen gezien! Ga zo voort".

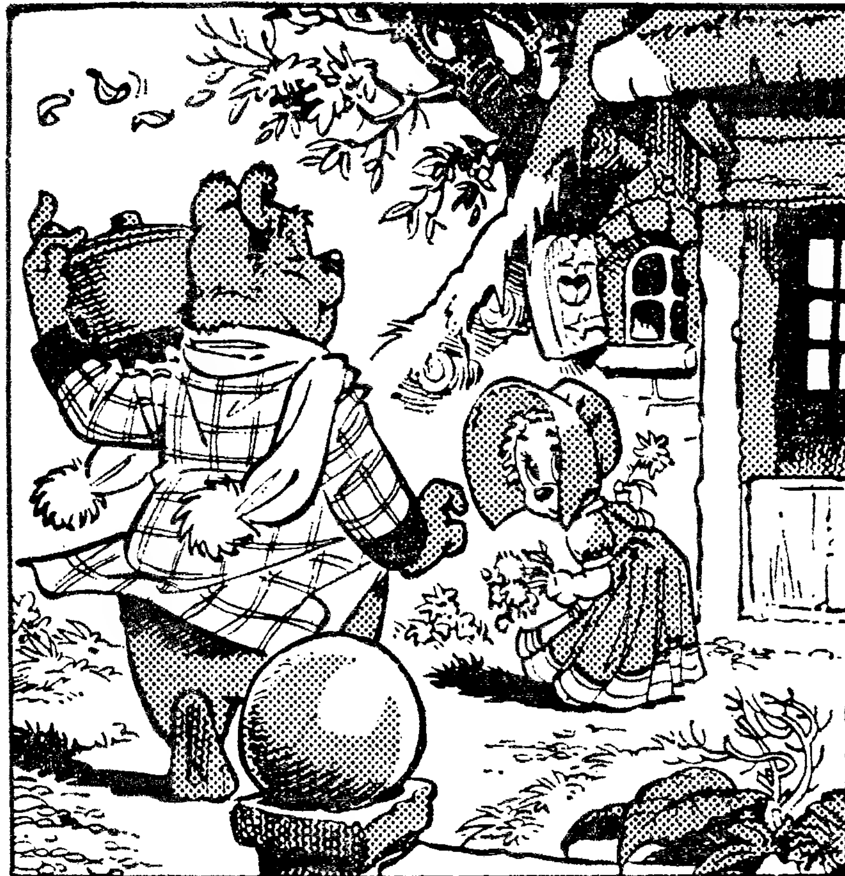
"Zeker", gaf de heer Sickbock toe. "Alleen zou ik graag nog wat geld van u hebben. Tienduizend florijnen is voor het moment wel voldoende. Maar we moeten toch spoedig eens ernstig praten over het èchte werk. De OMstoffer zal ik intussen bij u achterlaten, zodat u vast een zakelijke basis hebt."

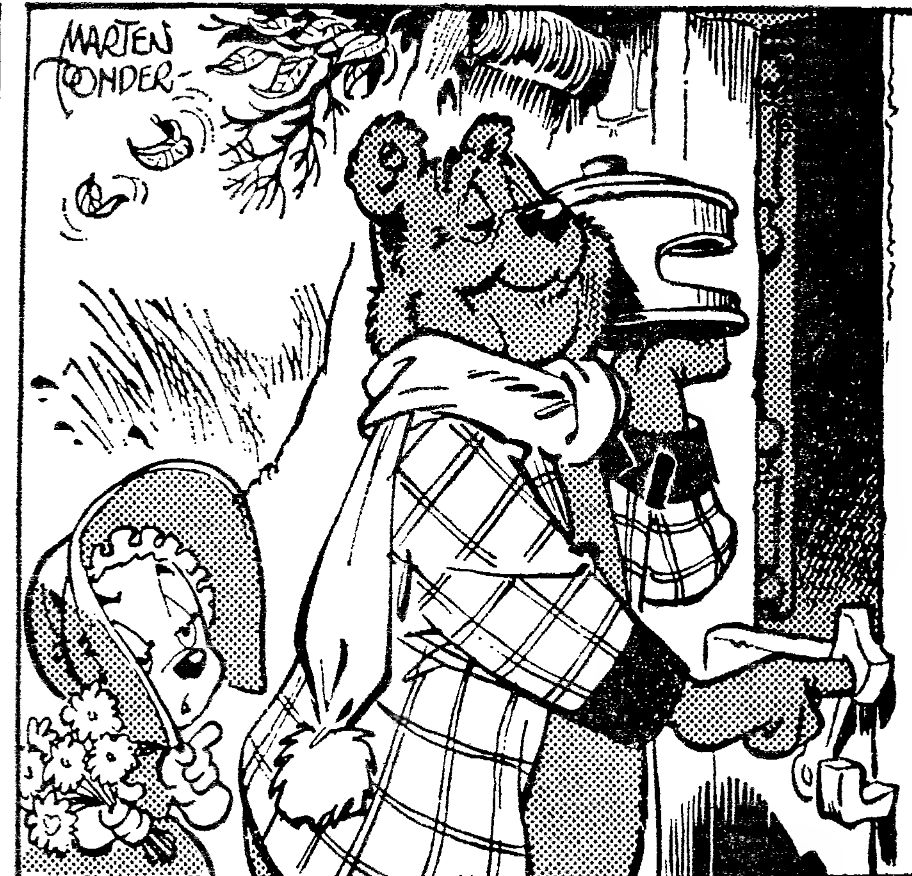
Heer Ollie gaf een kleine zucht, maar hij tekende zonder tegenwerpingen een cheque, die hij aan de professor gaf.

"Binnenkort hoop ik u iets te laten zien waar ge van zult staan te kijken, mijn waarde!" beloofde deze, naar buiten stappend. "Het aangezicht van de aarde zal er door veranderen. Ja, ja. Maar voorlopig hebt ge daar vast een aardige nieuwigheid voor de huisvrouw. Tot ziens!"

Hij groette minzaam en verwijderde zich met een fladderende mantel in de herfst.

7315 Heer Ollie herstelde zich al spoedig van het stofzuigen in zijn hal, en toen begon hij recht schik in het voorgevallene te krijgen.

,,Een héél bijzonder apparaat'', sprak hij tot zichzelf. ,,Geen vermoeiend geschuif met slangen en borstels. Eén druk op de knop en men is geheel stofvrij. Knap hoor. Het is natuurlijk maar een eenvoudige uitvinding voor de huisvrouw, maar ik wil wedden, dat Doddeltje er van staat te kijken. Nu kan ze zelf zien, wat een heer die tot daden komt, vermag!''

Met deze gedachte tilde hij de platte cilinder op zijn schouder en stapte de weg op om naar zijn buurvrouw te gaan. De storm was afgenomen, en een waterig zonnetje bescheen het dorre landschap. Juffrouw Doddel was dan ook bezig met het plukken van herfstasters toen heer Bommel in haar tuin verscheen.

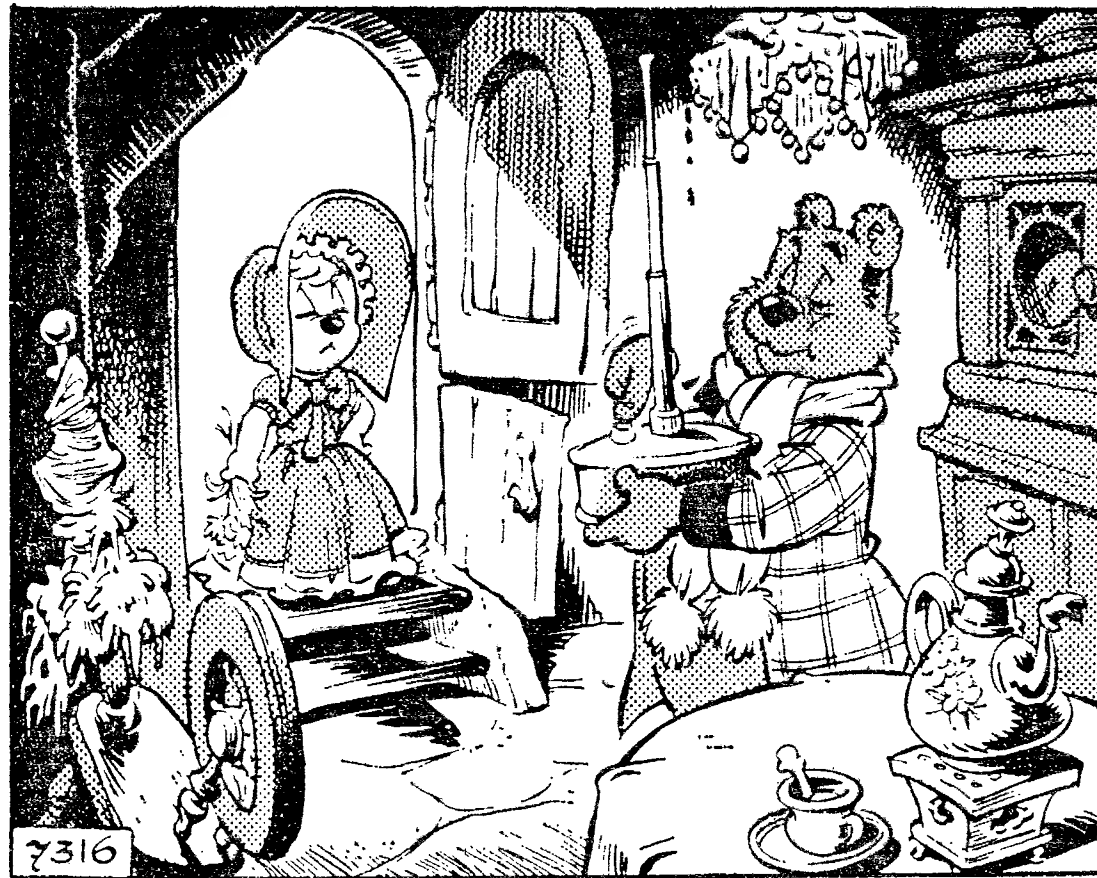
,,Hoe maakt u het, mevrouw?'', riep hij opgeruimd bij het hekje. ,,Bezig als altijd, zie ik. Nu, ik heb ook niet stilgezeten, hoor! Om te bewijzen, dat ik tot grote dingen in staat ben, zal ik u nu in een ommezien van al uw stofnesten afhelpen.''

Het gezicht van het vrouwtje betrok. Ze had willen zeggen, dat hij een mallerd was met zijn mevrouw; maar zijn laatste woorden zetten een domper op haar stemming.

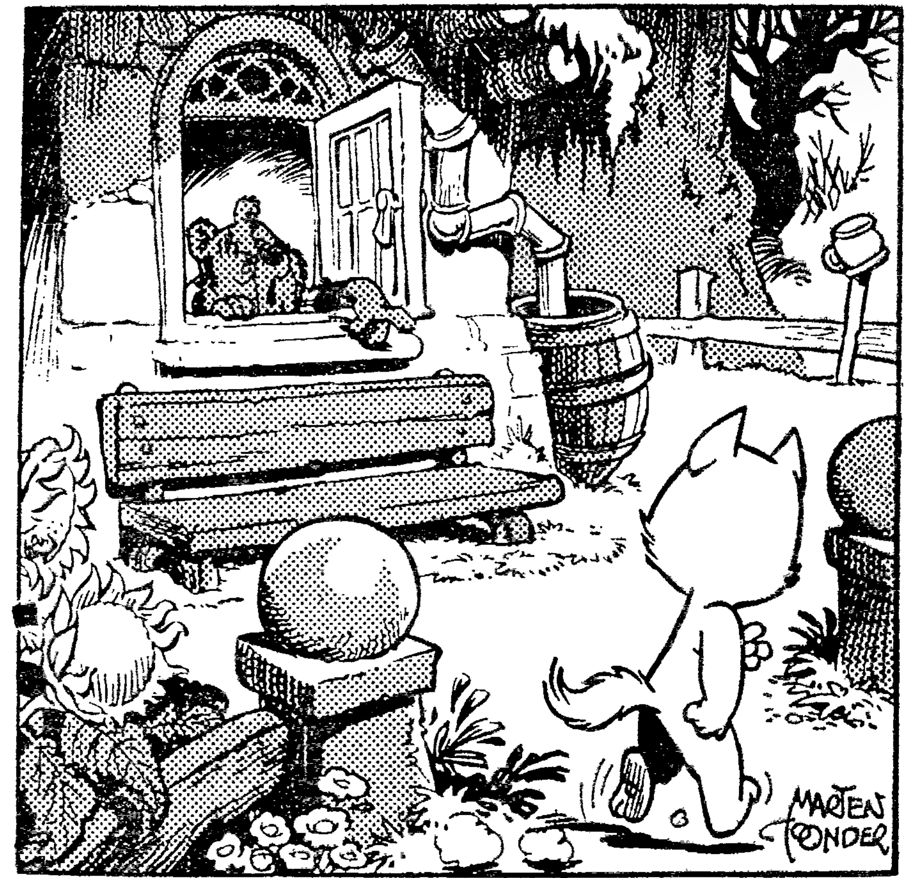
,,Wat bedoelt u met mijn stofnesten, meneer Bommel?'', vroeg ze koeltjes. ,,Ik onderhoud mijn spulletjes als de beste, en ik zorg dat alles altijd proper is!''

,,Natuurlijk, dat spreekt'', zei heer Ollie, die haar ontstemming niet merkte. ,,Maar ik heb hier een Omstoffer laten ontwikkelen waar u van zult staan te kijken. Het is iets geweldigs, let maar op!''

En met deze woorden opende hij de deur om glimlachend binnen te stappen.

7316 Heer Ollie daalde het trapje af en ging met zijn zijn cilinder midden in de propere kamer van zijn buurvrouw staan.

,,Nu moet u eens even opletten'', sprak hij terwijl hij de stang uit het apparaat trok. ,,Elektriciteit heb ik niet nodig, omdat ik helemaal overgeschakeld ben op OM, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik druk gewoon op deze knop, en voordat u het weet zijn al uw spinraggen verdwenen.''

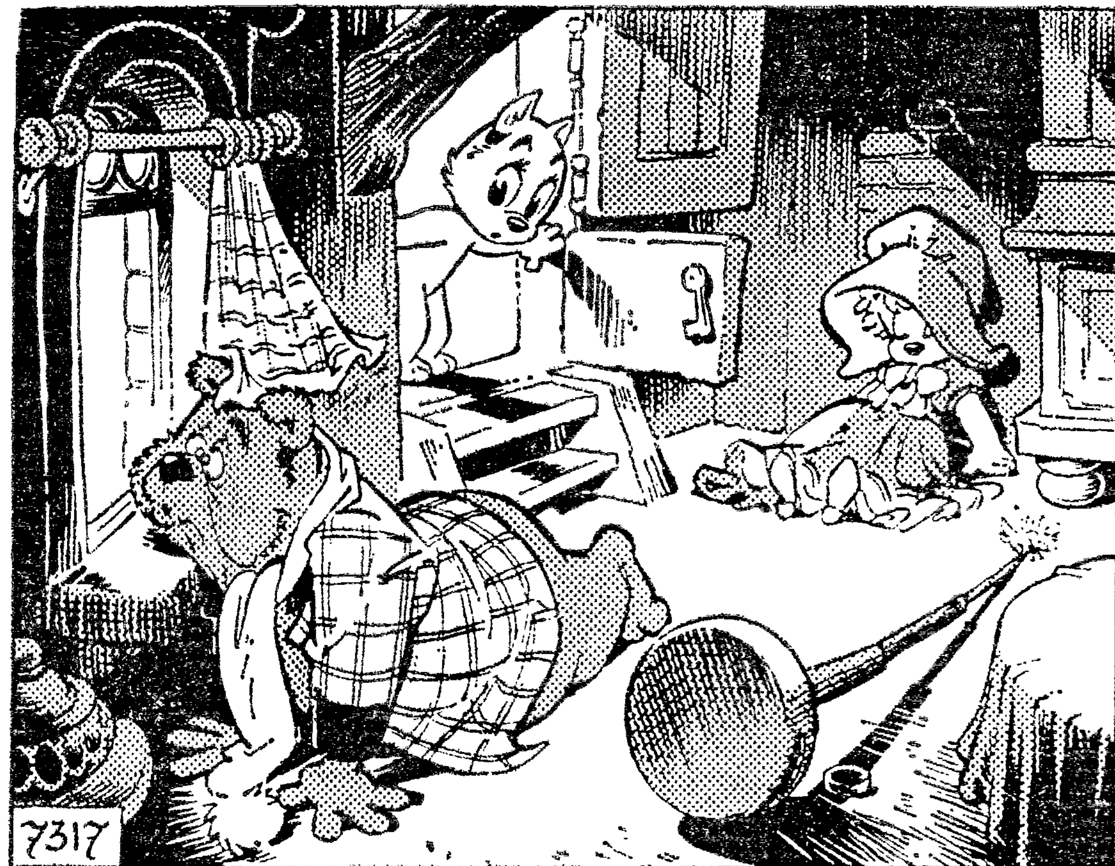
Zo sprekende voegde hij de daad bij het woord,zodat er een dunne fluittoon uit het toestel opsteeg. Juffrouw Doddel was hem uiterst koel naar binnen gevolgd, en ze wilde net uit de hoogte vragen welke spinraggen hij eigenlijk bedoelde, toen ze door een vreemde duizeling bevangen werd.

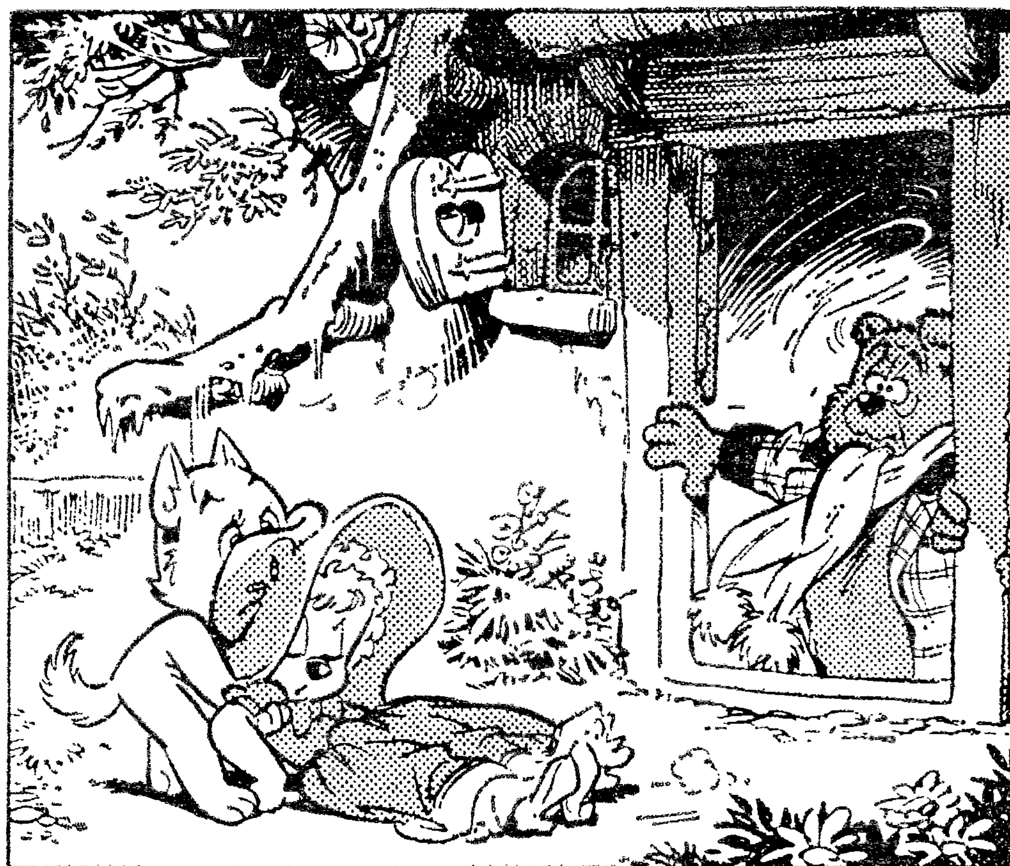
Het was het hinderlijke bijverschijnsel dat Sickbocks OMbrengers nu eenmaal hadden en waarvan heer Bommel al een paar keer het slachtoffer geworden was. Jammer genoeg had hij er in zijn geestdrift niet meer aan gedacht, zodat ook hij zich vreemd licht in het hoofd voelde worden, terwijl hij met rollende ogen door de knieën zakte Met geweldige geestkracht schakelde hij de OMstoffer uit en sleepte zich naar het venster.

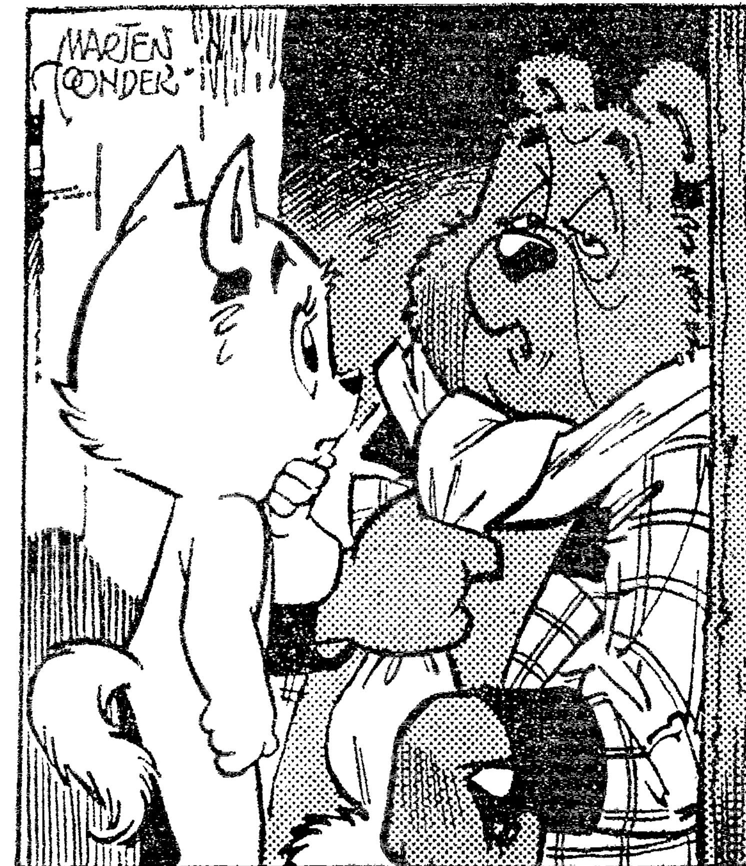
Tom Poes, die juist op zijn ochtendwandeling het huisje passeerde, keek verschrikt op, toen hij een zwakke stem om hulp hoorde roepen; en tot zijn verbazing zag hij het vervallen gelaat van heer Ollie over het raamkozijn hangen.

,,Wat is er?'', vroeg hij. ,,Voelt u zich niet lekker?''

,,Help!'' stamelde de ongelukkige. ,,Tiste OM! De OMbrenger betoel ik! Toe toch iets, jonge vrient!''

7317 Tom Poes haastte zich het huisje binnen en keek ongerust rond. Tegen de muur lag juffrouw Doddel in een flauwte, en bij het venster toefde heer Bommel die ook lang niet lekker was. Er hing een vreemde drukkende sfeer in het vertrek, zodat Tom Poes zich haastte Doddeltje naar buiten te slepen. Gelukkig was heer Ollie in staat op eigen krachten naar de deuropening te kruipen en zich tegen het trapje op te trekken zodat hij de versterkende buitenlucht op kon snuiven.

„Wat is er gebeurd?", vroeg Tom Poes. „Het was benauwd daarbinnen; er zat vast geen zuurstof meer in de lucht."

„Heer Bommel zoog gierend een diepe ademteug in en richtte zijn ogen met enige moeite op de spreker.

„Tatwastniet", sprak hij op zwakke toon. „Twas OM"

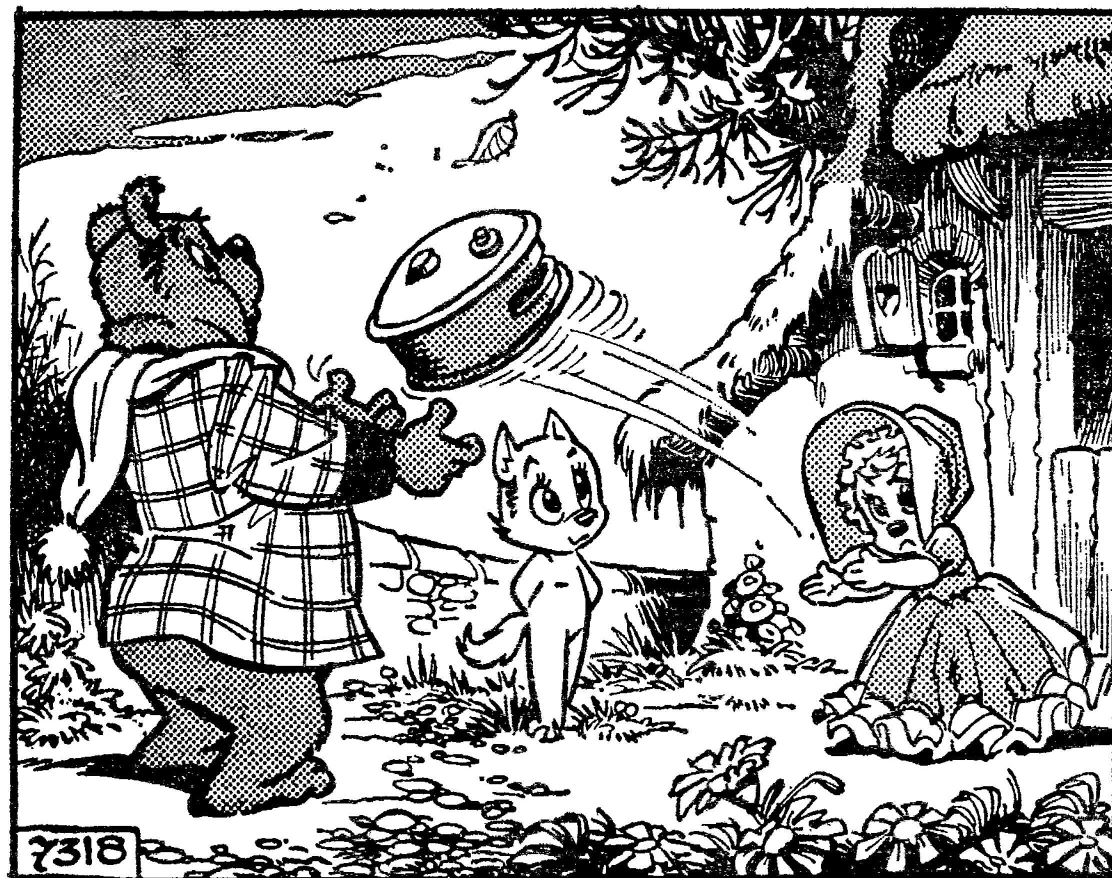
„Dat zei u daarnet ook al", zei Tom Poes. „Wat is OM? Het lijkt me onzin toe."

Nu vermande heer Ollie zich, en terwijl hij rechtop ging zitten, begon hij met flauwe stem uit te leggen wat er aan de hand was.

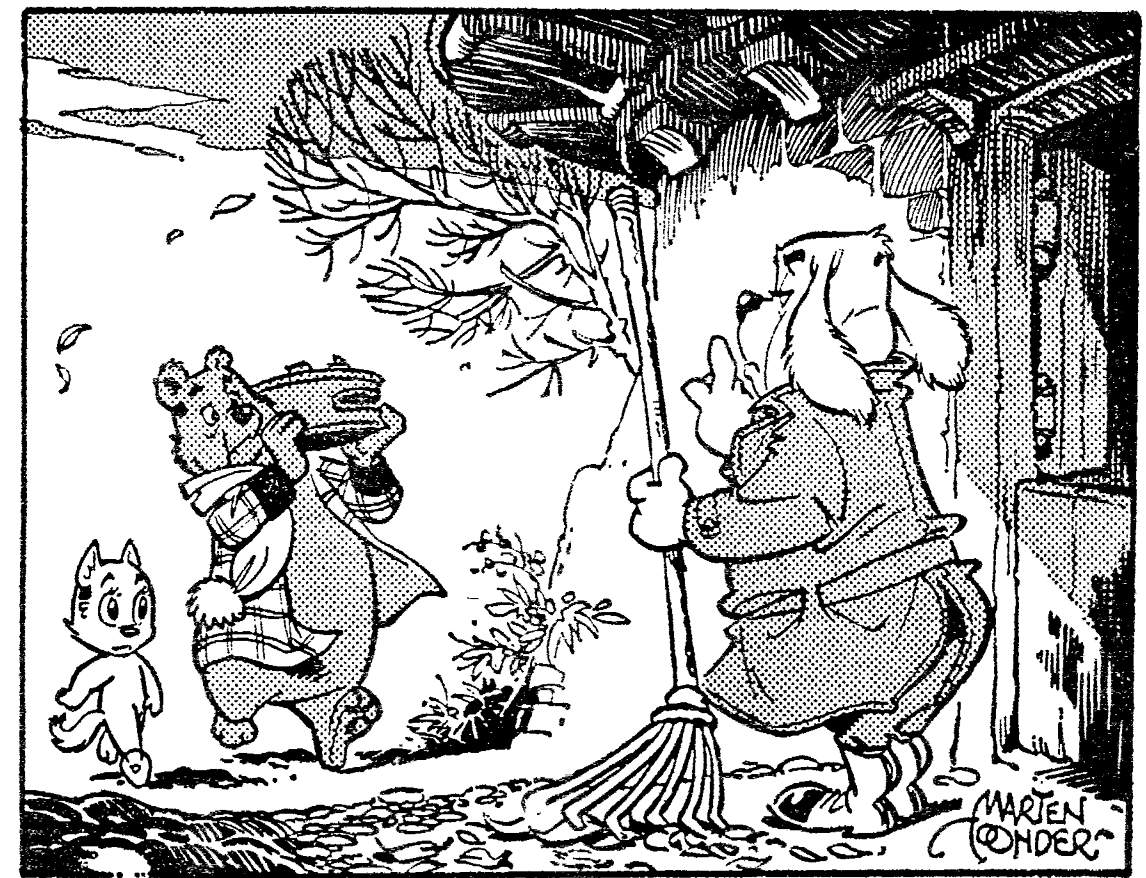
„Ik ben aan een groot werk bezig", verklaarde hij. „Wanneer men mij ledigheid verwijt, sta ik nergens voor; dat is bekend. Daarom ben ik er niet voor teruggeschrokken een omwenteling ter hand te nemen die het aangezicht der aarde zal veranderen."

„Wat is dat dan?", vroeg Tom Poes ongerust.

„Ik laat OM uit de lucht halen", legde heer Bommel uit. „En op het ogenblik laat ik daar stofzuigers van maken. Maar dat is natuurlijk maar het begin, dat begrijp je!"

7318 „Met de OM, die ik uit de lucht laat halen, kan van alles gemaakt worden!" verklaarde heer Bommel, die was opgestaan.

„Stof, zoals je gezien hebt, maar ook kunstenergie en een soort pillen tegen hoofdpijn. En nog veel meer; het zou me te ver voeren om daar dieper op in te gaan.."

Op dit moment verscheen juffrouw Doddel in haar deuropening. Ze droeg de cilinder in haar armen en op het moment, dat ze buiten stond, wierp ze het apparaat naar de onthutste heer die het verrast opving.

„Ik wil dat ding niet in huis hebben!", riep ze boos. „Het deugt niet en ik heb het niet nodig en ik begrijp niet waarom je het hier gebracht hebt! Het is niets aardig van je, Ollie!"

Heer Bommel keek haar beteuterd na, en toen de deur dichtviel hees hij het toestel op zijn schouder en begon naar huis te lopen.

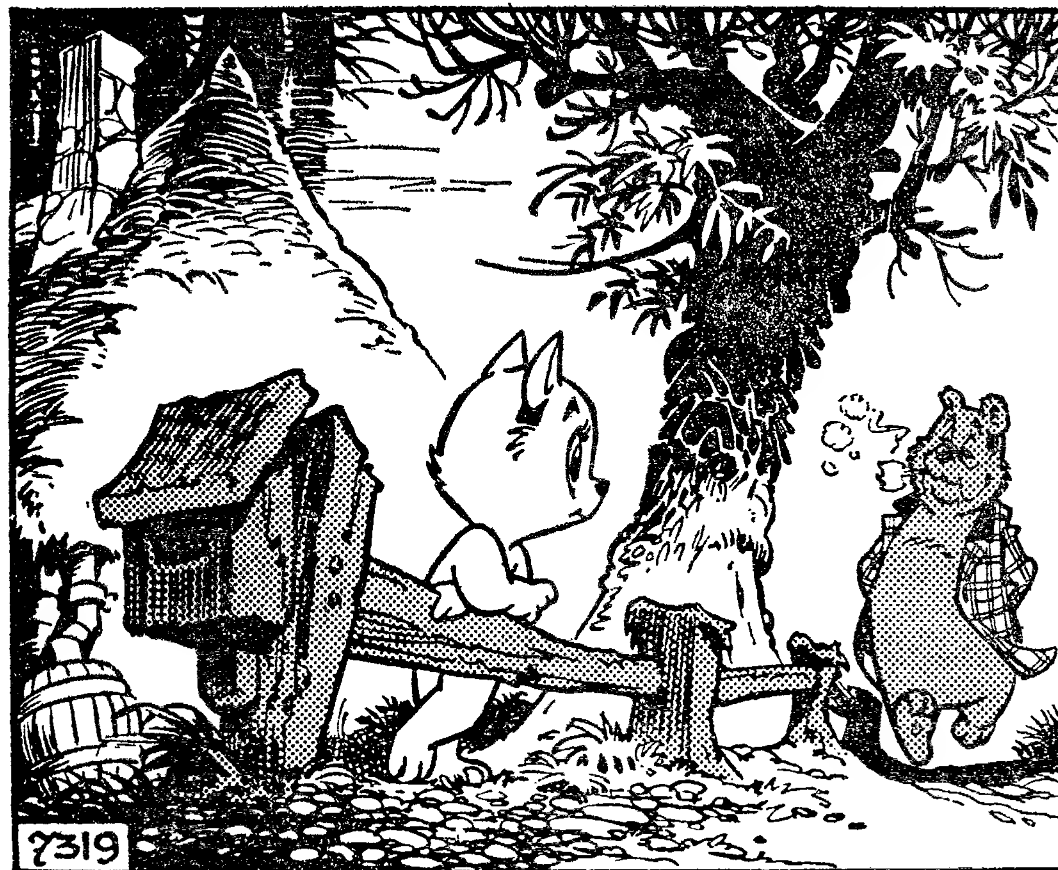
„Ze had gelijk", zei Tom Poes. „Dat ding deugt niet, want het haalt iets uit de lucht waar we niet buiten kunnen. Wie heeft het eigenlijk gemaakt?"

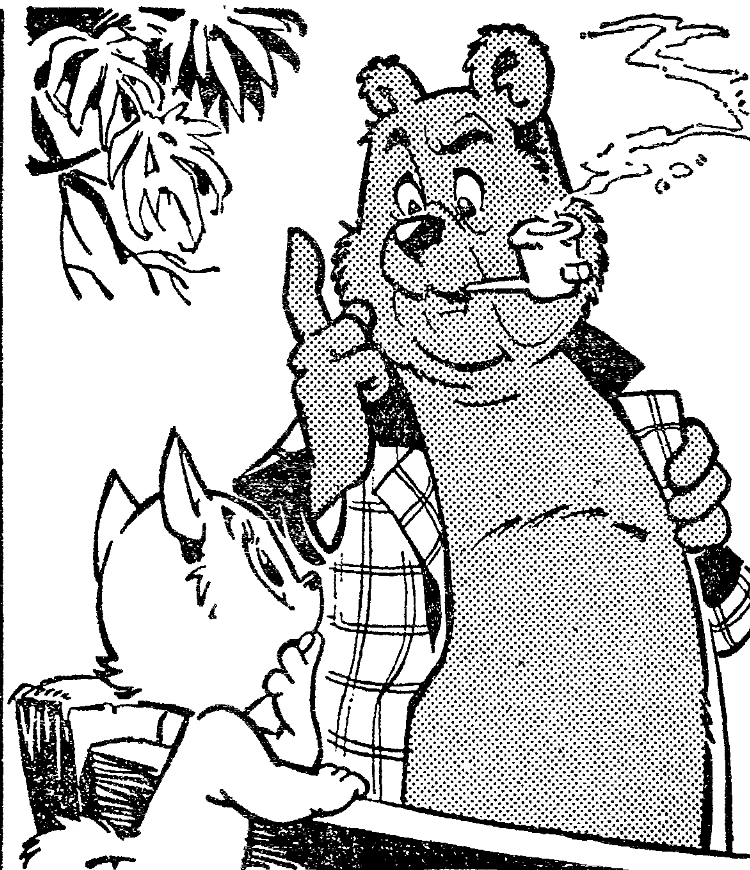
„Een zekere professor Sickbock", verklaarde heer Bommel voorzichtig. „Een knappe kop hoor! Het is de uitvinding van deze eeuw!"

„Ja, dat zal wel", gaf Tom Poes toe. „Maar als het van Sickbock komt kan het niet goed wezen."

Heer Ollie had een terechtwijzing op de tong; maar Tom Poes kreeg hulp van de bediende Joost, die zijn meester met de OMstoffer huiswaarts zag keren.

„Ik heb er nog eens over nagedacht, met uw goedvinden", sprak hij. „Maar dat apparaat boezemt mij tegenzin in. Daar kan ik niet mee werken."

7319 Toen Tom Poes de volgende morgen uit zijn huisje kwam, scheen de zon bleekjes door de stille herfstnevels. De vreedzame atmosfeer werd echter al gauw verstoord door het geluid van voetstappen die ritselend door de dorre bladeren naderden. Het was heer Bommel; met brandende pijp en vastberaden trekken op weg naar een belangrijke bestemming.

„Hallo, jonge vriend'', sprak hij, de pas inhoudend. „Ik hoop dat je goed geslapen hebt. Ik niet, dat kan ik je wel vertellen. Vol gedachten!''

„Over die stofzuiger zeker'', zei Tom Poes.

„Inderdaad'', gaf heer Ollie toe. „Ik begrijp dat hij gisteren niet helemaal in goede aarde viel, met al die flauwtes en zo. Maar hij werkt voortreffelijk, dat kan niemand mij afstrijden. En er zitten grote zaken in, zodat ik mij met de gelden die ik ermee verdien in andere ondernemingen kan storten. Want dit is nog maar een klein begin, en er kleeft een klein foutje aan. Maar wanneer die omstoffer nu eens met een zuurstofmasker geleverd zou kunnen worden....''

„Hm'', zei Tom Poes, die heer Bommel op zijn wandeling was gevolgd. Zijn opmerking viel echter niet in goede aarde.

„Niks hm'', riep heer Ollie uit. „Het is allemaal heel eenvoudig, en ik zie mijn pad helder en vol mooie resultaten voor mij. Er is maar één moeilijkheid; hoe pakt men zoiets groot aan? Kijk, dat zie ik nog niet helemaal, en daarom ga ik dat even aan de professor vragen. Hij is een knappe kop, hoor!''

7320 Toen heer Bommel en Tom Poes bij de oude bunker kwamen, hing professor Sickbock juist uit zijn luik een luchtje te scheppen.

„Dat treft!", riep heer Ollie uit. „Ik wilde u eens vragen hoe ik die stofzuigers groot kan aanpakken. Ik heb er gisteren nog met mijn garagist over gesproken. Een heel knap iemand, hoor. Hij weet alles van sleutelen en dopjes en zo. Maar hij wist toch ook niet hoe men het zou moeten doen."

„Ik ook ," zei de hoogleraar verveeld. „Dat is uw zaak, mijn waarde. Ik heb nu belangrijker dingen aan het hoofd, waarmee ik u niet vermoeien zal. Maar vast staat, dat ik een grotere werkplaats nodig heb. Deze ondergrondse ruimte is te klein en staat me bijzonder tegen. Om kort te gaan; ik moet driehonderdduizend florijnen hebben."

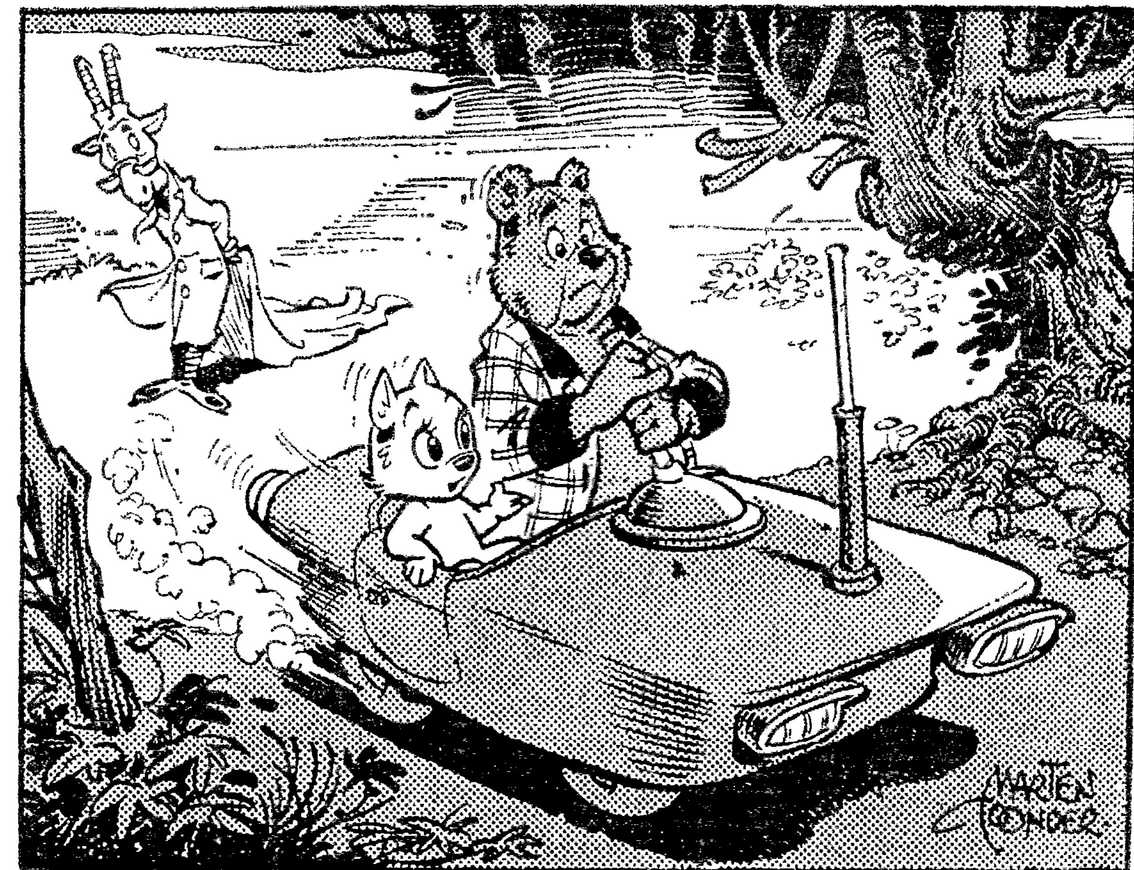
Daar stond heer Bommel wel even van te kijken.

„M-maar dat is héél veel geld!", sprak hij zorgelijk. „Ik weet wel, dat ik het met de verkoop van stofzuigers kan verdienen. Maar ik weet niet helemaal hoe ik dat zo groot moet aanpakken. U verwacht toch zeker niet, dat ik als heer een werkplaats of een rokende fabriek ga opzetten?"

De geleerde klom uit zijn verblijfplaats en ging zijn bezoekers voor naar een open plek, waar een voorwerp stond dat door een zeildoek aan het oog was onttrokken.

„Het kan me allemaal niets schelen, beste", zei hij onder het gaan. „Als ik maar geld krijg om te werken. En gij kunt geld verdienen met de zaken die ik maak. Dat lijkt me eerlijk verdeeld, niet waar? Kijk, hier heb ik een nieuw artikel voor uw handel, dat zeker suc

7321 Professor Sickbock trok het zeildoek weg en nu kwam er een doosachtig voorwerp aan het licht, dat op een paar wielen rustte.

„Een soort wagen!'', zei Tom Poes verbaasd.

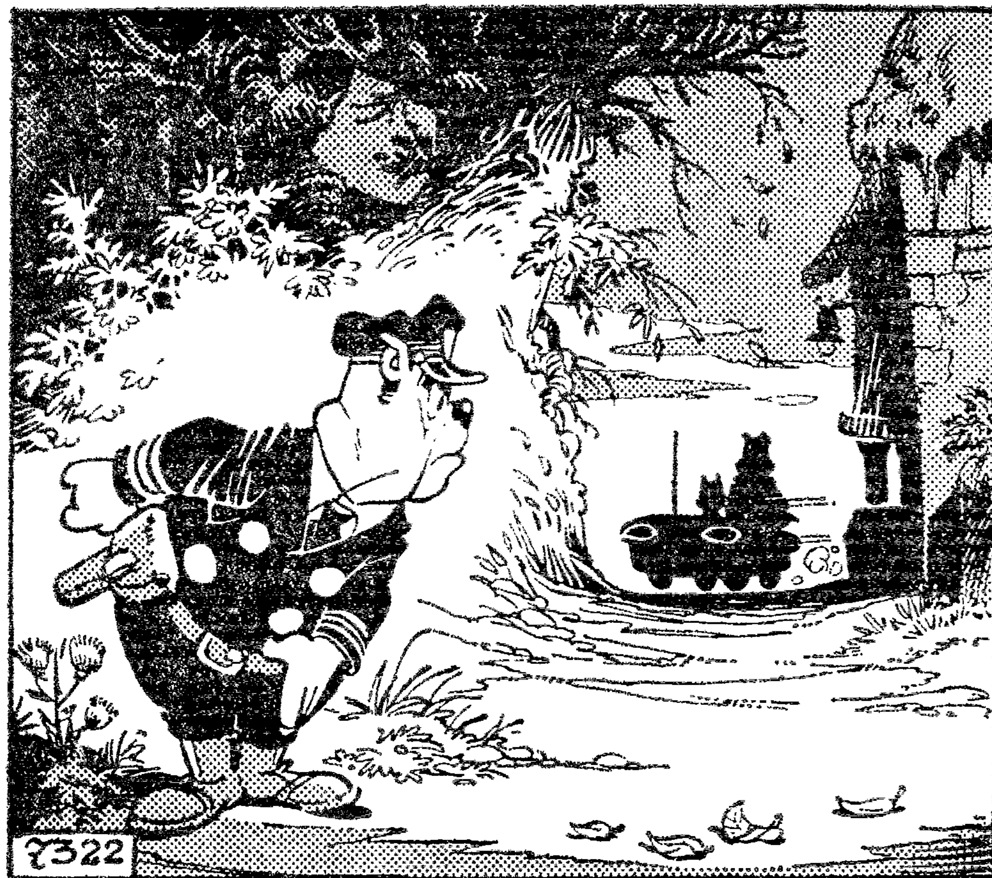
„Heel goed opgelet'', prees de geleerde. „Het is de wegwerpautomobiel van de toekomst; de aanmaakkosten bedragen slechts vijftienvijfenzeventig en het voertuigje gebruikt kosteloze OM, zodat het niet moeilijk kan wezen om er een zaak voor op te bouwen. Maar nu heb ik driehonderdduizend florijnen nodig om zonder onderbreking door te kunnen gaan met dit veelbelovende project.''

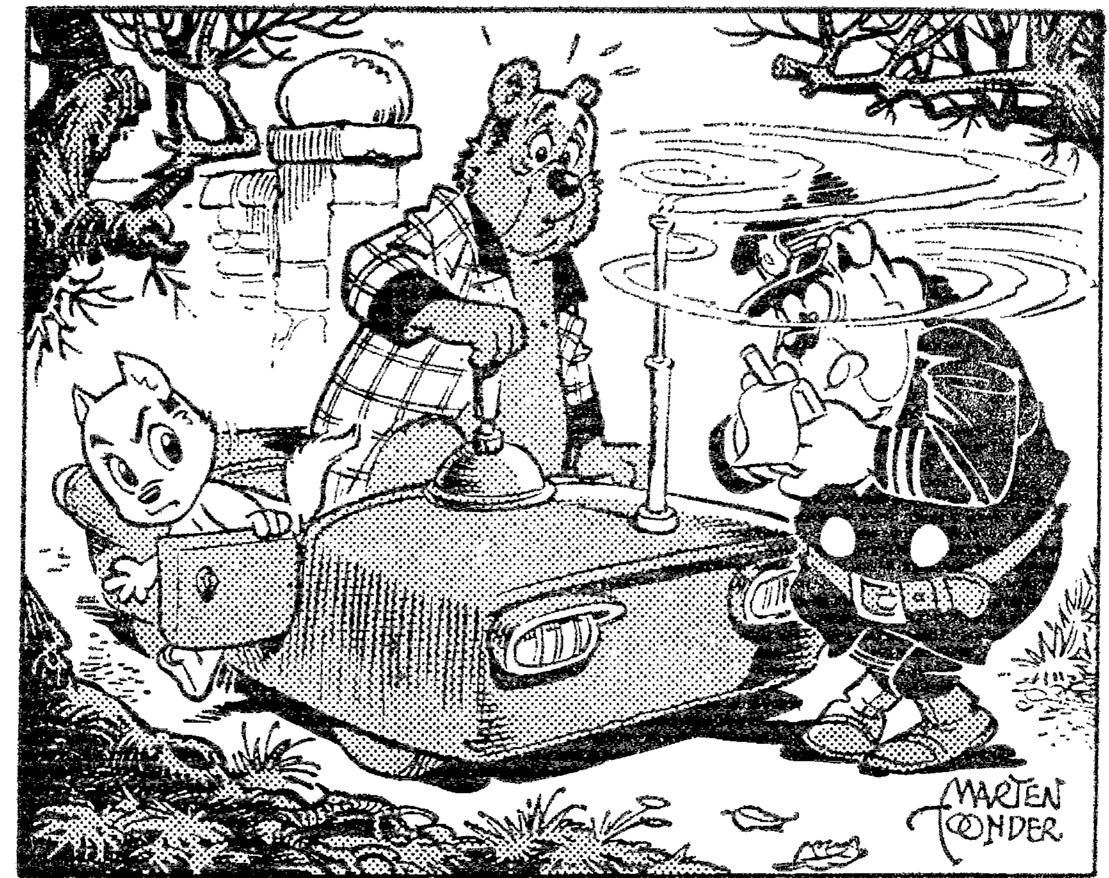
„Ja'', gaf heer Bommel zorgelijk toe. „Dat zou jammer zijn. Een onderbreking bedoel ik. Maar het is wel veel geld, hè? Ik zal proberen het bij elkaar te krijgen, hoewel ik dan wel eerst even een fabriek moet opzetten en zo. Het leven van een grootondernemer is erg moeilijk.''

„Wat u zegt!'', hernam Sickbock zonder meegevoel. „Dan kom ik morgenochtend om elf uur wel even langs om het geld te halen. En neem dit wagentje vast mee; het zal de oprichting van uw fabriek vergemakkelijken. Kijk, als ge dit stangetje uittrekt en op ginds knopje drukt treedt de OMbrenger in werking, en dan kunt ge rijden. Heel eenvoudig, en voor de inzittenden geheel gevaarloos, omdat de OM boven het hoofd wordt aangetrokken.''

Heer Ollie aarzelde niet lang. Hij stapte in, en terwijl Tom Poes aan de andere kant naar binnen sprong, drukte hij op het knopje en greep de stuurstang.

„Hij rijdt wel prettig'', zei Tom Poes, toen het karretje zich zacht zoemend in beweging zette. „Maar dat OM bevalt me niet; het kan niet goed zijn, dat men zuurstofmaskers nodig heeft om het te gebruiken. Het zou beter wezen als u met deze hele uitvinding niets te maken had.''

7322 De opmerking van Tom Poes ontstemde heer Ollie natuurlijk.

,,Is het weer niet goed?'', vroeg hij gemelijk. ,,Gun je me niet, dat ik mijn vleugels uitsla om de grootste vinding van deze eeuw te ontplooien? Het is niet mooi van je, jonge vriend. Je bederft me altijd mijn kleine genoegens.''

Zo sprekende rondde hij een kromming in de weg, zodat hij in de gezichtskring van commissaris Bas verscheen, die daar juist op zijn ronde passeerde.

,,Dat is Bommel'', zei de scherpe beambte tot zichzelf. ,,Hij heeft zich eindelijk een nieuw wagentje aangeschaft, zo te zien. Maar het valt buiten de bestaande ontploffingsmotoren. Ik ben benieuwd of zijn papieren in orde zijn.''

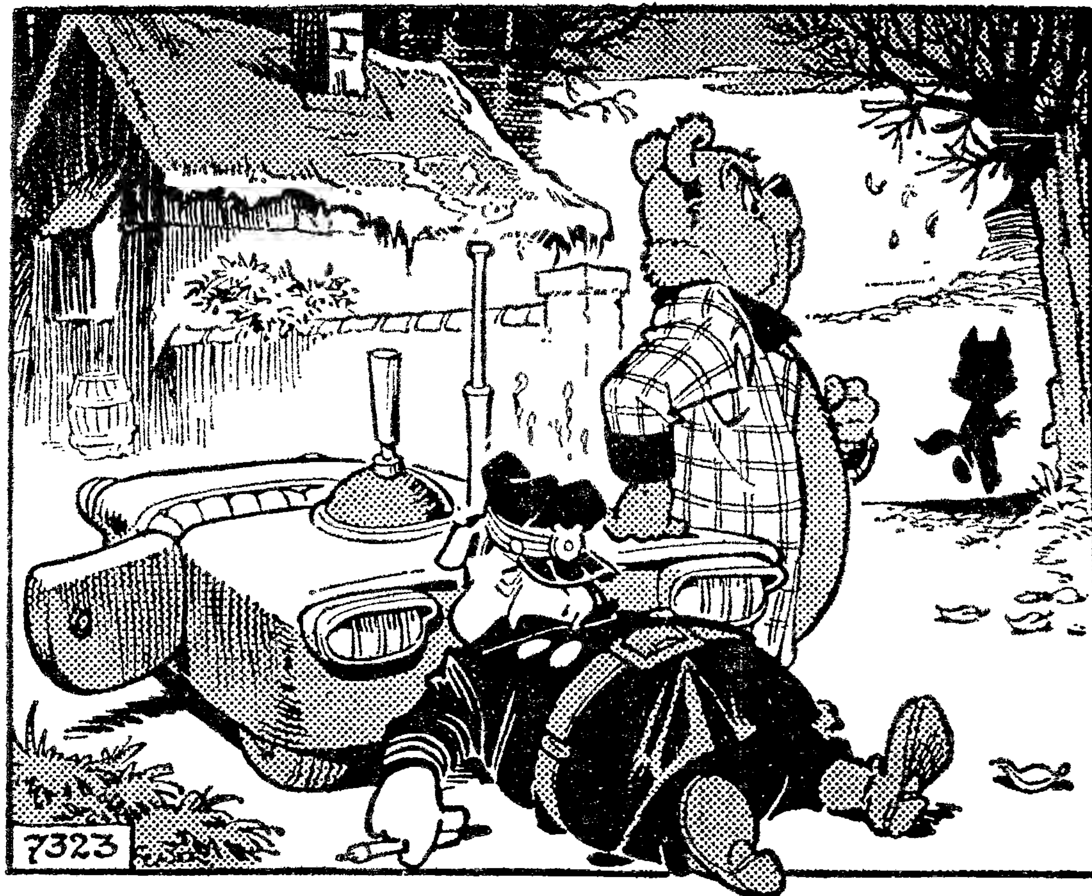
Met deze gedachte trad hij op het midden van de weg en stak een hand op.

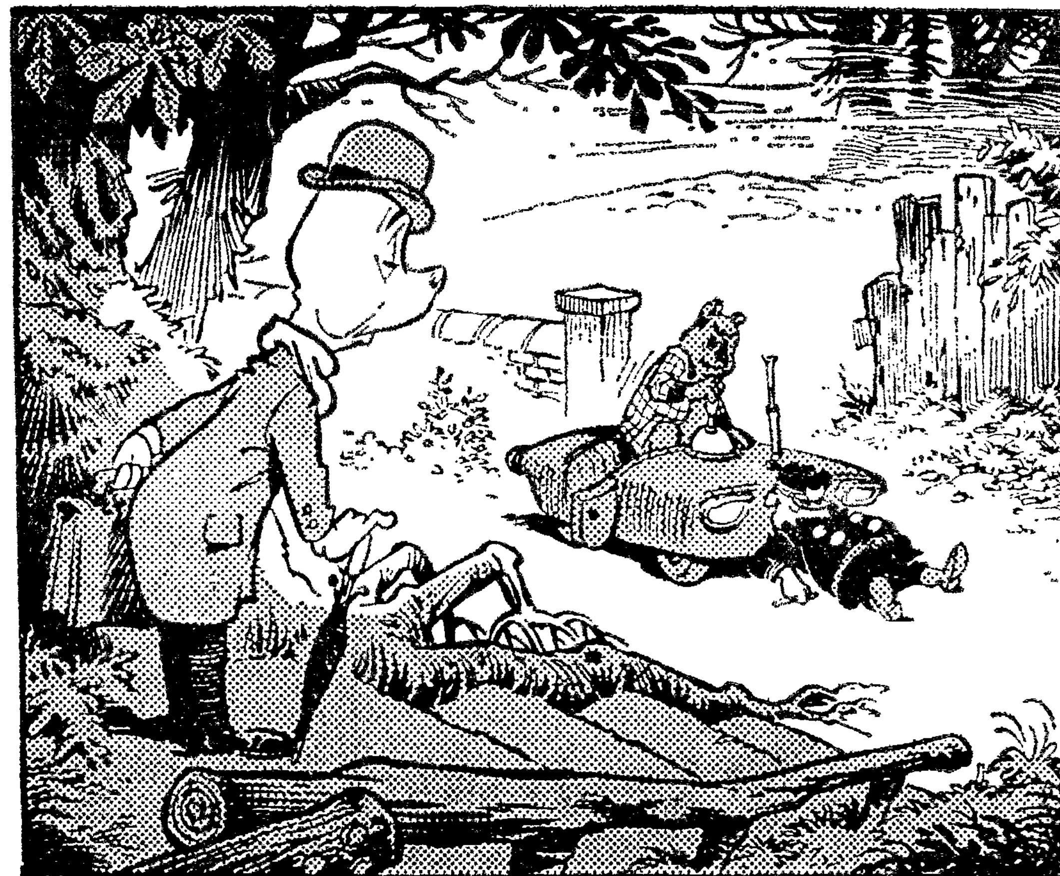
Heer Ollie remde gehoorzaam door op de knop te drukken; maar toen de commissaris hem om zijn autopapieren vroeg, sloeg hij ontsteld de hand voor de mond.

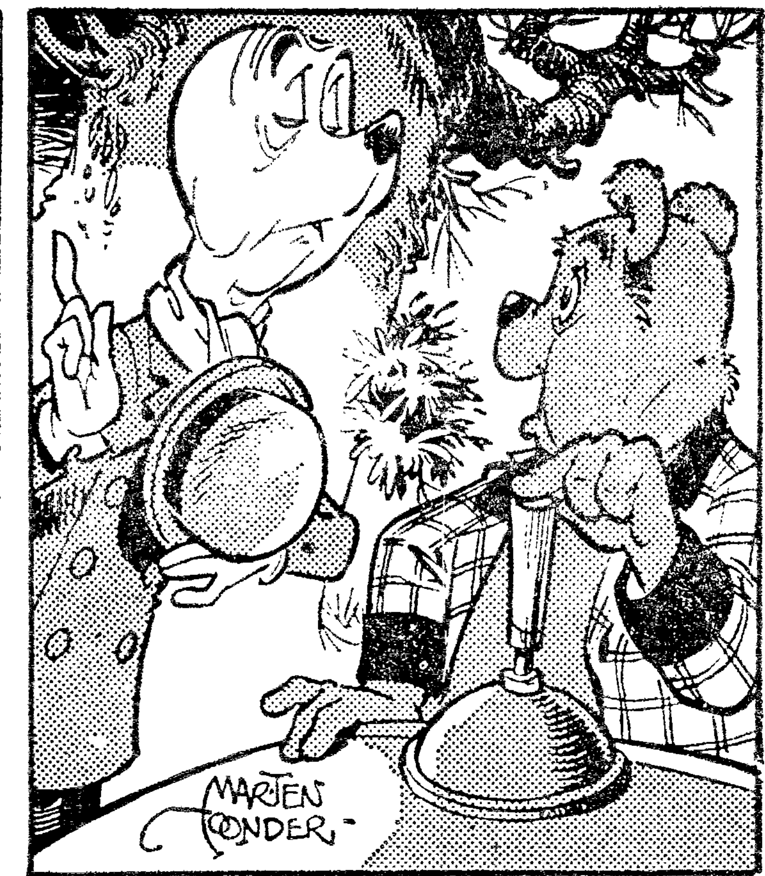
,,Geen papieren dus'', stelde de heer Bas tevreden vast. ,,En volgens het rijbewijs natuurlijk ook geen bevoegdheid tot het besturen van... ja, van wat eigenlijk? Wat is dit voor een soort wagen, Bommel?''

,,Gewoon'', mompelde heer Ollie verward. ,,Hij rijdt op OM bedoel ik. Uit de lucht, u weet wel. Een OMrijder.''

De politiechef glimlachte wrang. Hij trok zijn boekje en begon te schrijven. Maar terwijl hij daarmee bezig was, werd hij door een vreemde duizeling bevangen.

7323 Commissaris Bas zakte door de knieën en kwam voor het wagentje op de weg neer, waar hij versuft bleef liggen.

,,Wat is dat nu toch vervelend'', klaagde heer Bommel, terwijl hij haastig uitstapte.

,,Het is die OM'', zei Tom Poes, die aan de andere kant uit het voertuig gesprongen was. ,,Dit soort machines deugt niet, dat zult u toch zo langzamerhand met me eens zijn. Ik wil er niets meer mee te maken hebben, hoor!''

Met deze woorden liep hij weg, en heer Ollie keek hem verontwaardigd na.

,,Mooi is dat!'', riep hij uit. ,,Om je beste vriend in de steek te laten bij de eerste de beste moeilijkheid. Maar goed, ik zal het wel weer alleen opknappen en even de motor afzetten.''

Hij klom weer naar binnen en voegde de daad bij het woord, zodat de OMbrenger zijn werk staakte.

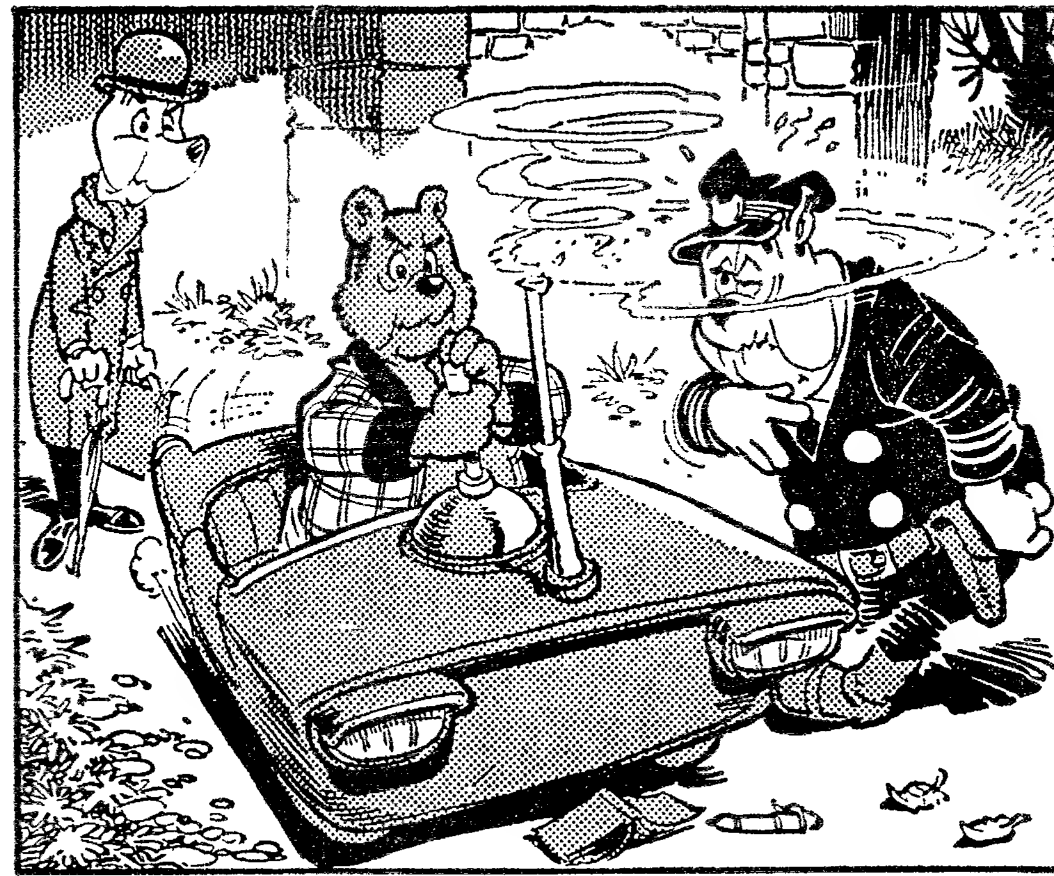
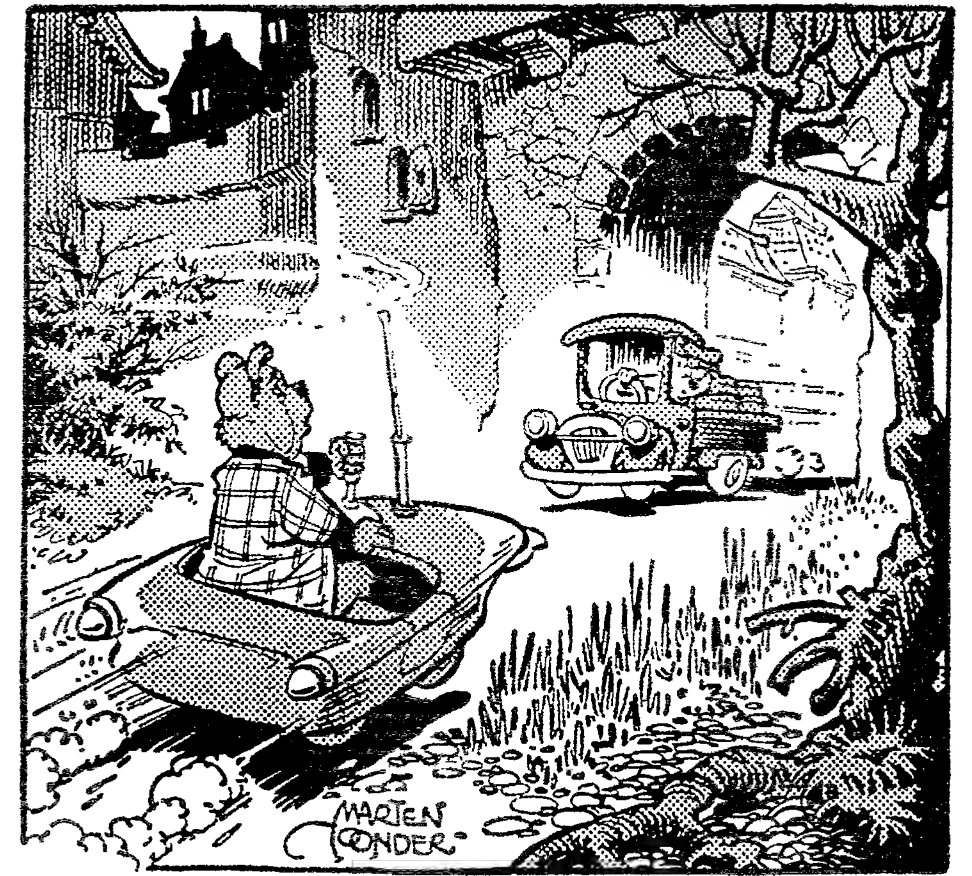
Zonder dat hij het echter wist werden zijn bewegingen nauwlettend gevolgd door een heer die zich niet ver van daar op een heuveltje ophield. Het was duidelijk dat deze getroffen was door het eigenaardige voertuig en dat hij er meer van wilde weten. Hij daalde tenminste haastig naar beneden en wendde zich tot de bestuurder.

,,Mijn naam is Steenbreek'', sprak hij. ,,Kunt u mij enkele bijzonderheden over de motor van dit wagentje mededelen? Bent u de uitvinder of de fabrikant? Kijk, dat zal mijn werkgever erg interesseren.''

,,Daar ben ik mee bezig'', legde heer Bommel uit. ,,Met die fabrikant bedoel ik. Ik weet niet precies hoe het werkt; maar men zal nog staan te kijken van mijn ondernemingsgeest. Dit is trouwens nog maar het begin — als ik eenmaal driehonderdduizend florijnen aan professor Sickbock gegeven heb....''

Hij zweeg plotseling, want hij bedacht dat een goed ondernemer zijn fabrieksgeheimen niet moet verraden.

7324 Commissaris Bulle Bas was langzamerhand weer uit zijn verdoving bijgekomen en klom nu moeizaam overeind.

"Professor Sickbock?", hoorde hij de heer Steenbreek vragen. "Is dat de uitvinder? Kunt u mij ook zeggen, waar die woont? Misschien heb ik een opdracht voor hem."

"Ik zeg niets meer", zei heer Ollie vastberaden. "Als ondernemer en groot-zakenman moet men zijn mond weten te houden."

Zo sprekende schakelde hij het mechanisme weer in, zodat er een zacht gezoem uit het wagentje opsteeg.

"Ogen-ogenblikje!", sprak de politiechef met logge stem. "G-gaat z-zo maar n-niet....."

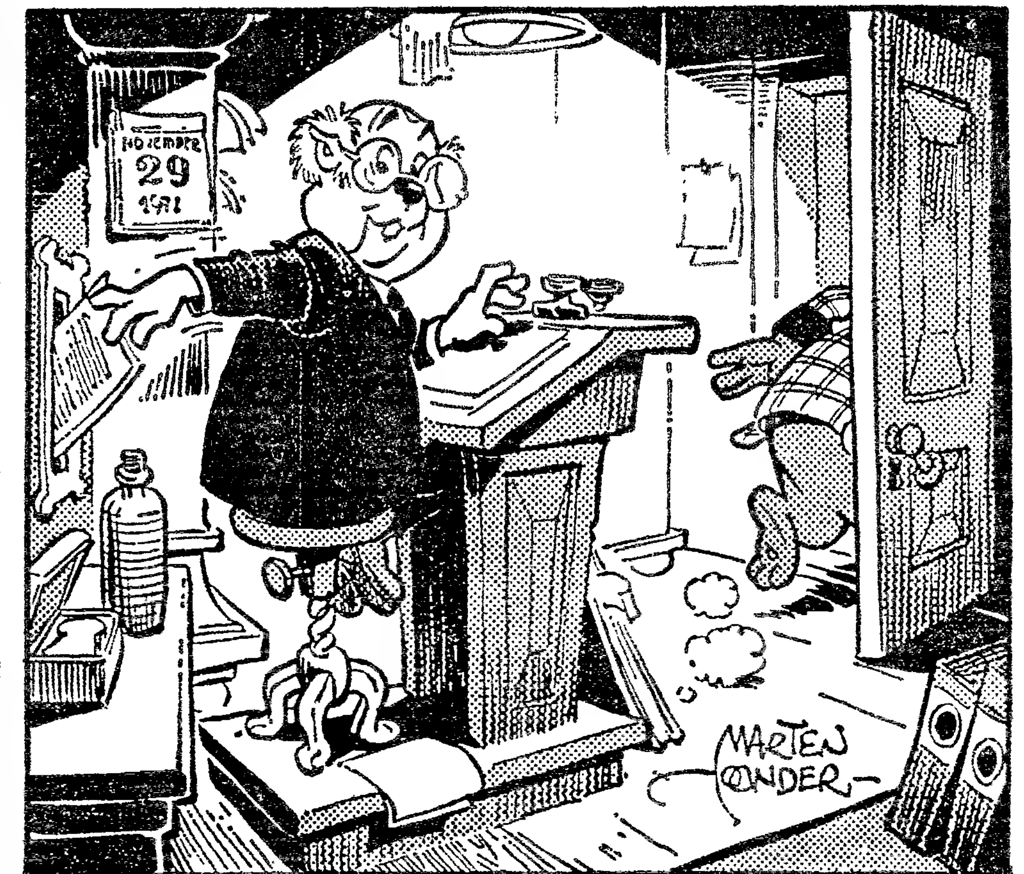
Op dat ogenblik werd hij echter opnieuw door een duizeling bevangen; want het karretje was begonnen te rijden, zodat de ongelukkige in de aanzuigbaan van de ombrenger geraakte.

Heer Bommel keek niet om. Hij reed zo snel hij kon voort, terwijl een diepe frons zijn trekken ontsierde.

"Dat heb ik er niet mooi afgebracht", sprak hij tot zichzelf. "In de eerste plaats heb ik mijn mond voorbij gepraat, en in de tweede plaats heb ik de politie tegen me ingenomen. Het is allemaal de schuld van Tom Poes, want die heeft me van streek gemaakt, toen hij mij in mijn zorgen in de steek liet. Zoiets is voor een gevoelig heer moeilijk te verwerken. Maar nu kan ik beter zo vlug mogelijk een paar slimme maatregelen nemen."

7325 Heer Ollie begaf zich naar het stadhuis, waar hij de ambtenaar eerste klasse te spreken vroeg.

"Ik zit met een nieuwe uitvinding", legde hij uit. "Een soort auto, hoewel het ook een stofzuiger kan zijn; en als hoofdpijntablet werkt het lang niet gek. Maar omdat het niet op benzine loopt, heb ik niet de goede papieren, zodat commissaris Bas me gemakkelijk op de bon kan zetten. Dat vind ik niet prettig. Kunt u voor papieren zorgen?"

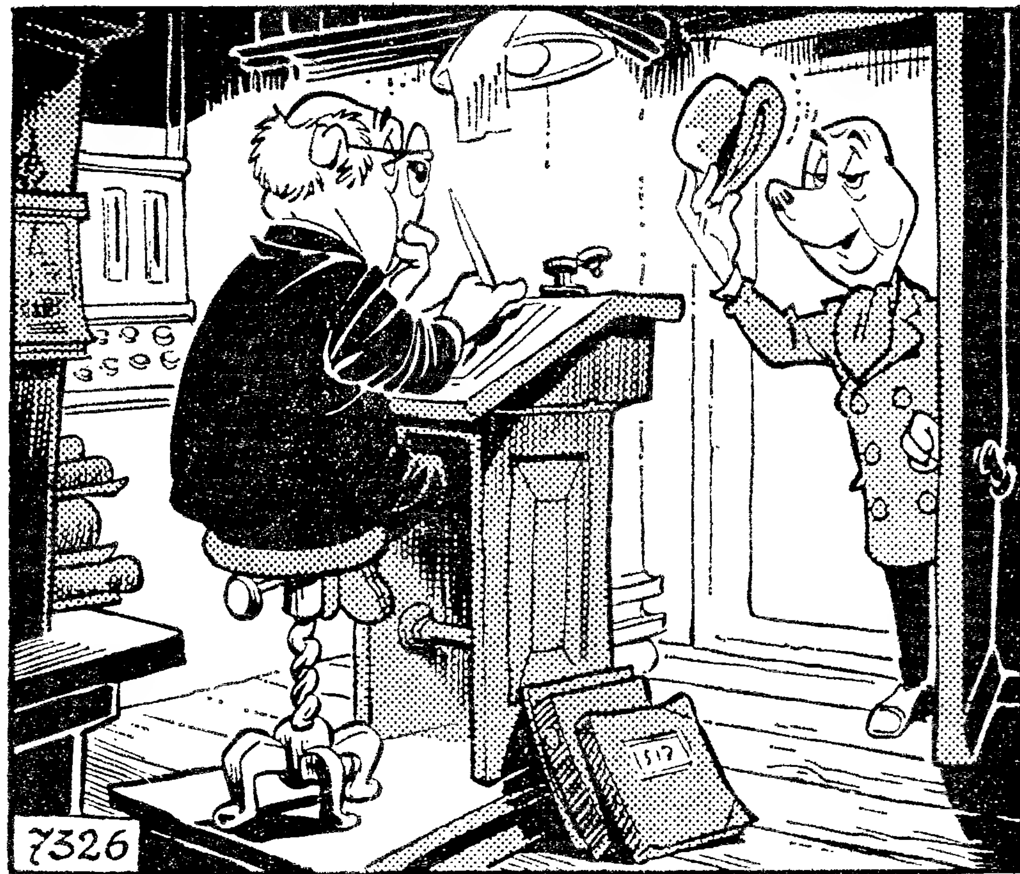
"Dat is niet geheel zeker", zei de heer Dorknoper. "Maar wanneer er een correcte aanvrage in drievoud wordt ingediend, gaat het langs de geëigende kanalen, en wanneer er geen wettelijke bezwaren zijn zie ik niet in waarom het niet voor elkaar zou komen. Ik zal u wel even helpen, want wij beambten zijn werkelijk de kwaadsten niet wanneer we met goedwillenden te maken hebben."

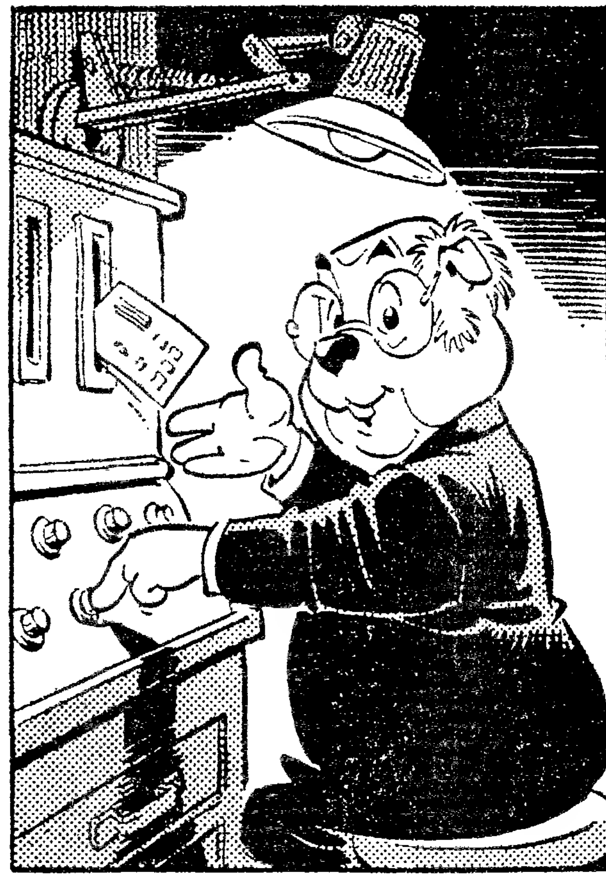
Met deze woorden trok hij een aanvrage in drievoud te voorschijn, en na de namen en de godsdienst van de aanvrager genoteerd te hebben, deed hij zijn best om uit diens woorden te begrijpen waarover het eigenlijk ging.

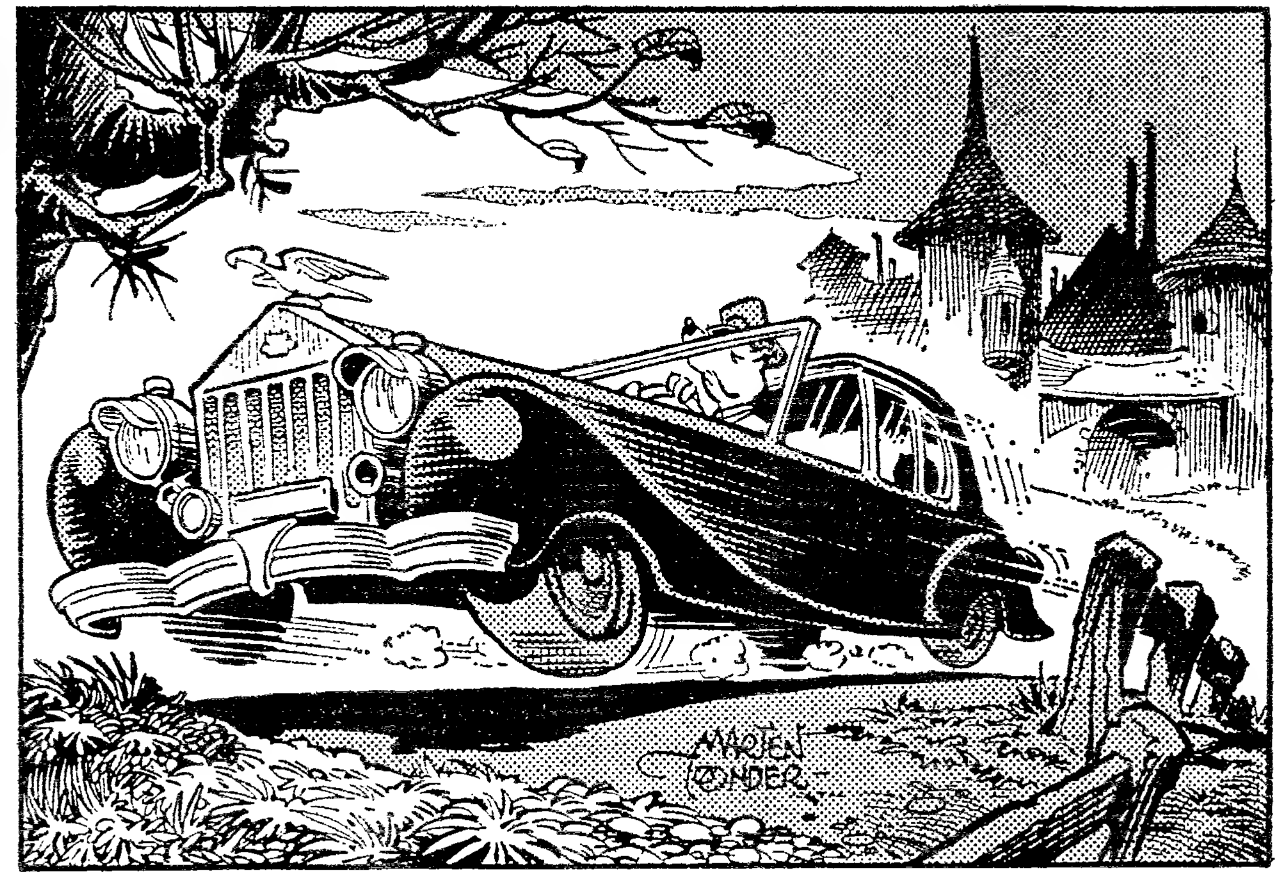
"Een vergunning voor het onttrekken van OM aan de lucht", mompelde hij al schrijvende. "Dat zal geen moeilijkheden opleveren; de lucht is nog vrij en niet belastbaar, zover ik weet. Maar van OM heb ik nooit gehoord. Het zal wellicht raadzaam wezen om ons tevens te wenden tot het merken-en-patentenbureau ter bescherming van het octrooi. Wat zegt u daarvan?"

Heer Ollie vond natuurlijk alles goed en met het prettige gevoel dat hij gehandeld had als een oppassend heer verliet hij het gemeentehuis.

De heer Dorknoper liet intussen, niet minder voldaan, de papieren in de gleuf glijden die naar de ambtelijke molen voerde.

7326 Nadat de ambtenaar Dorknoper heer Bommels aanvragen in de gleuf had gedaan, wilde hij zich opnieuw in zijn werk gaan verdiepen, doch nu werd hij gestoord door het binnentreden van de heer Steenbreek.

''Ik weet niet of ik hier goed ben'', sprak deze. ''Maar ik wil graag het adres weten van een zekere professor Sickbock. Is dit hier de Burgerlijke stand?''

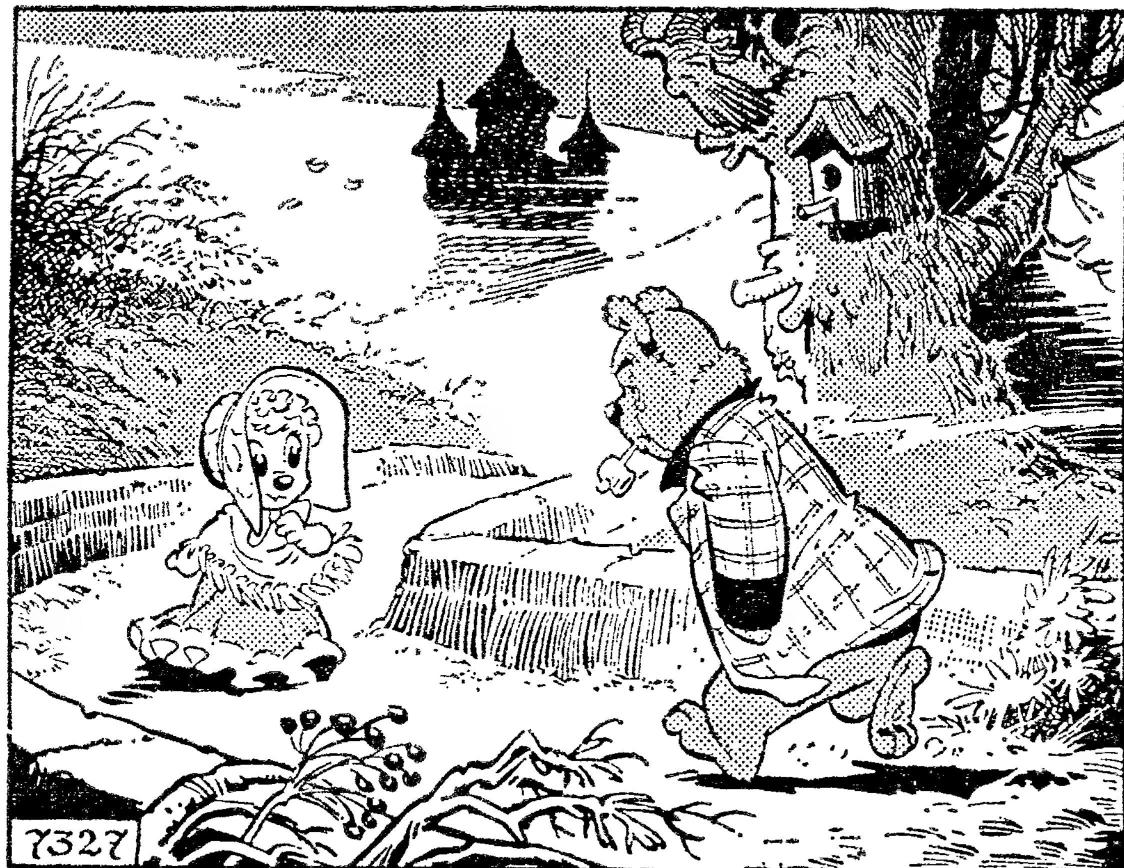
''Dat is een sterk verouderd begrip'', zei de beambte onderwijzend. ''De woorden burgerlijk en stand zijn uit het woordenboek verwijderd, maar als u een adres wilt hebben, kan ik u dat wel bezorgen, omdat hier alle draden van de computer bij elkander komen die door de ambtelijke molen gesponnen worden. Dat kost dan drie florijnen aan leges, en vijf wanneer u de gezondheidstoestand en de gebreken van de gezochte eveneens wilt weten.''

De heer Steenbreek wenkte echter af. ''Later misschien'', zei hij. ''Voorlopig is het adres voldoende.''

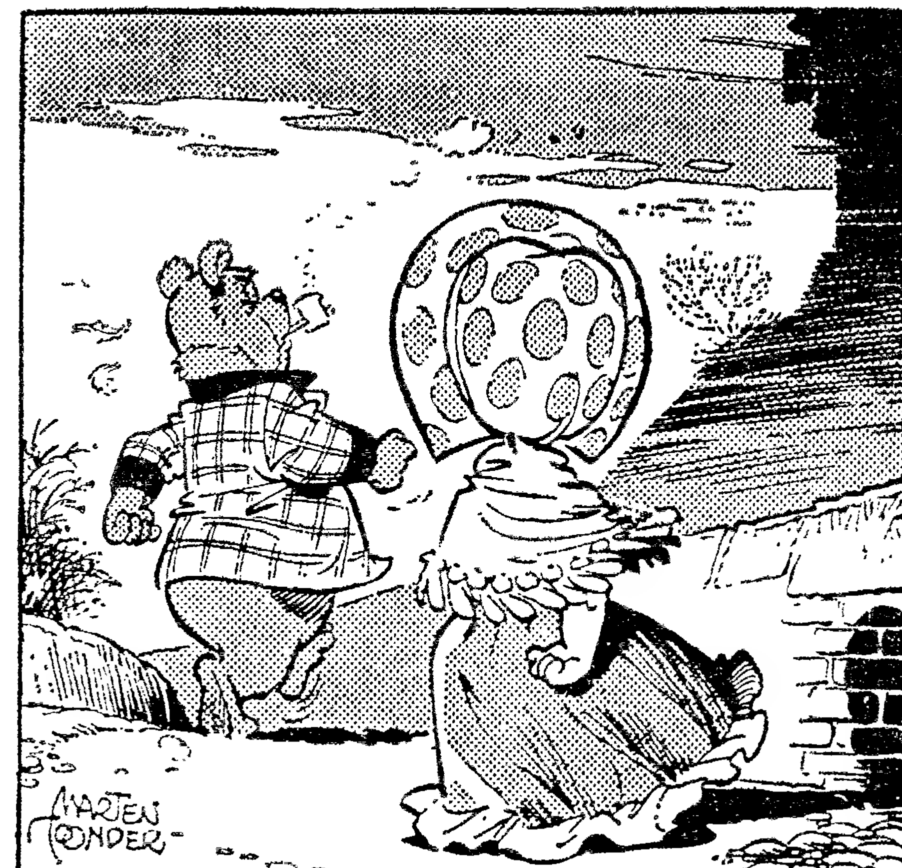
Nu, dat was gauw bekeken. Nadat de ambtenaar eerste klasse enkele knoppen op een paneel had ingedrukt, schoot er een kaart te voorschijn waarop het gevraagde stond.

''Het zal niet meevallen om dat adres te vinden'', mompelde hij. ''Die geleerde woont in een bunker op de heide. En het is mijn plicht u er attent op te maken, dat zijn professoraat buitenlands is en geenszins vaststaat.''

Maar dat interesseerde de heer Steenbreek niet. Hij betaalde en haastte zich naar buiten, waar een fraaie automobiel op hem stond te wachten. En niet lang daarna had het voertuig de stadspoort van Rommeldam reeds ver achter zich gelaten om zich door het verlaten herfstlandschap naar de heide te begeven.

7327 Heer Bommel was peinzend op weg naar huis. De herfstwind blies hem koud om de oren zonder dat het zijn denken verfriste, en de zorgen drukten hem zwaar.

"Waar ben ik aan begonnen?", zo vroeg hij zich af. "Inplaats van een prettig, rustig leven te leiden, omringd door goede boeken en hoogstaande gedachten, loop ik hier met een hoofd vol zaken door de storm. Geld speelt natuurlijk geen rol, maar toch is het wel veel wat Sickbock vraagt. En bovendien: hoe pakt men een grote onderneming aan? Ach, het zou veel leuker zijn om niets met dat soort dingen te doen te hebben. Maar aan de andere kant....."

Op dat moment werd hij zijn buurvrouw gewaar, die de hoek omkwam, en hij rechtte haastig de rug.

"Dag Ollie", zei juffrouw Doddel vriendelijk. "Hoe gaat het ermee? Heb je al een besluit genomen? Weet je al wat je gaat doen?"

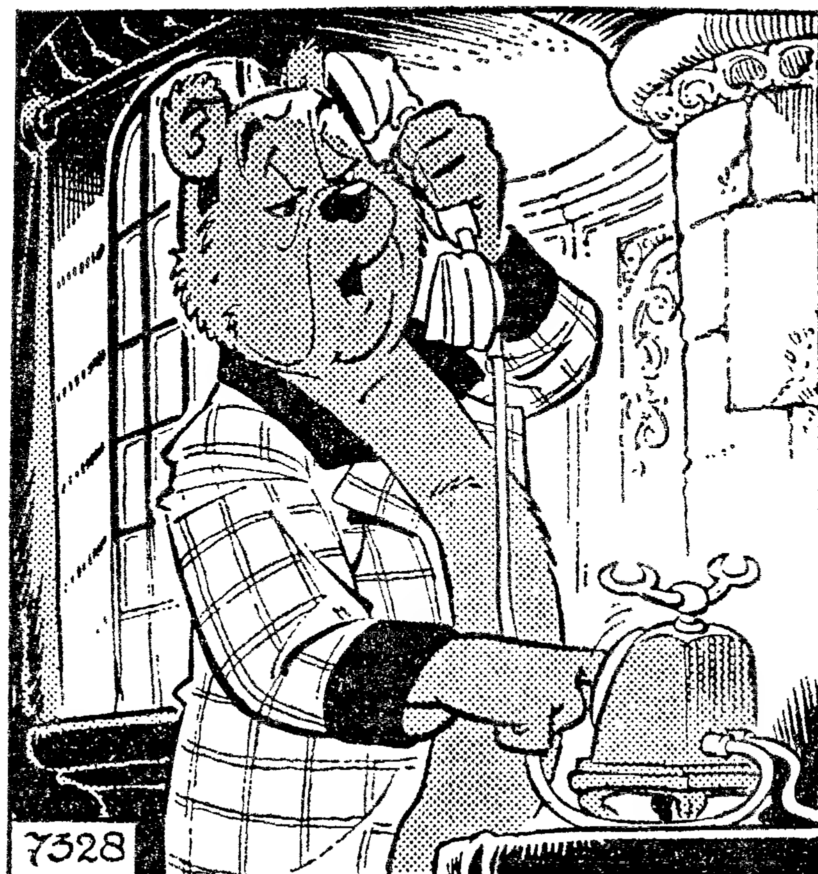
"Eh.... nee", stamelde heer Ollie. "Dat is te zeggen: ja, natuurlijk. Ik ben aan een héél groot eh..... project bezig, waarbij geld geen rol speelt. Men zal nog van mij horen, mevrouw! U zult trots op mij kunnen zijn, zodat ik..... eh....."

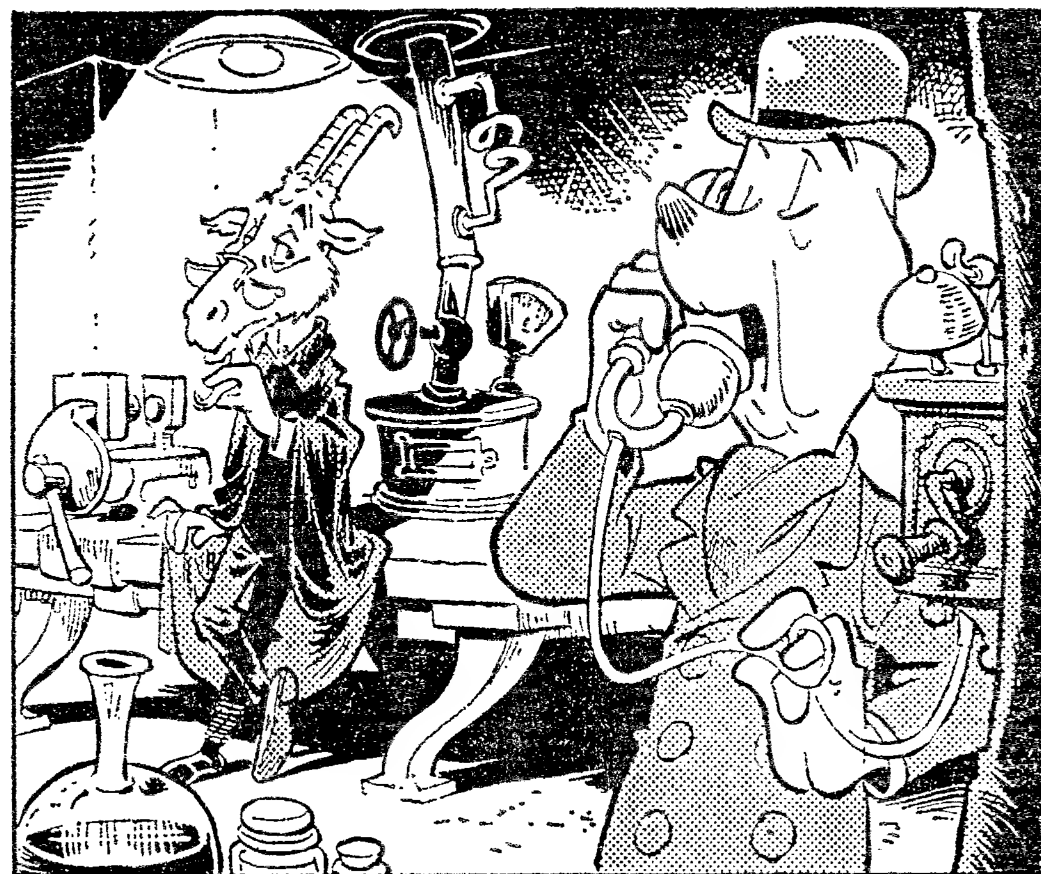
"Zodat wat?", vroeg het vrouwtje nieuwsgierig.

"Nu ja....", besloot heer Bommel verward, "daarover zullen we het later wel eens hebben, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik moet nu even flink gaan aanpakken!"

Hij nam op hoofse wijze afscheid en vervolgde fier zijn weg naar Bommelstein.

"Malle jongen", mompelde zijn buurvrouw. "Hij denkt alleen maar aan zaken en geld, terwijl het toch over dingen gaat, die werkelijk belangrijk zijn!"

7328 Na de ontmoeting met zijn buurvrouw besloot heer Ollie om flink aan te gaan pakken. Zodra hij dan ook thuis kwam, belde hij zijn bank op met de opdracht om enkele tonnen los te maken.

"Het is een slechte tijd, meneer Bommel!", waarschuwde de heer die hem te woord stond. "De koersen dalen en de beurs wankelt."

"Dat kan me niet schelen", sprak heer Ollie fier. "Geld speelt geen rol, want ik ben aan een grootse onderneming bezig waarvan u nog zult staan te kijken. En de geleerde die voor mij werkt, moet even voort kunnen."

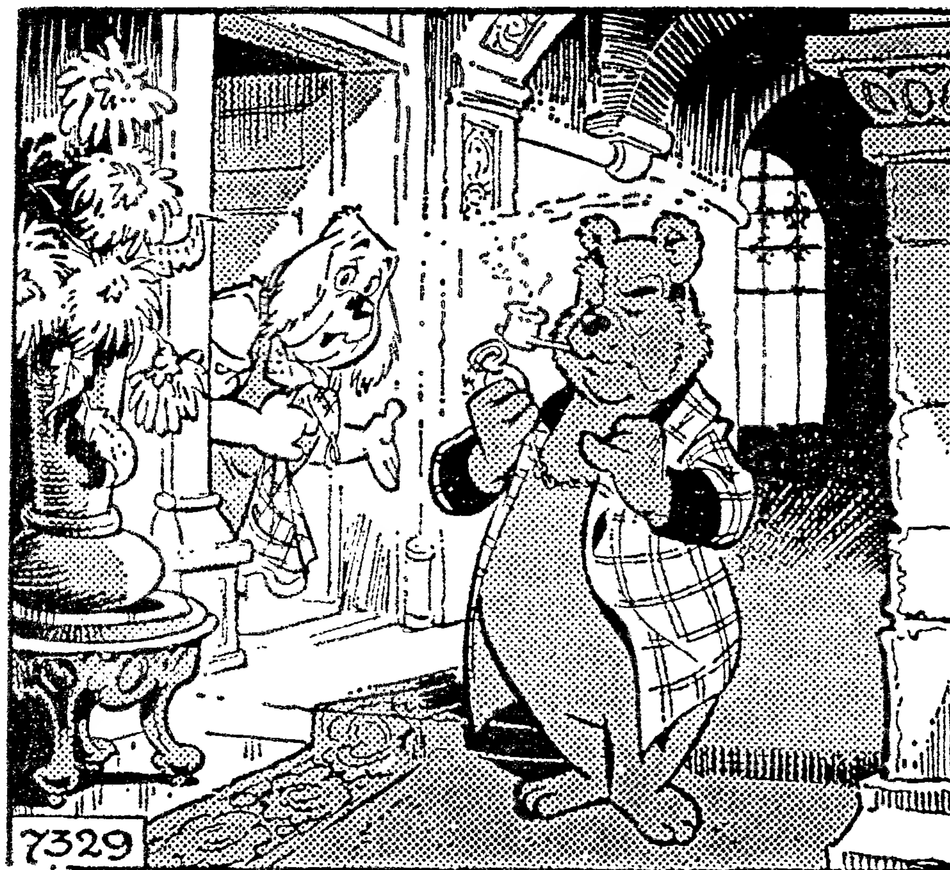
Dat was waar. Professor Sickbock zat dringend om geld verlegen en hij was erg verrast toen hij bezoek kreeg van een vreemdeling die Steenbreek heette en die zich voor zijn vinding interesseerde.

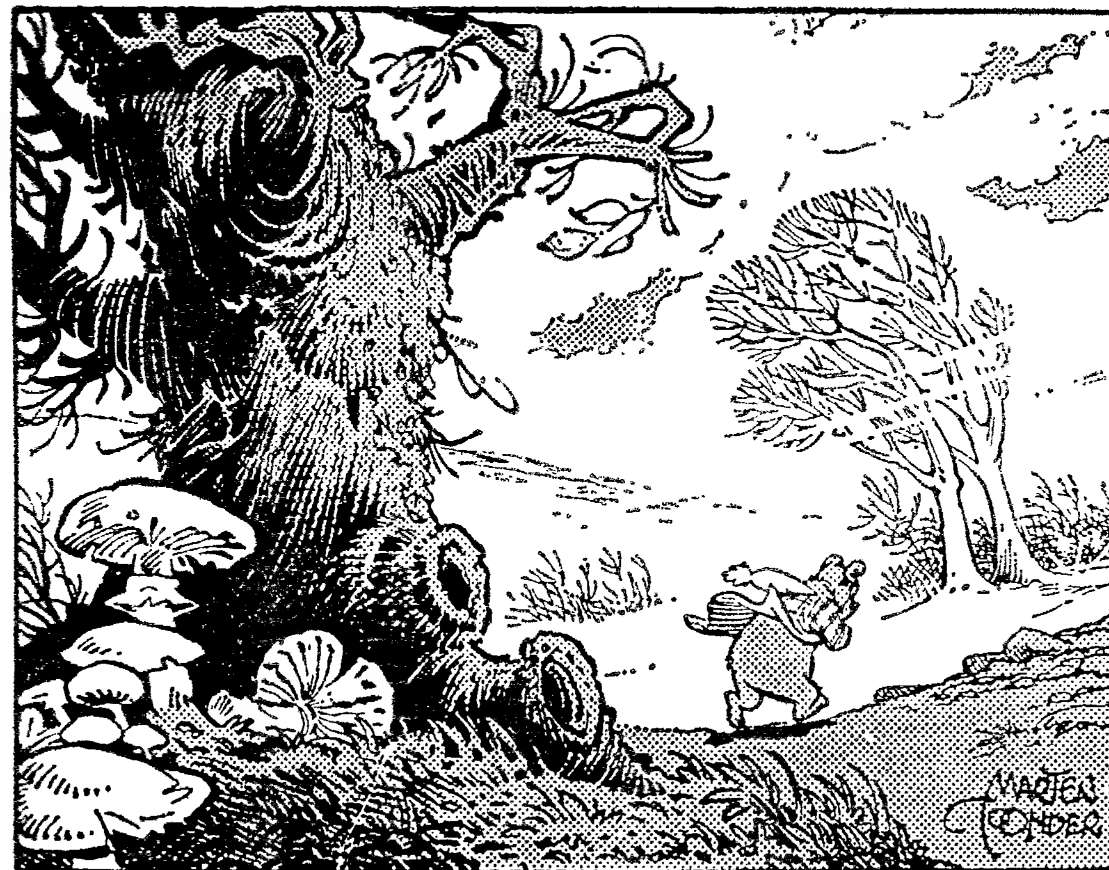
"Ik heb uw adres van een zekere Bommel", sprak deze. "Als u mij even vertelt waar het over gaat heb ik, geloof ik, wel een aantrekkelijk voorstel voor u."

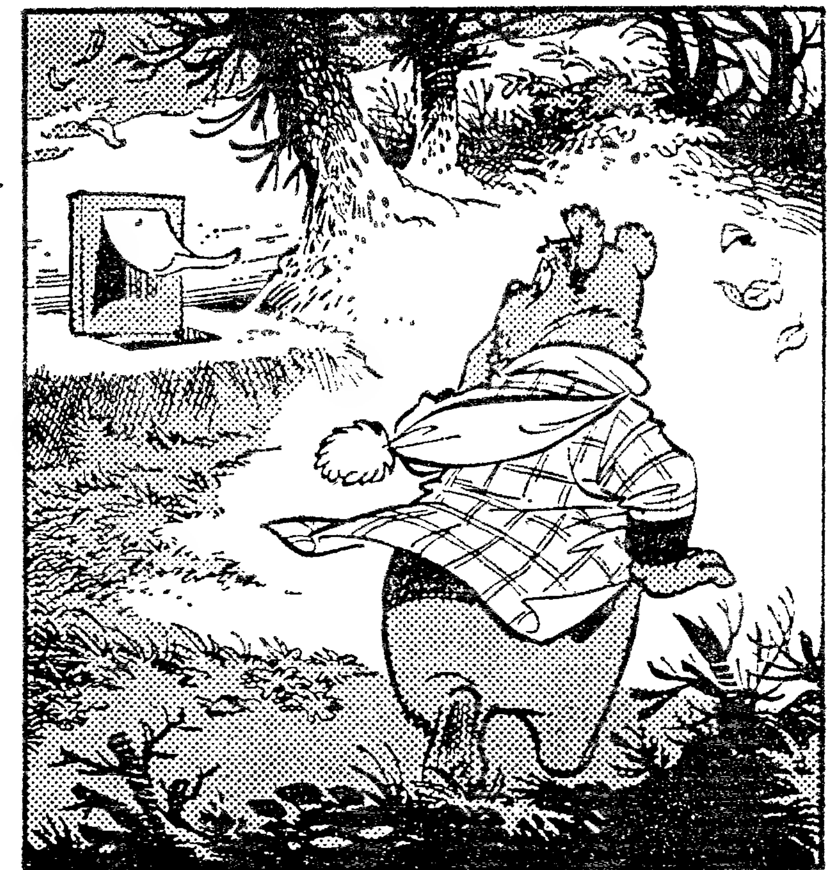
De geleerde legde hem uit wat hij ook aan heer Ollie over de OM verteld had en daarop greep de heer Steenbreek de telefoon.

"Het is in orde", sprak hij terwijl hij na een kort gesprek de hoorn neerlegde. "AWS heeft belangstelling voor uw idee. U krijgt een bedrag van tien miljoen om mee te beginnen, en bovendien een geschikte werkruimte. Als u uw spullen even bij elkaar pakt kunnen we gaan."

"Ei, ei!", mompelde Sickbock. "Ik weet niet wie deze AWS is, maar het voorstel is niet onaantrekkelijk. Weliswaar doorkruist het mijn afspraak met Bommel; maar *komaan!* In de wetenschap kan fatsoen geen rol spelen."

7329 Heer Bommel was de volgende morgen erg onrustig. Hij ijsbeerde door de gang, terwijl hij elke paar minuten zijn horloge te voorschijn haalde.

"Ik begrijp het niet", sprak hij om vijf voor elven. "Waar blijft professor Sickbock, vraag ik mij af? Hij zou langs komen om het geld op te halen, en nu is hij er niet. Dat vind ik niet netjes, wat jij? Daarvoor heb ik mijn gelden vrij gemaakt terwijl de beurs stond te wankelen! En nu sta ik hier voor niets te springen om aan een grote onderneming te beginnen waarvan men zal staan te kijken!"

"Men staat niet lang te kijken, heer Olivier", zei Joost. "Men zakt met duizelingen in elkander, met uw goedvinden. Wanneer u tenminste het oog hebt op die stofzuiger, waarop ik het niet erg begrepen heb, als ik zo vrij mag zijn."

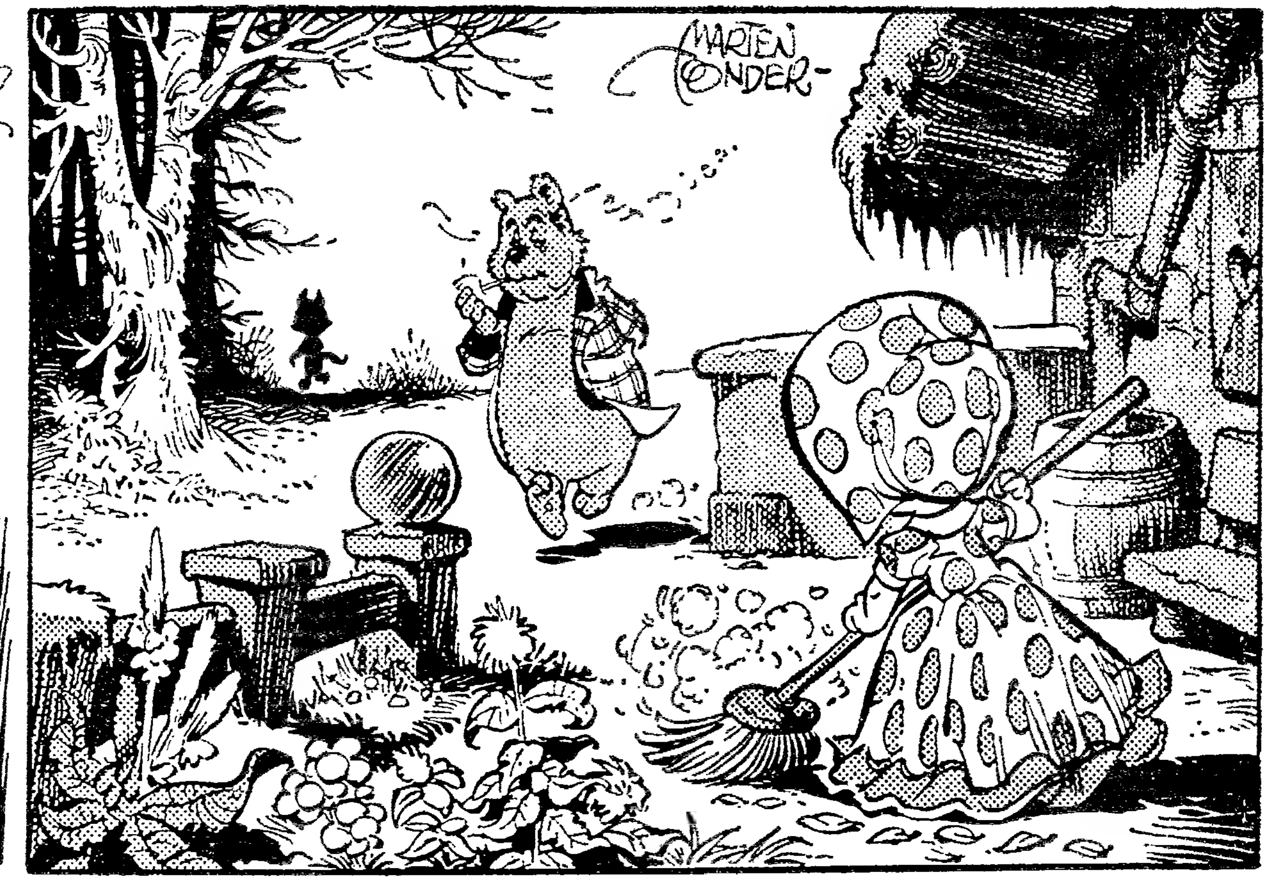
Heer Bommel draaide zich om en verliet geprikkeld het huis. "De zaak is te groot en te belangrijk om met een eenvoudig iemand als Joost te bespreken", zei hij tot zichzelf. "Ik ga die geleerde in zijn werkplaats opzoeken, want als ik eenmaal met iets begonnen ben weet ik van geen wijken."

Zo gezegd, zo gedaan. Met ferme pas schreed de ondernemende heer tegen de stormwind in over de heide, totdat hij de bunker in het oog kreeg. Doch toen hield hij onthutst de pas in. Het luik van de onderaardse ruimte stond open, en een stuk papier dat erop geprikt zat, fladderde ritselend in de wind.

"Wegens verbeterde omstandigheden verhuisd", las heer Ollie toen hij dichterbij kwam. "Melkboer en geldschieter niet meer nodig."

7330 ''Melkboer en geldschieter niet meer nodig'', prevelde heer Bommel, terwijl hij verbitterd naar huis terugliep. ''Het is héél vreselijk voor een heer van mijn stand om een geldschieter genoemd te worden, terwijl geld geen rol speelt. En wat moet er nu van mijn grootse ondernemingen terecht komen?''

Zo mompelende doorkruiste hij de heide, en daar kwam hij Tom Poes tegen.

''Dag heer Ollie!'', riep die opgewekt. ''Hoe gaat het met de zaken? Bent u nog bezig met dat gevaarlijke autootje?''

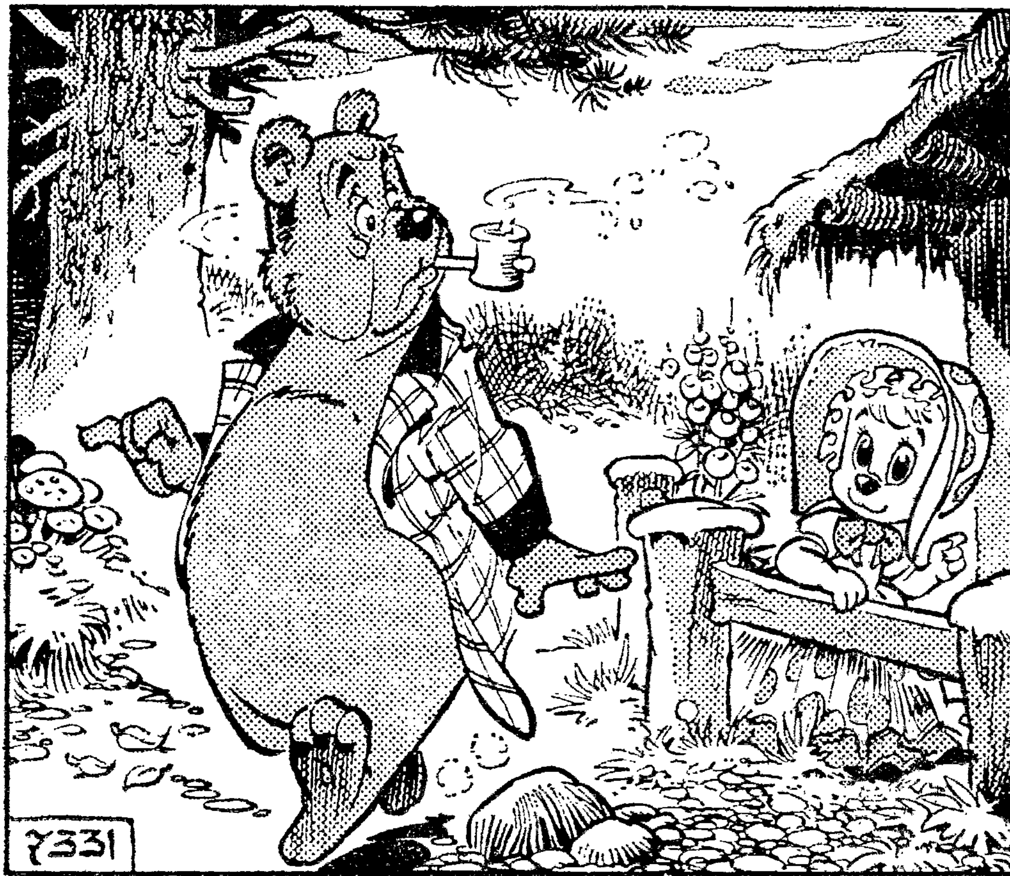
''Nee'', zei heer Bommel kort. ''Het is allemaal bedrog en zwendel. Ten koste van veel geld heb ik mijn vermogen losgemaakt uit een wankele beurs om het in de wegwerponderneming van Sickbock te steken. En nu heeft de schurk het niet meer nodig, wegens een verbetering van zijn omstandigheden. Het is treurig!''

''Hm'', zei Tom Poes. ''Ik ben blij, dat u er niets meer mee te maken hebt. Maar ik ben bang dat we nog niet van zijn vinding af zijn. Want het klinkt alsof er iemand anders is die er belang in stelt.''

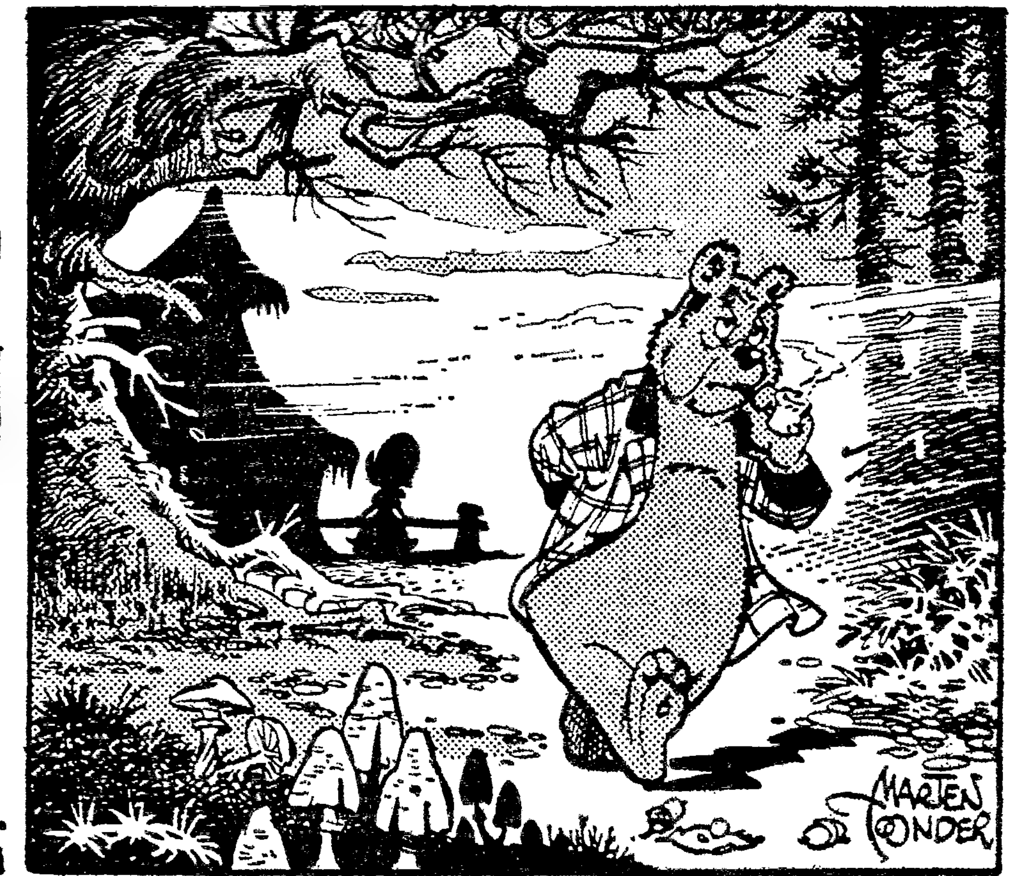
Hij sloeg een zijweg in om naar huis te gaan en heer Ollie slofte in diep nadenken verder.

''Iemand anders die er belang in stelt?'', herhaalde hij bij zichzelf. ''Wat kan de jonge vriend daarmee bedoelen?''

''Die arme Ollie'', dacht juffrouw Doddel, die hem zag naderen. ''Altijd bezig met grote zaken en geweldige zorgen. Hij moest meer aan belangrijke dingen denken!''

7331 Heer Bommel passeerde in diepe gedachten het huisje van zijn buurvrouw en hij schrok op toen ze hem riep.
"Hoe gaat het met je zaken?", vroeg ze. "Ik ben bang, dat je veel te veel moeilijke dingen aan je hoofd hebt, Ollie! Je pakt alles altijd zo groot aan."

Deze woorden deden de bedrogen heer goed en zijn gelaat klaarde wat op.

"Toevallig dat u dat zegt, mevrouw", zei hij. "Ik heb er nog eens over gedacht; maar het lijkt me toch rustiger toe om de zaken niet al te geweldig op te zetten. Men ontmoet als ondernemer zoveel schurkachtige lieden en dat is niets voor een heer van mijn stand, als u begrijpt wat ik bedoel."

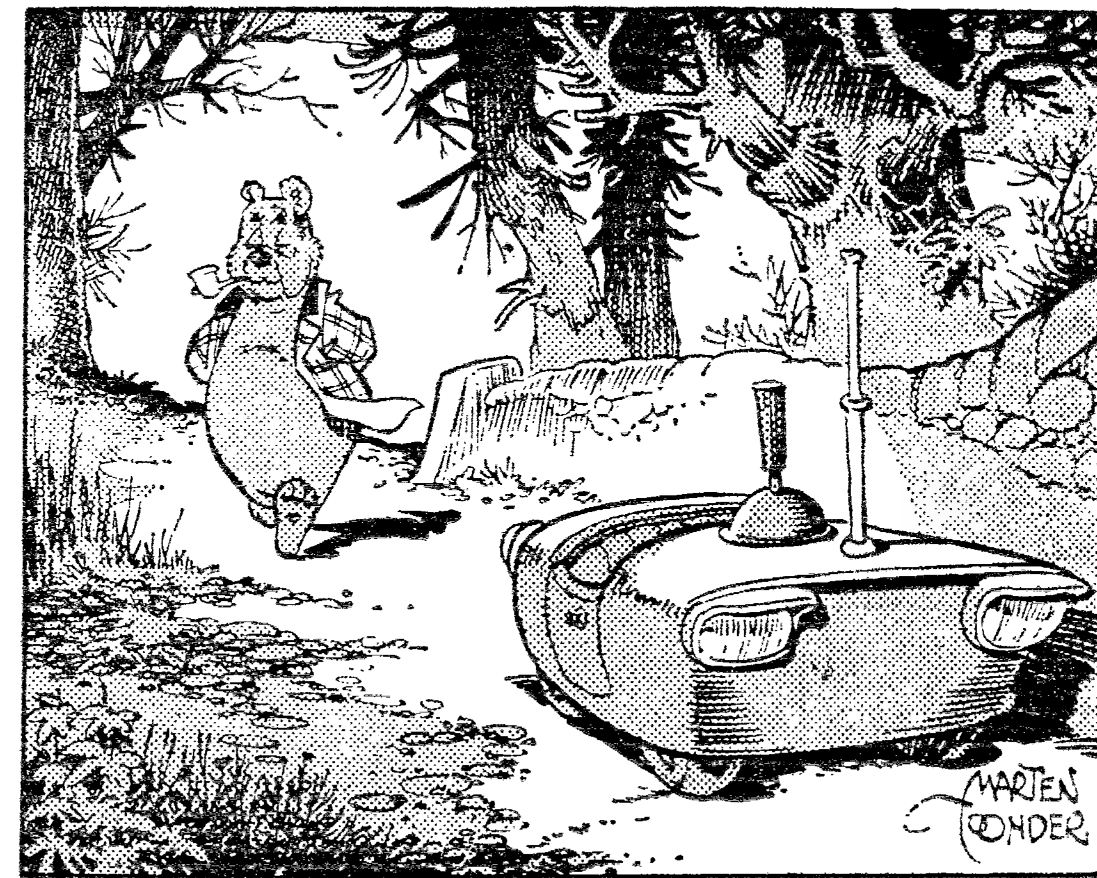
"Daar ben ik nu echt blij om", riep juffrouw Doddel uit. "Je hebt gelijk hoor! En ik vind het ook zonde van je tijd, hè? Er zijn dingen die veel belangrijker zijn dan ondernemingen oprichten en aan geld denken, wat jij?"

"Ja, ja, zo is het", gaf heer Bommel toe. Hij nam afscheid en liep peinzend verder.

"Wat kan ze bedoelen?", vroeg hij zich af. "Ik herinner me toch zeker dat ze me een paar dagen geleden aanraadde om iets belangrijks aan te gaan pakken. Maar wat kan er nu belangrijker zijn dan grote geweldige zaken? Dat zou ik wel eens willen weten; vooral omdat die nu niet meer doorgaan door de verbeterde omstandigheden van Sickbock."

7332 Heer Bommel naderde Bommelstein, juist op het moment dat de bediende Joost het hoofd uit het raam stak om een plumeau uit te slaan.

''Schort er iets aan, met uw welnemen?'', vroeg hij toen hij de zorgelijke trek op het gelaat van zijn meester gewaar werd.

''Ja en nee'', zei heer Ollie. ''Aan de ene kant ben ik diep gegriefd, als heer zijnde. En aan de andere kant ben ik een beetje opgelucht omdat er een onderneming van me afgevallen is. Maar ik zou willen weten wat er belangrijker is dan grote zaken. Kan jij me dat zeggen?''

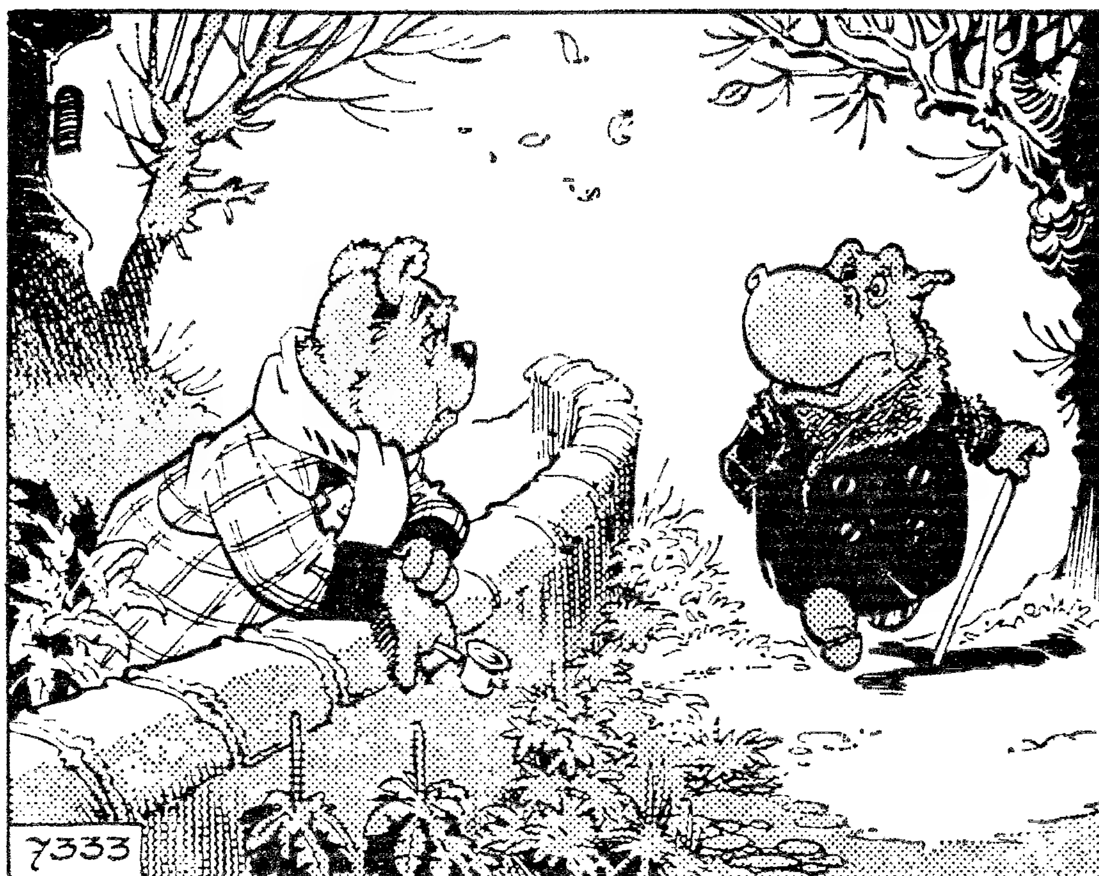
''Ik zou het zo gauw niet weten'', mompelde de knecht na even te hebben nagedacht. ''Of het moet de geweldige, grootse omwenteling wezen waar de radio om twaalf uur over sprak, met uw goedvinden.''

''Een omwenteling?' , herhaalde heer Bommel verblekend. ''Zijn er onlusten? Ach, waarom is er toch niemand die rekening houdt met het gevoelige zieleleven van een heer die volstrekt niet tegen dat soort dingen kan?''

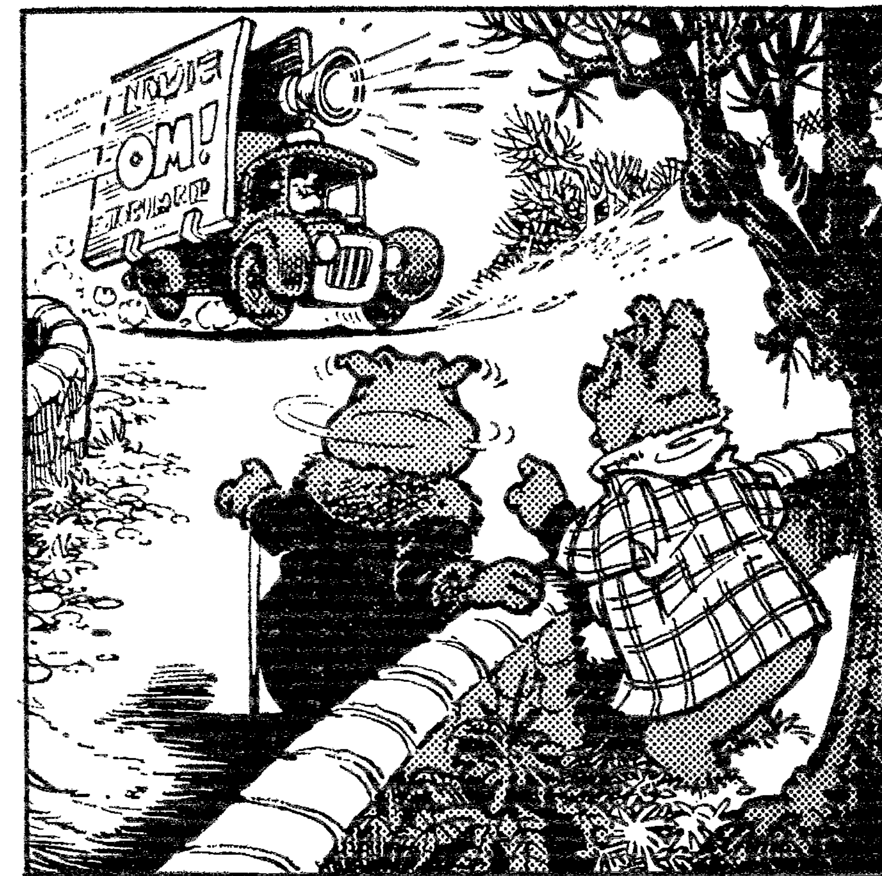
''Zo erg is het niet'', suste Joost. ''Het moet een revolutie zijn op het gebied van de voortbeweging, wanneer ik mij zo mag uitdrukken. Het aangezicht van de aarde zal erdoor veranderen, zei de radioheer.''

Heer Ollie schudde verbaasd het hoofd en liep verder, naar de voordeur.

''Sensatie'', prevelde hij. ''Ze verzinnen toch maar van alles. Wat zou dat nu weer voor een nieuwtje zijn?''

7333 Heer Bommel leunde over het tuinmuurtje en staarde naar de dwarrelende bladeren die door de herfstwind werden voortgejaagd.

„Alles vergaat", prevelde hij zacht voor zich heen. „Men ontneemt een heer het eenvoudige genoegen om een grootse onderneming op te zetten zonder zelfs maar 'dag' te zeggen. En intussen vindt er een omwenteling plaats waarover ik niet van te voren ben ingelicht. Waar moet het heen?"

Op dat moment naderde er iemand met zware tred en toen de tobbende heer opkeek, zag hij burgemeester Dickerdack over het pad aankomen.

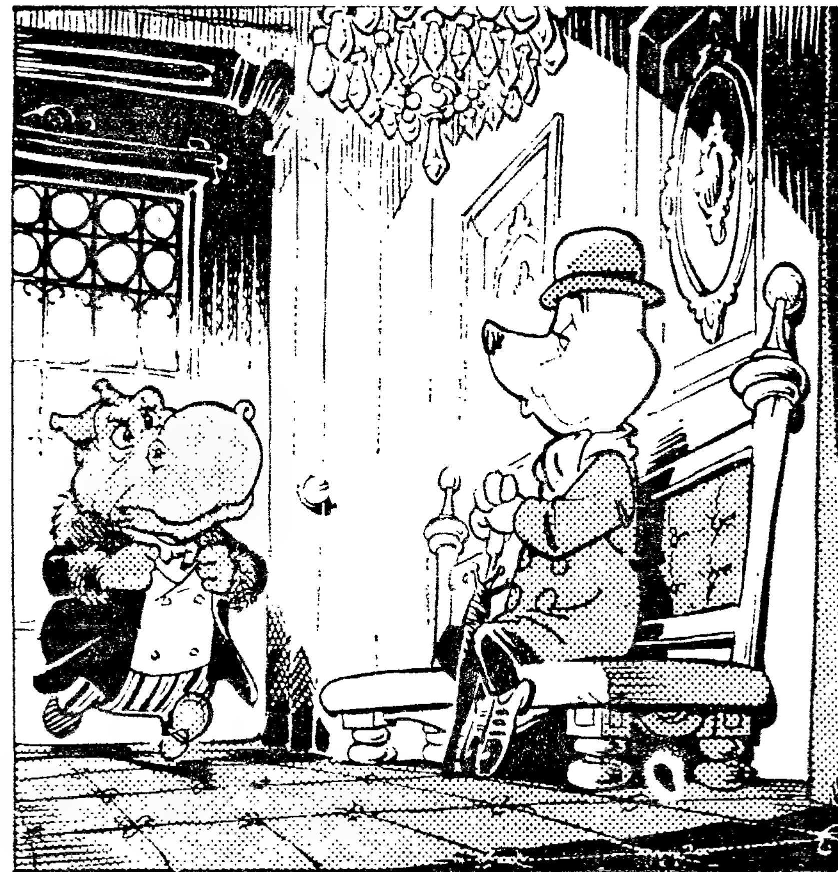
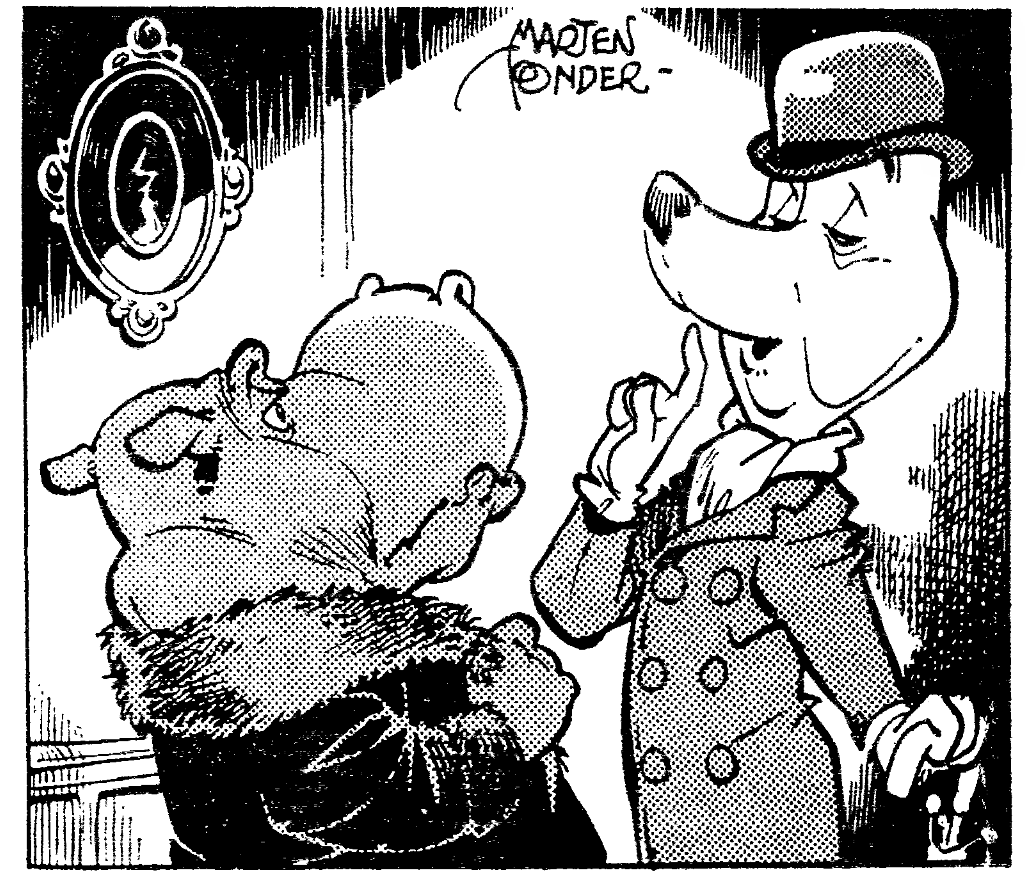
„Wat zeg je van de beurs?", riep deze hem toe. „De olie- en staalaandelen kelderen dat je er koud van wordt! Het is wat te zeggen met die industrieën, Bommel! Aan de ene kant zit ik met de vervuiling, waar ik op aangekeken word, en aan de andere kant liggen ze straks op hun achterste. Wat is er eigenlijk aan de hand?"

„Ik weet het niet", zei heer Ollie zuchtend. „Alles gaat buiten mij om. Ik wil echt wel meedoen, hoor. Zo had ik bijvoorbeeld wat geld vrijgemaakt om een nieuw model stofzuiger op de markt te brengen. Maar men laat mij ermee zitten zonder dank je wel te zeggen."

„Ja, ja", gaf de magistraat toe. „Men kent zijn manieren niet meer. Maar wat is dit voor een omwenteling? Dat zou ik willen weten!"

Nu verscheen er een vrachtauto over de heuvel die grote reclameborden torste. En een metalen stem schalde uit een luidspreker: „De OMwenteling zal ook uw leven gemakkelijk maken! De vlugste manier is de OMweg! Schakel over op OMrijden! OMkoop is voordelige koop — en de OMbrenger is veilig! Let op de OMwentelingsberichten!"

7334 De reclameauto verdween schallend in de verte en de burgemeester maakte zich los van het muurtje.

,,Schakel over op omrijden'', herhaalde hij schouderophalend. ,,Wat een onzin! Maar die omwenteling heeft iets met het verkeer te maken, dat is zeker. Natuurlijk een nieuwe uitvinding die door het grootkapitaal naar voren gedrukt wordt. Ze doen maar.''

Heer Bommel keek de verdwijnende auto een poosje na en toen viel zijn blik op het wegwerpautootje dat hij daar geparkeerd had.

,,OM!'', riep hij uit, terwijl een plotseling begrip zich van hem meester maakte. ,,Dat is natuurlijk de OMwenteling!''

De heer Dickerdack was natuurlijk nog niet zo ver. In raadselen betrad hij even later het gemeentehuis en daar trof hij de heer Steenbreek aan.

,,Ik vertegenwoordig de N.V. OMbrenger'', sprak deze opstaande. ,,Mag ik even uw aandacht vragen voor een industriële omwenteling die in uw stad zal beginnen? Een geweldige gebeurtenis, waarvoor ik uw steun vraag.''

,,Ook dat nog'', zei de magistraat korzelig. ,,Ik heb al genoeg ellende met de stank en het lawaai, zonder dat ik die hoef te steunen...''

De ander liet hem echter niet uitspreken.

,,Oho!'', riep hij uit. ,,U begrijpt mij verkeerd! Door deze omwenteling zal er een einde komen aan de vervuiling en aan het lawaai, en als u meewerkt zult u de geschiedenis ingaan als Dickerdack de Grote! Maar dan vraag ik wel alle hulp die u kunt geven. Ook van de politie.''

Deze woorden gaven de burgemeester te denken en hij nodigde zijn bezoeker uit om binnen te komen.

7335 Toen heer Bommel had begrepen over welk soort OMwenteling zo'n drukte werd gemaakt, stapte hij in het wegwerpautootje om naar de stad te rijden. De eerste die hij tegenkwam, was de markies de Canteclaer, en omdat deze hem met een medelijdend lachje bestaarde, remde hij en zette de motor af.

„Dit is het nieuwste", verklaarde hij fier.

„Zonder twijfel", sprak de edelman. „Dit brikje hebt ge cadeau gekregen op uw soepbonnen, wed ik."

„O, nee!", riep heer Ollie verontwaardigd. „Dit is het voertuig van de toekomst, dat ik heb helpen ontwikkelen en dat mij door lage handelingen ontnomen is, waardoor mij de kroon van het hoofd is gerukt. Maar ik ben op weg naar de krant om de zaken in hun ware licht te laten schijnen, als u begrijpt wat ik bedoel!"

„Parbleu!", prevelde de markies. „Het is erger dan ik dacht..."

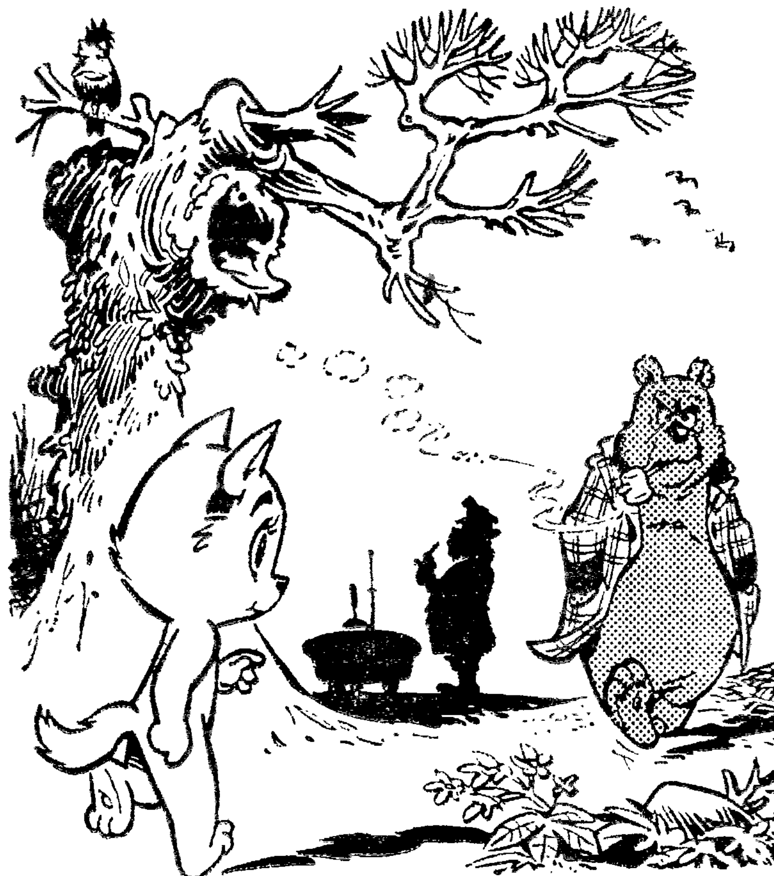
Verder kwam hij niet, want nu verscheen commissaris Bas ten tonele.

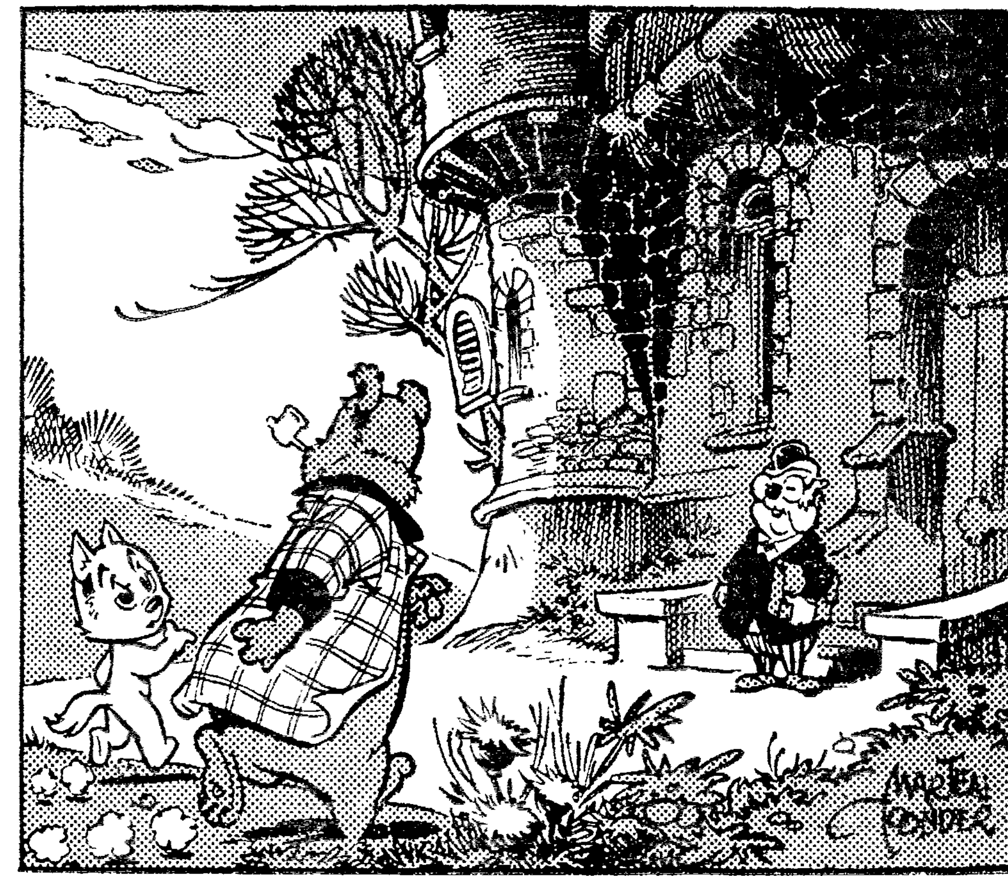
„Zo", sprak de politiechef zwaar. „Dit keer ben je erbij, Bommel! De nieuwe verkeersverordening is duidelijk. De OMmobile is nog niet in de handel en dus mag je er nog niet in rijden. Wat is je naam? Ik ga je opschrijven."

Het valt te begrijpen dat heer Ollie een ogenblik met stomheid geslagen was en de glimlach van de heer de Canteclaer verdiepte zich.

„Fi donc", mompelde hij. „Het is stuitend. Nu ook reeds oplichting en plagiaat! Niets is deze figuur te dol, als het om publiciteit gaat".

7336 Heer Bommel liep rood aan en driftig stapte hij uit het wagentje.

„Dat is het toppunt!'', riep hij uit. „Met grote kosten heb ik middelen vrijgemaakt om dit voertuig te laten timmeren, terwijl men verhuisd is zonder afscheid te nemen, zodat ik voor aap zit met mijn geld omdat ik nu geen grootse onderneming op kan zetten, als u begrijpt wat ik bedoel! En nu hebt u de lompheid om mij op te gaan schrijven, terwijl ik degene ben...''

„Geen praatjes verder'', snauwde de commissaris. „Dit merk is beschermd en mag niet bereden worden voordat het in de handel is gebracht. Het wordt verbeurd verklaard. Uitstappen en aan de kant zetten!''

Heer Ollie gehoorzaamde trillend van woede en even later liep hij zeer bewolkt de weg af die naar huis leidde. In deze stemming kwam hij Tom Poes tegen.

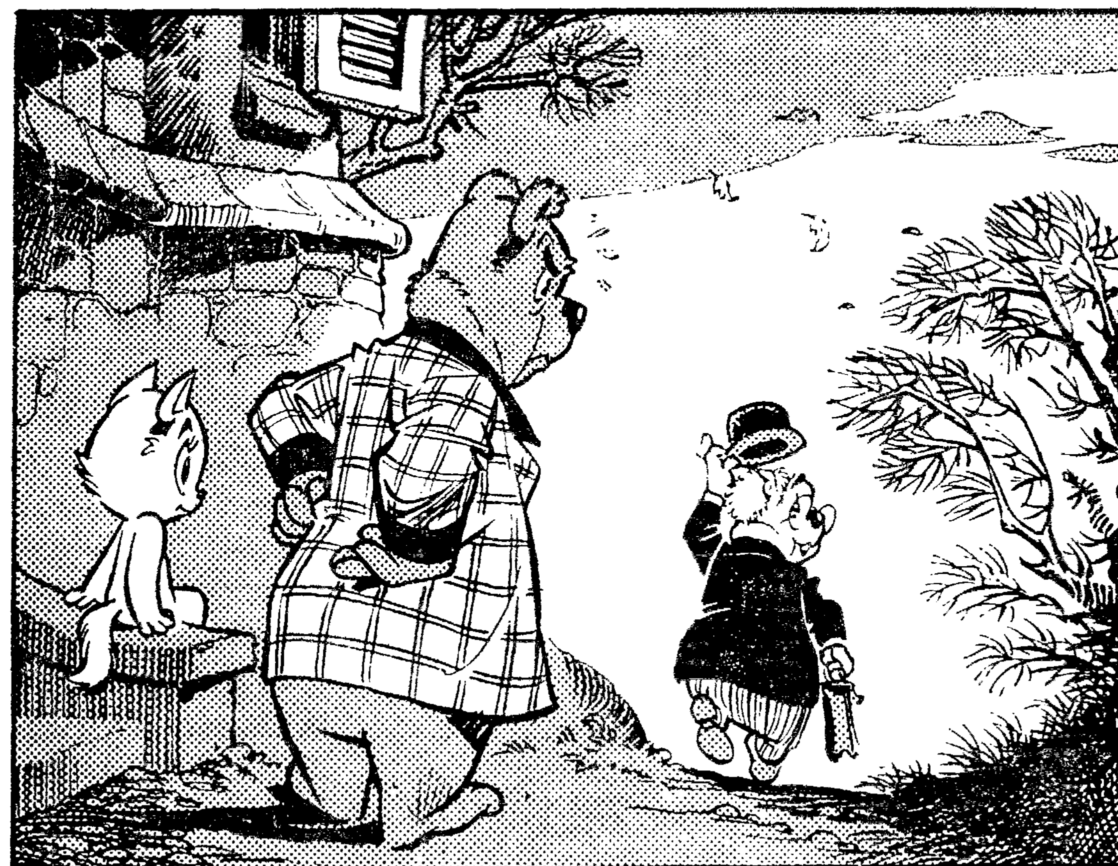
„Ik begrijp niet, dat u nog steeds in dat ding rijdt'', zei die. „U hebt toch gemerkt, dat het alleen maar narigheid geeft?''

„Jij hebt gemakkelijk praten!'', riep heer Bommel uit. „Je moest eens weten voor welke vraagstukken een heer komt te staan die eenzaam zijn moeilijke weg gaat!''

Daarna vertelde hij in korte trekken wat er was gebeurd, maar tot zijn verbittering gaf Tom Poes hem geen gelijk.

„Het is maar goed dat het zo is afgelopen'', zei hij. „Als heer kunt u de Oude Schicht toch niet verraden voor een wegwerpautotje?''

7337 Toen heer Ollie in somber zwijgen bij slot Bommelstein aankwam, stond daar de ambtenaar eerste klasse hem op te wachten.

''Ik kwam toevallig langs'', sprak deze. ''En omdat ik een bericht voor u heb, dacht ik: kom, misschien is het wel aardig wanneer ik de heer Bommel het zelf even mededeel. Een ambtelijk schrijven is vaak zo droog, nietwaar?''

''Ja, nu u het zegt'', mompelde heer Ollie. ''Eh...wat is dat voor een bericht?''

''Ik kan u mededelen'', hernam de heer Dorknoper, ''dat uw aanvrage 7325 betreffende het onttrekken van OM aan de lucht in behandeling is genomen door de Adviesraad voor het Consumptiewezen. Ja, ja, de ambtelijke molens malen langzaam maar zeker. Geen dank, meneer Bommel. Ik zal u verder op de hoogte houden''.

Hij lichtte de hoed en liep heen, terwijl heer Ollie hem onthutst nakeek.

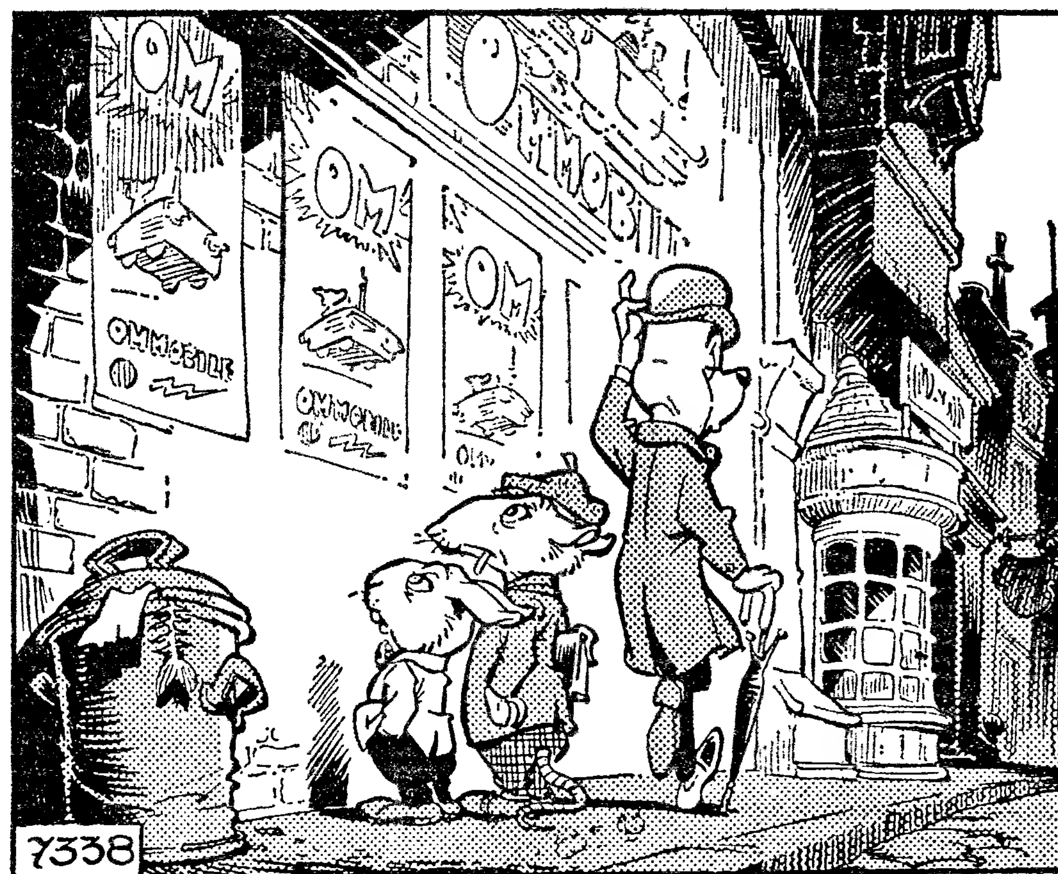
''Waar heeft hij het over?'', vroeg hij zich fronsend af. ''Aanvraag voor OM? Alweer die OM! Ik heb mijn buik vol van OM!''

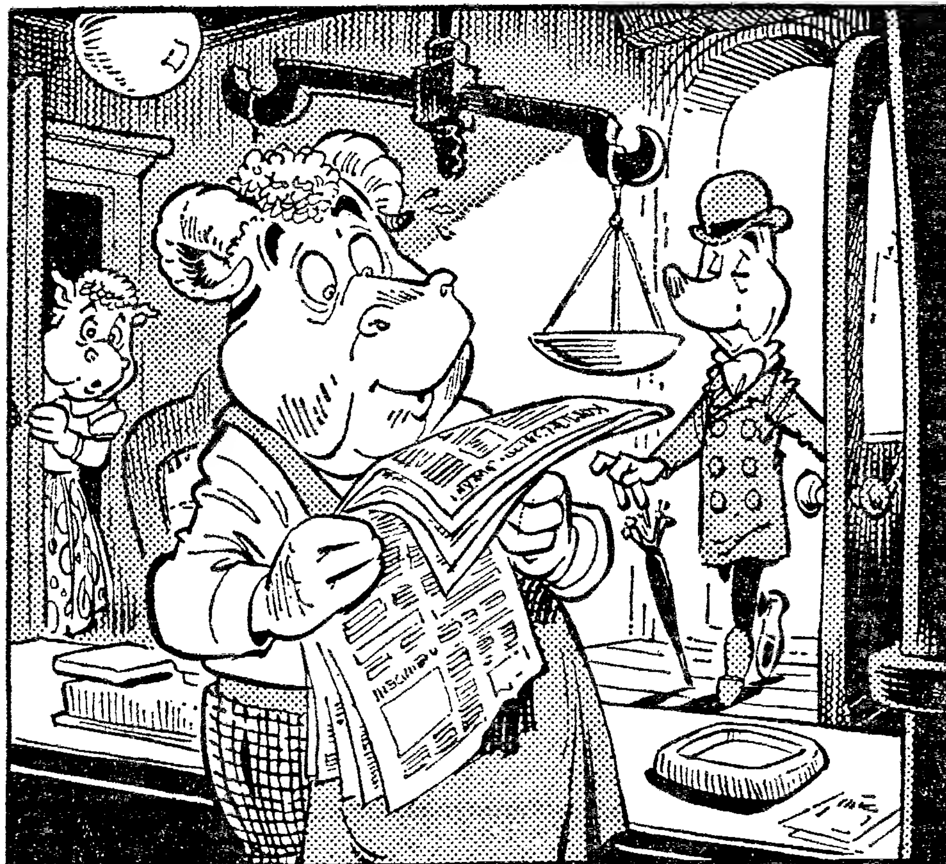
Hij zweeg even om na te denken en toen maakte oprechte woede zich van hem meester.

''Ik wil niets meer over die OM horen!'', riep hij met een grote stem. ''Ik zal die rommel vervolgen uit naam van de Oude Schicht, die niet verraden mag worden! Weg met OM!''

Op het geluid van zijn geroep werd er een venster in de toren geopend en het gelaat van Joost verscheen in de opening.

''Zeer juist, heer Olivier!'', sprak de trouwe knecht. ''Ik betuig u mijn bijval, als u mij toestaat. Die stofzuiger deugde niet''.

7338 Op een dag brak de verkoop van de OMmobile los, gesteund door advertenties, tv-spotjes, aanplakbiljetten en alle mogelijke andere reclamemedia. Maar daar bleef het niet bij. Het was duidelijk dat de N.V. OMbrenger een frisse, moderne aanpak had, want op de winderige wintermorgen van die dag kon men de heer Steenbreek waarnemen, op weg naar Grootgruts comestibleshandel.

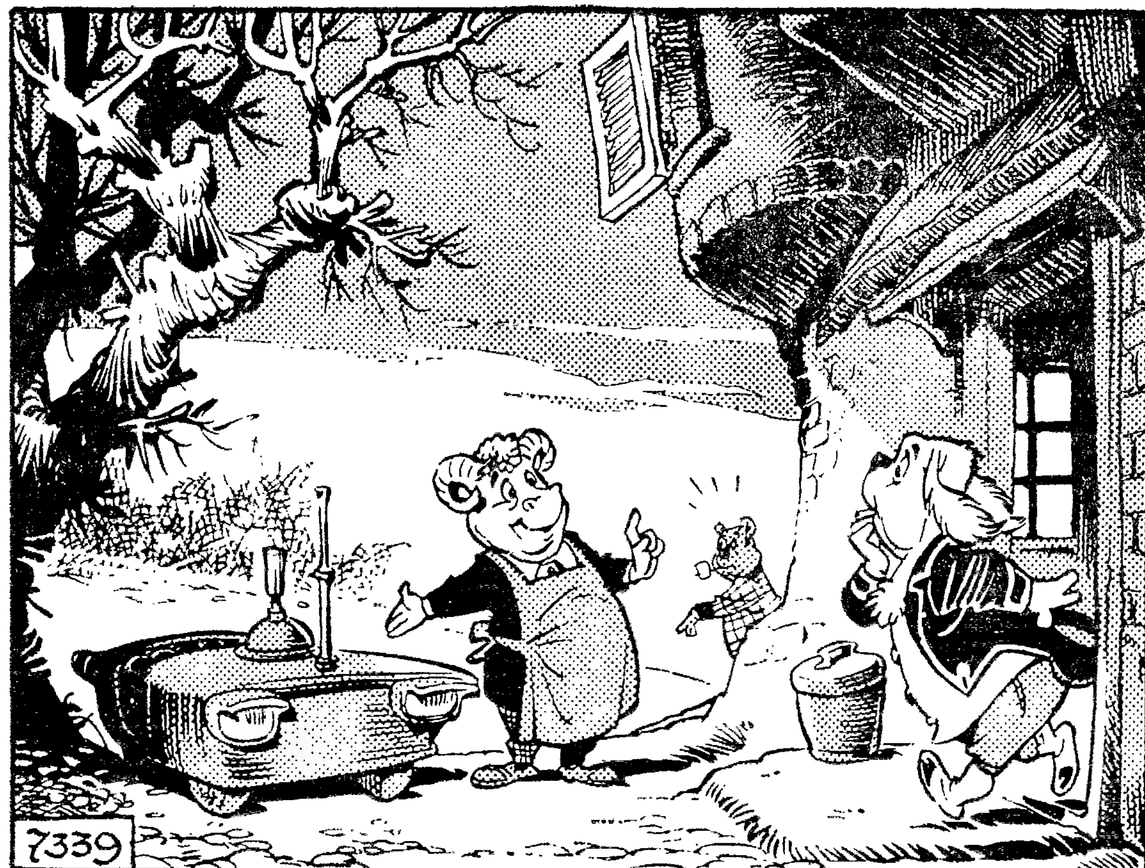
Toen hij binnentrad, was de wakkere winkelier juist verdiept in de lezing van een kranteberìcht dat de voordelen van het voertuig naar voren bracht.

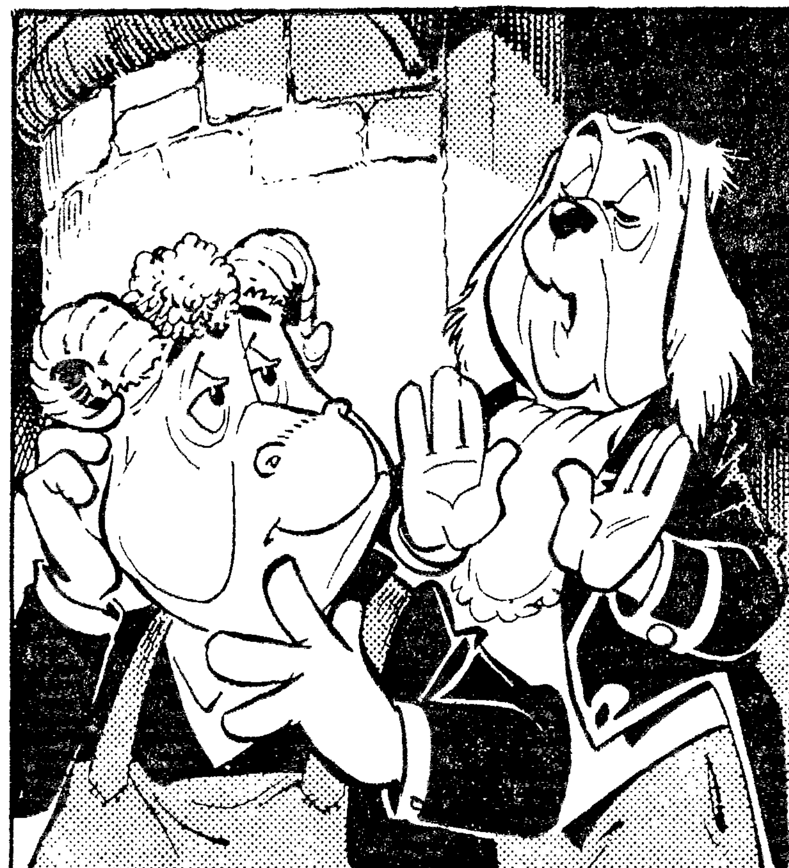
"Hoe is het mogelijk", sprak hij tot zijn vrouw. "Gratis brandstof uit de lucht! Helemaal gemaakt van spul uit de lucht! OM noemen ze dat. Hoe verzinnen ze het?"

"Het is een grote vinding", zei de heer Steenbreek. "Een OMwenteling mag ik wel zeggen. En kijk, dat is nu zo aardig; ik kan u een heel mooie aanbieding doen! Wij van de N.V. OMbrenger hebben een open oog voor de moeilijkheden van de onafhankelijke kruidenier tegenover de zelfbedieningspakhuizen!"

"Alstjeblieft!", sprak de heer Grootgrut getroffen en hij boog zich gretig over de toonbank.

"Kijk", hernam de vreemde klant. "Namens mijn onderneming kan ik u op voordelige voorwaarden de OMmobile aanbieden als geschenk op uw cadeaubonnen. Dat zal klanten trekken — en bovendien brengt zoiets het merk erin. Zo wast de ene hand de andere, wat u?"

7339 Toen Joost de volgende morgen naar buiten trad om zijn wekelijkse kruideniersbestelling aan Grootgrut op te geven, trof hij deze aan naast een OMmobieltje.

''Wat zegt u ervan?'', vroeg de ondernemer trots. ''Licht, fraai en toch snel! Het loopt op OM uit de lucht, en u kunt het krijgen op cadeaubonnen die bij de afname van grutsprits verstrekt worden. Maar u kunt het ook kopen, voor 99,95, met een prettige betalingsregeling. Wat zegt u daarvan?''

''OMdingen deugen niet, met uw welnemen'', zei de bediende koeltjes — en de flinke middenstander betrok.

''Jammer dat u er zo over denkt'', hernam hij. ''Ik ga een Supermarkt opzetten voor OMartikelen; OMkoelkasten, OMwasmachines, OMdrogers, OMzuigers — u kunt het zo gek niet opnoemen!''

''Dat zal wel niet'', zei Joost. ''Maar die stofzuiger veroorzaakte een héél betreurenswaardige hoofdpijn; en ik mag er niet aan denken een maaltijd op een OMkoker te bereiden''.

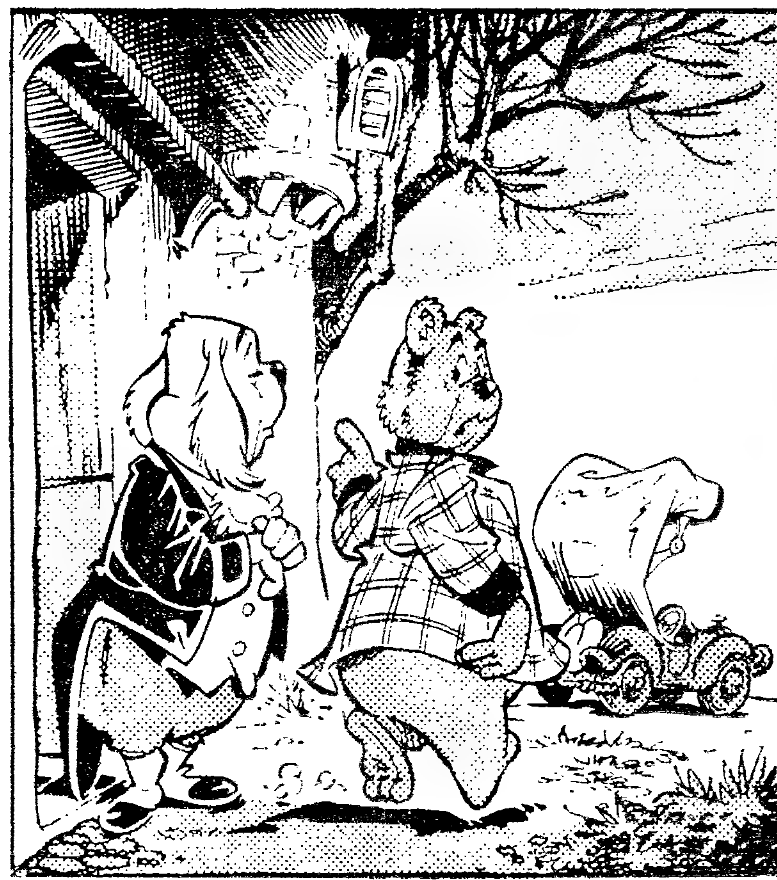
Nu kwam heer Bommel, die het gesprek in de verte gevolgd had, met grote stappen naderbij.

''Het is rommel!'', riep hij uit. ''Wegwerpspul, waar ik niets mee te maken wil hebben, want men heeft mij héél lelijk behandeld, toen ik het ontwikkelde!''

''Hebt u het ontwikkeld?'', vroeg de kruidenier verrast. ''Ik meende begrepen te hebben...''

Maar heer Ollie liet hem niet uitspreken. ''Dan hebt u het verkeerd begrepen'', zei hij bits. ''ik bedoel, ik trek mijn handen ervan af. En met Supermarkten wil ik niets te maken hebben. Gaat u liever van mijn terrein af, met die OMrommel''.

7340 De kruidenier Grootgrut klom schielijk in zijn OMmobieltje en reed weg, want hij kende de driftbuien van heer Bommel. Maar hij kon toch niet nalaten in het heengaan nog een opmerking te plaatsen.

''Ik wil niet impertinent zijn'', sprak hij over zijn schouder. ''U bent tenslotte een van mijn beste klanten, al ga ik u nu dan ook verliezen. Maar u bent niet bij de tijd. U moest eens in de stad gaan kijken; daar is een regelrechte OMwenteling aan de gang. Alles wordt gratis uit de lucht gezogen, zodat ik de vraag niet kan bijhouden. Als de N.V. OMbrenger geen assistentie gaf, zou ik niet weten hoe ik overeind moest blijven''.

Zijn gepraat stierf weg toen hij achter de heuvel verdween en heer Ollie begaf zich met zware tred naar de Oude Schicht, die wat verderop stond.

''Niet bij de tijd, hè?'', zei hij tegen Joost, die hem naoogde.

''Dat heeft men mij nog nooit gezegd! Maar ik zal eens in de stad gaan kijken. Als heer moet men ten slotte pal staan, wanneer het gevaar dreigt!''

Met deze gedachte bracht hij zijn voertuig op gang en reed in snelle vaart naar de hoofdweg, waar het verkeer in een onafgebroken stroom van en naar de stad suisde. Maar de aanblik was heel anders dan vroeger; inplaats van ronkende, knallende en kwalijk walmende voertuigen snorden er nu keurige, lichte wagentjes over het asfalt. Van grijze of blauwe dampen was geen sprake, en alles zou werkelijk erg prettig geweest zijn, wanneer heer Bommel niet door een lichte hoofdpijn bekropen was bij het naderen van de verkeersader...

7341 Heer Bommel voegde zijn voertuig met enige moeite in de onafzienbare stroom OMmobieltjes en reed stadwaarts. Het was duidelijk dat de Oude Schicht ongunstig in dit gezelschap afstak; het trouwe voertuig ontwikkelde blauwe dampen en stiet een luid geraas uit, dat van tijd tot tijd door knallen onderbroken werd.

''Laat ze maar kijken'', sprak heer Ollie gemelijk tot zichzelf. ''Boven de weg hangt hoofdpijn door overdadig OMgebruik, dat voel ik heel fijn aan. En waar moet het naar toe, nu jan en alleman in een auto rijden? Er is niet genoeg plaats meer; heren van stand blijven thuis, en wat is nu het gevolg? Ik mag er niet aan denken! Nee, ik mag er niet aan denken! Nee, ik zie mijn plicht duidelijk voor me. Ik moet de notabelen waarschuwen, zodat er paal en perk gesteld kan worden''.

Met deze gedachte reed hij naar de Kleine Club, waar hij de voorzitter in druk gesprek met de burgemeester en de markies aantrof.

''Een historische dag'', hoorde hij de magistraat zeggen. ,,Vanmorgen hebben we toestemming gegeven voor de bouw van de grootste industrie in dit werelddeel. De N.V. OMbrenaer wordt hier in de buurt gevestigd. Een mooie stunt, hoor!''

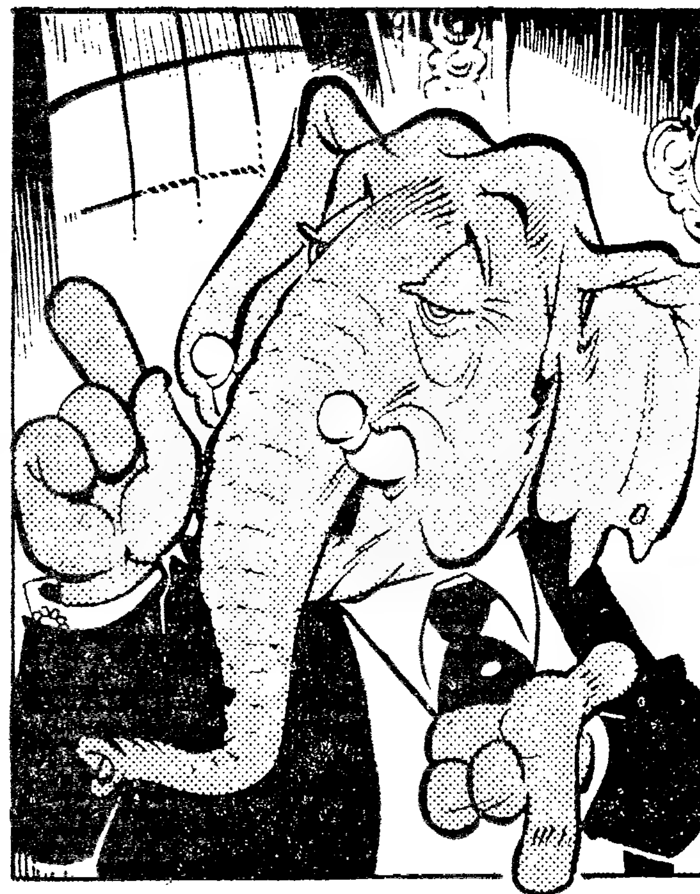
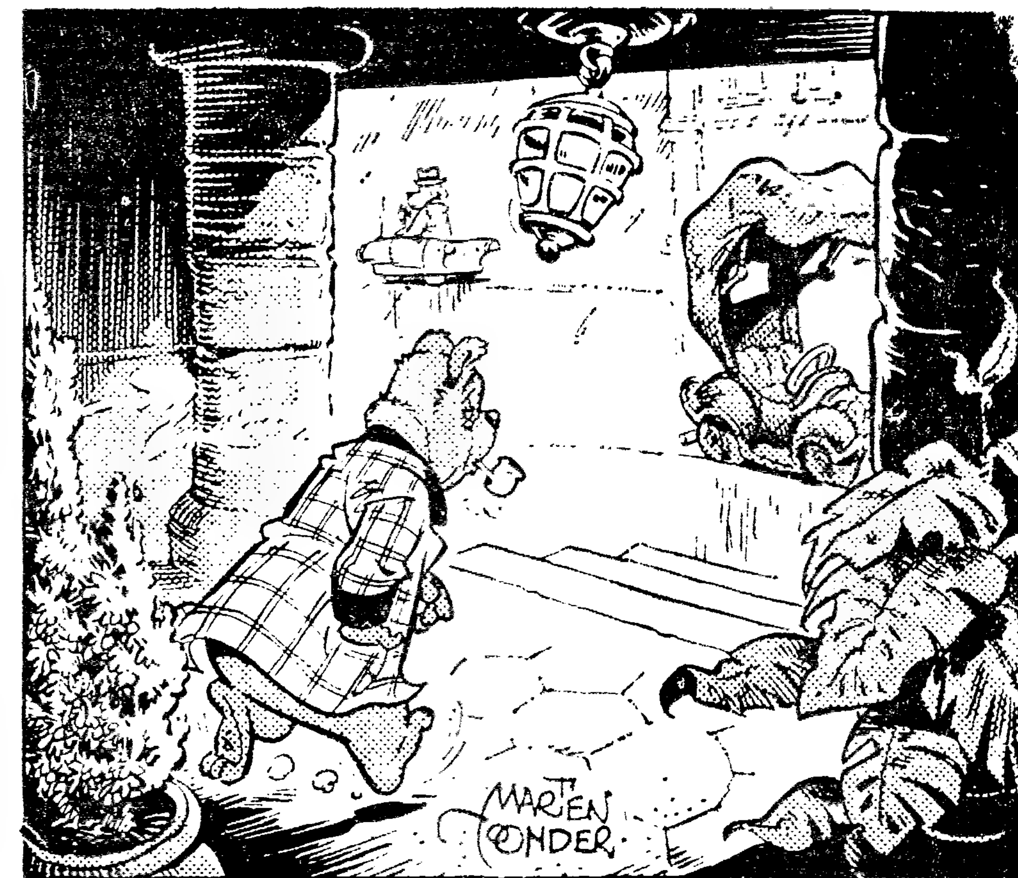
''Maar dat is héél vreselijk!'', riep heer Bommel, zich naderbij haastend.

De heren waren echter te zeer in de uiteenzetting van de burgemeester verdiept om op hem te letten, zodat hij tot gemelijk toeluisteren verviel.

''Denk eens aan'', vervolgde de heer Dickerdack opgetogen. ''Van hieruit zal de wereld worden overstroomd met OMvliegers, OMrijders en OMvaarders. En dan spreek ik nog niet eens van OMraketten. Het heelal ligt voor ons open. Vrijwel kosteloos. OM uit de lucht, dat is alles!''

''Fi donc'', prevelde de markies. ''Het is stuitend''.

7342 ,,Is het niet geweldig?'', vroeg de burgemeester. ,,Uit de goede stad Rommeldam, zal de N.V. OMbrenger haar zegenrijke voortbrengselen over de aarde verspreiden!''

,,Het is rommel!'' riep heer Ollie uit. ,,Dat heb ik zelf gemerkt, toen ik een stofzuiger-demonstratie bij mijn buurvrouw wilde geven.''

,,Spaar me uw platte broodwinning, amice'', verzocht de markies. ,,Het gaat hier om ernstige zaken, die uw bevatting misschien wat te boven gaan.''

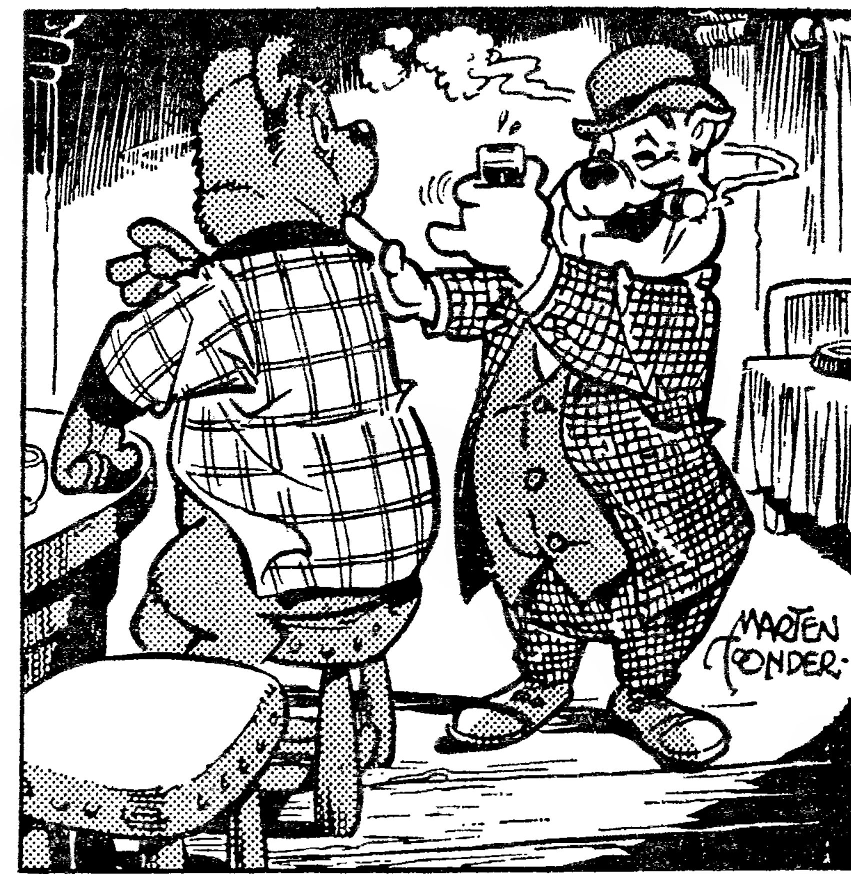
,,Helemaal niet!'', riep heer Bommel verontwaardigd uit. ,,Ik heb persoonlijk dat OMgedoe ontdekt. De geleerde die het ontdekt heeft, bedoel ik. En ik heb hem geld gegeven om nog meer te ontdekken, terwijl hij er ondankbaar en heel stilletjes vandoor ging omdat hij het beter kon krijgen. Die OM deugt niet; dat wilde ik eigenlijk zeggen!''

,,Dat geeft me te denken'', sprak de edelman. ,,Ik helde er toe over om ongunstig over die OM te oordelen. Maar door de mening van eh.... Bommel ben ik wel gedwongen het met Dickerdack eens te zijn.''

,,Juist'', zei de voorzitter van de Kleine Club. ,,Ik voor mij wens de burgemeester geluk. Vooruitgang en welvaart; daar gaat het tenslotte om in het leven. En denk eens aan; de OMbrengers zijn helemaal reukloos en geven geen verontreiniging! Welk een zegen, zo zou ik willen uitroepen!''

Heer Bommel keerde zich om en verliet gebogen het gebouw. ,,Een heer staat toch maar overal alleen voor'', mompelde hij droevig tot zichzelf. Niemand begrijpt wat hij eigenlijk bedoelt.''

7343 Heer Bommel liep geruime tijd doelloos door de straten, totdat hij door de regen gedreven zijn toevlucht in een tapperij zocht. Daar gebruikte hij om de koude dampen kwijt te raken een versterkende drank, en als vanzelf viel het praten hem toen gemakkelijker.

„Het is de ontwikkeling van die OMdingen", sprak hij. „Die heb ik mogelijk gemaakt."

„Het is toch wat te zeggen", zei de waard meewarig.

„Men heeft het mij ontfutseld!", hernam heer Ollie, die door het meegevoel in vuur geraakte. „Maar da's niet erg. Helemaal niet erg. Ik wilde er niets mee te maken hebben. En weet u waarom niet? Omdat je er een lelijke, schele hoofdpijn van kan krijgen! Commissaris Bas is zelfs van zijn stokje gegaan!'

„'t Is toch niet waar?", mompelde de waard hoofdschuddend.

„Van z'n stokje", herhaalde zijn gast. „Plat op de grond. Dat spul deugt niet, let op mijn woorden. Maar het gemeentebestuur doet niets. Praten maar en praten maar — en naar een heer luisteren; ho maar!"

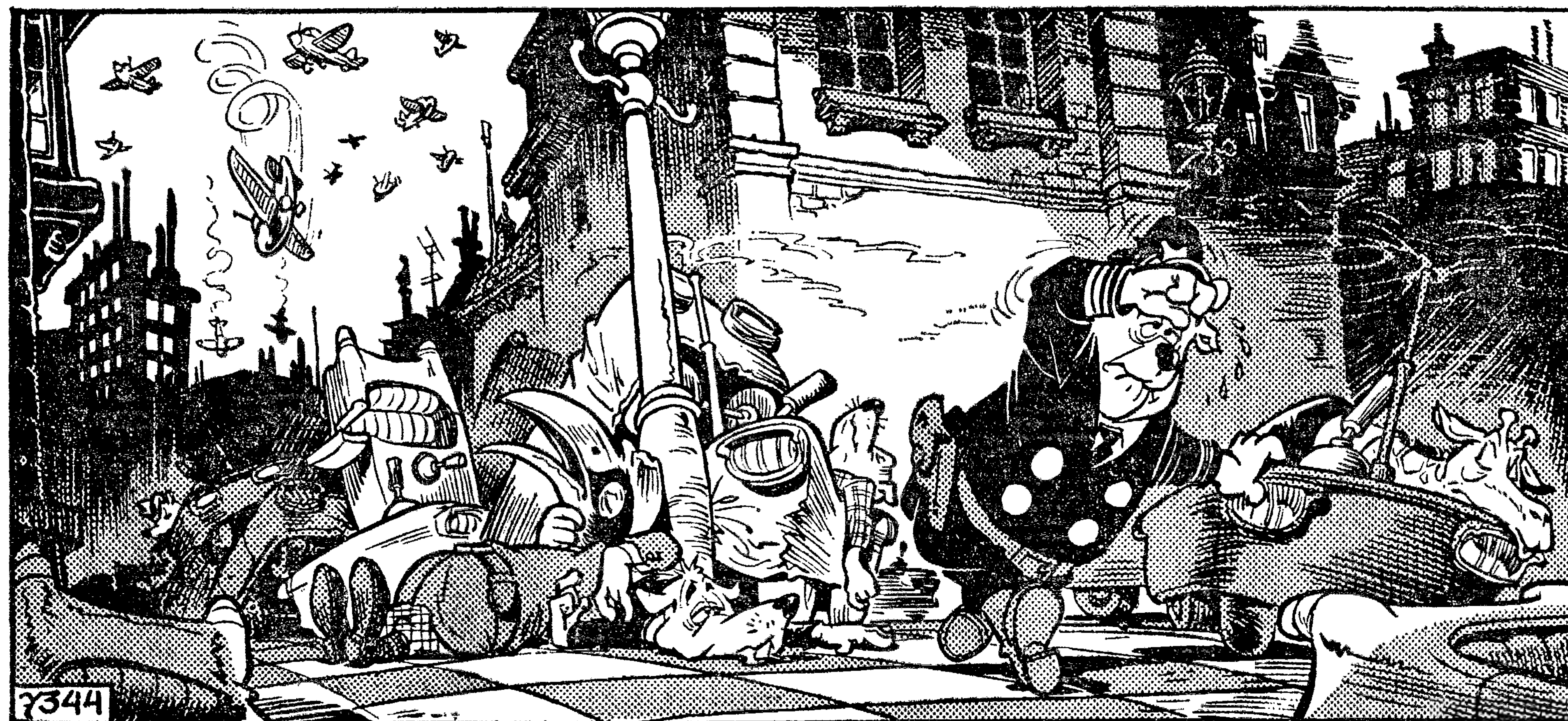
De herbergier ging voort het hoofd te schudden, maar nu werd heer Bommel op zijn schouder getikt en een rauwe stem sprak: „Het is erg, jongen! Ik ben werkelijk getroffen door je mooie houding. Tegenover dat flauw vallen, bedoel ik. Vanmiddag nog zeg ik tegen m'n maat: het is toch wat met al die ongelukken.

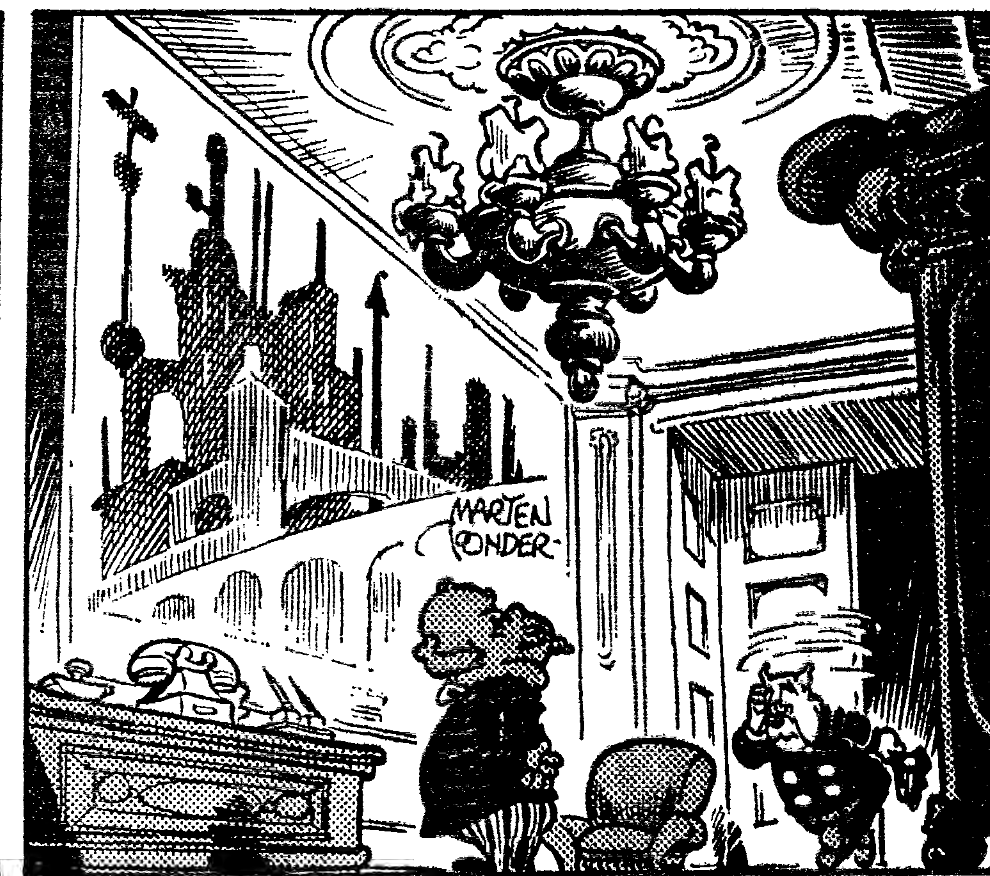
De straat ligt vol draaierige personen en ik weet niet waar dat heen moet. Dat zei ik, en nou moet ik je hier ontmoeten!

Weet je wat we gaan doen, ouwe reus? We gaan de handen ineen slaan, als zakenlieden onder elkaar! Jij schiet het kapitaal voor en ik doe de rest!"

„O", zei heer Ollie. „Ja, ja. Maar wat gaan we dan doen?"

„We gaan een fabriekje van zuurstofmaskers opzetten", legde de ander uit. „Als wij het alleenrecht voor de verkoop daarvan hebben, kunnen er zaken gedaan worden. Superzaken!"

7344 Er was al gauw niemand meer in Rommeldam die geen OMmobieltje bezat en de meer gegoeden gingen tot de aanschaf van een OMmoplane of OMvlieger over. Aanvankelijk leek het een grote vooruitgang, want het verkeer was fris en rustig, al waren dan ook alle verkeersaders verstopt. Maar toen begon het grote aantal ongelukken op te vallen, en de politie, die handen vol werk had, maakte zich zorgen.

„De rijders krijgen een flauwte achter hun stuur", prevelde commissaris Bas, die zich duizelig door de chaos bewoog. „D'r zit iets in de lucht dat niet deugt, en het heeft iets met deze OMbrengers te maken. Ik weet nog goed, dat ik Bommel op de bon wilde slingeren omdat hij in zo'n wagentje zat. En voor ik het wist lag ik voor pampus. Ach, ik had hem toen meteen harder moeten aanpakken. Het is tenslotte altijd dezelfde."

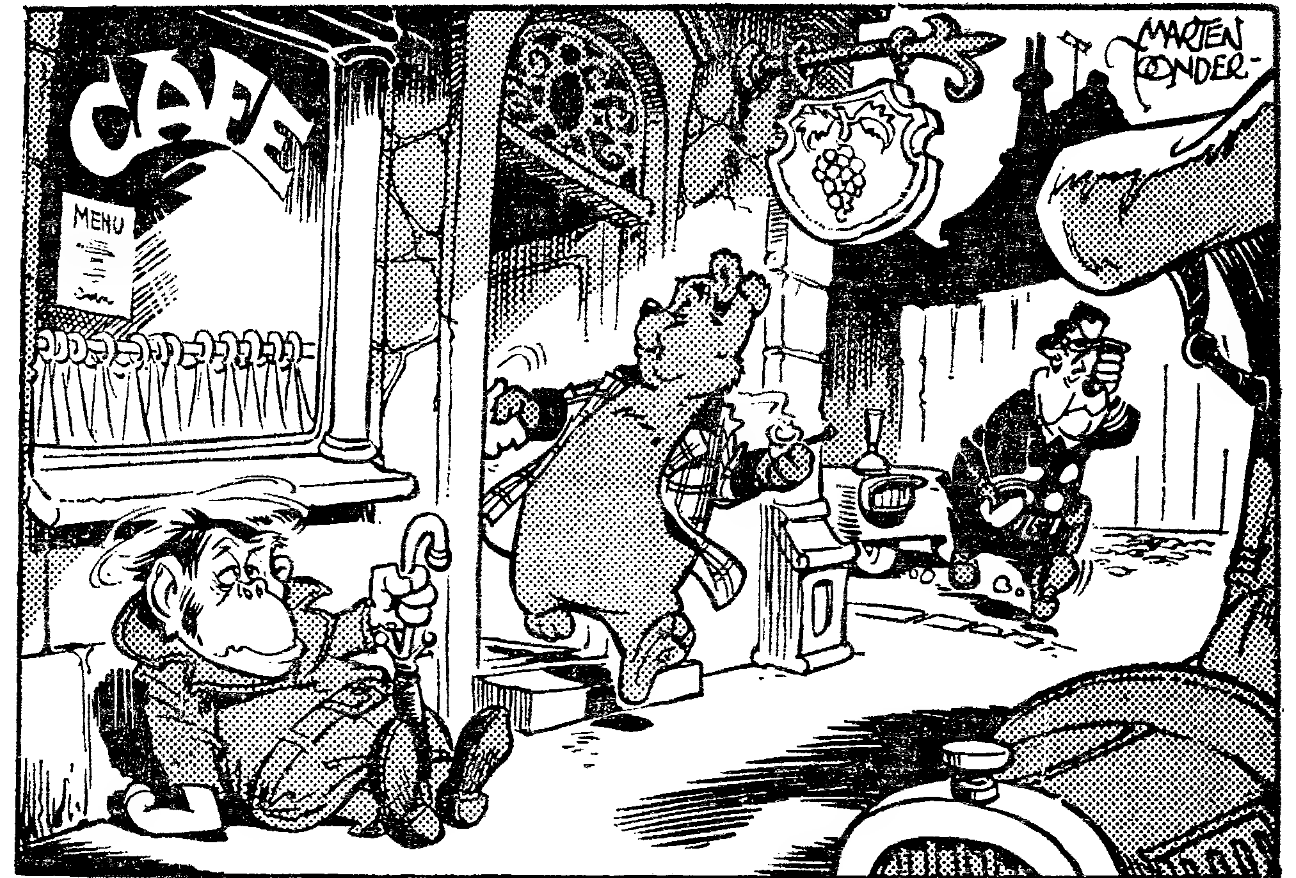
Zo tobbende bereikte de politiechef het stadhuis, en zonder dralen richtte hij zijn slappe schreden naar de kamer van de burgemeester om daar zijn zorgen te bespreken. Maar helaas, de magistraat had er weinig aandacht voor.

„Kijk", sprak hij vergenoegd. „Hier heb ik de tekening van de nieuwe OMbrengfabriek. De grootste van dit werelddeel. Wat zeg je ervan, Bas?"

„Ik heb er een zwaar hoofd in, burgemeester", zei de commissaris. „Ik sta nu al te tollen op m'n benen en de OMvliegers vallen als zieke vliegen uit de lucht en de rijbaan ligt vol duizelige OMmobielen."

„Onzin!", riep de magistraat gemelijk uit. „slapheid, Bas! Welvaartsverschijnselen! Dat gaat vanzelf over. Nee, we staan aan de vooravond van een grote tijd — en iemand heeft zelfs al voorgesteld om mij Dickerdack de Grote te noemen!"

7345 Commissaris Bas tilde zijn pet op en begon voorzichtig zijn voorhoofd te masseren.

"Misschien is het een welvaartsverschijnsel", sprak hij zuinig. "Maar het is wel gek, dat je daar draaierig van wordt. En een dof geklop, hè? Boven het rechteroog."

"Het zou natuurlijk ook een herfstgriepje kunnen zijn", zei de burgemeester verzoenend. "Van de OMbrenger kan het in ieder geval niet komen. Niets is zo schoon en hygiënisch als die uitvinding. Zuivert de lucht van gassen en viezigheid, terwijl hij OM zuigt. Niet te geloven!"

"Nee", gaf de politiechef toe. "Ik weet het niet, bedoel ik. Er wordt wel erg veel OM gezogen en ik vraag me af of men niet kan OMkomen door te veel OMmisbruik. Ga maar eens buiten kijken naar al die ongelukken. En een griepje voelt anders aan, hééí anders."

De magistraat maakte wat korzelig een einde aan het gesprek zodat de lijdende beambte even later weer ongetroost op straat liep.

"Welvaartsverschijnsel", mompelde hij bitter. "De stad is een vuilnisbelt vol wegwerpautootjes en verziekte voorbijgangers! Hier is doffe ellende aan de gang, dat zeg ik ervan!"

Op dat moment werd de deur van het café om de hoek geopend, en een opgewekt gepraat overstemde zijn somber geprevel.

"Afgesproken", sprak een schorre stem uit de uitspanning.

"Jij gaat je losse geld van de bank halen, ouwe reus! En ik ga een gasmaskervergunning aanvragen. Dat worden Superzaken, let maar eens op!"

7346 Niet lang daarna trad de zakenman Bul Super het bureel van de ambtenaar Dorknoper binnen. Deze had zich een ijsblaas op het hoofd gezet tegen de vlekken, die door zijn gevoelige schedel speelden, en hij keek vol afkeer naar de luidruchtige bezoeker. Maar deze trok zich daar niets van aan.

''Blijf zitten, ouwe jongen!'', riep hij hartelijk. ''Ik weet er alles van; zinkingen en draaierigheid, hè? Heb er zelf last van — maar ik heb er iets tegen gevonden. Kijk, ik ga ten behoeve van alle lijders een lekker fabriekje van zuurstofmaskers opzetten. Een eigen modelletje. Daar wil ik graag de alleenrechten voor hebben, voel je wel?''

De ambtenaar eerste klasse slikte een aspirientje en zette zijn blaas recht.

''Misschien is het een goed idee'', sprak hij lusteloos. ''Die herfstgriep is erg naar. Zou zuurstof daartegen helpen? Ik betwijfel het, maar ik wil wel een aanvrage indienen. Dat is dan drie florijnen aan leges, meneer eh...''

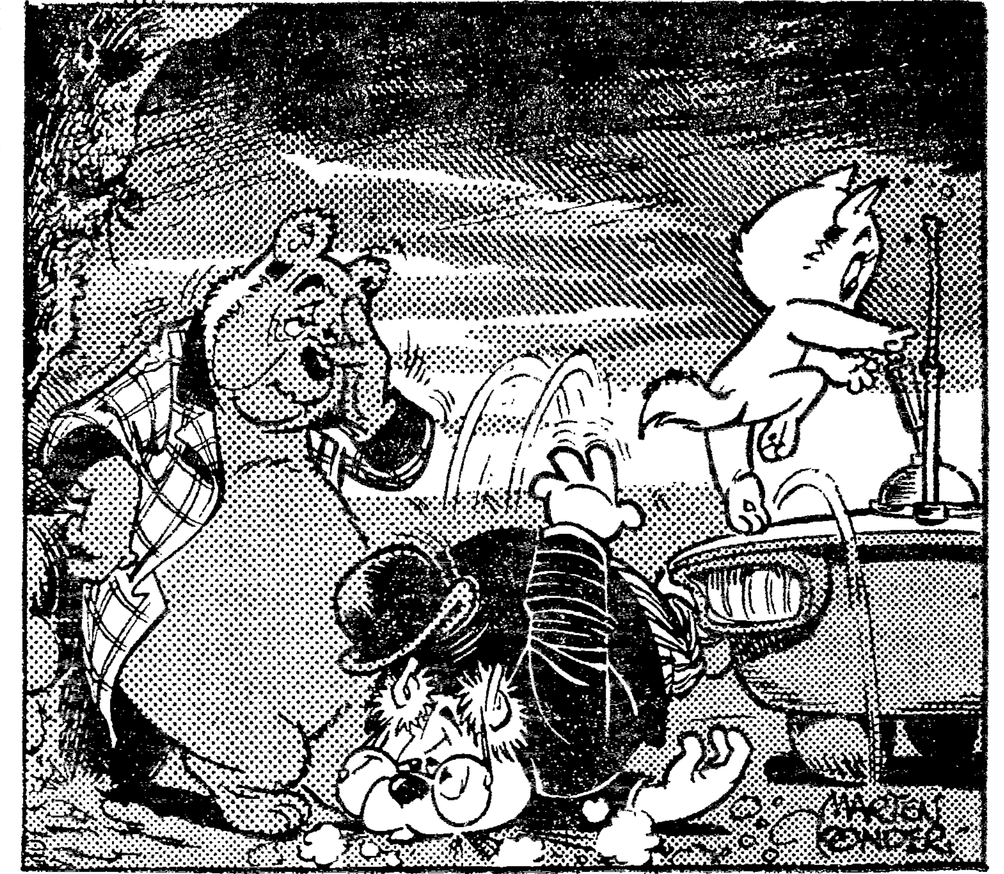
''De firma Super, Bommel en Co'', vulde de zakenman aan. ''Stuur de rekening met de vergunning maar aan de bolle, je weet wel! Het beste d'r mee, hè?''

Met deze opgewekte woorden haastte hij zich het vertrek uit, en de hooggeplaatste klerk liet zich langzaam van zijn kruk glijden.

''De bolle...'', mompelde hij peinzend. ''Dat herinnert mij eraan. Er is iets met een kennisgeving voor de heer Bommel. Ach, met die hoofdpijn vergeet men alles...''

7347 Een koude wind dreef donkere wolken voor zich uit, terwijl hij huilend om de torens van Bommelstein joelde.

"Er kon wel eens sneeuw komen", zei Tom Poes, die heer Bommel buiten aantrof. "Maar wat is er? Voelt u zich niet lekker?"

"Ik ben in de stad geweest", legde heer Ollie uit. "En daarom heb ik hoofdpijn, net als iedereen. Maar nu ga ik zegenrijk werk verrichten door de aanmaak van gasmaskers. Samen met Super, je weet wel."

"Super?", herhaalde Tom Poes. "Gasmaskers? Hm!"

"Niks hm", hernam heer Bommel enigszins wrevelig. "Super is wel een ruwe bolster, maar een blanke pit! Dat blijkt toch maar uit dit plannetje, zeg nu zelf!"

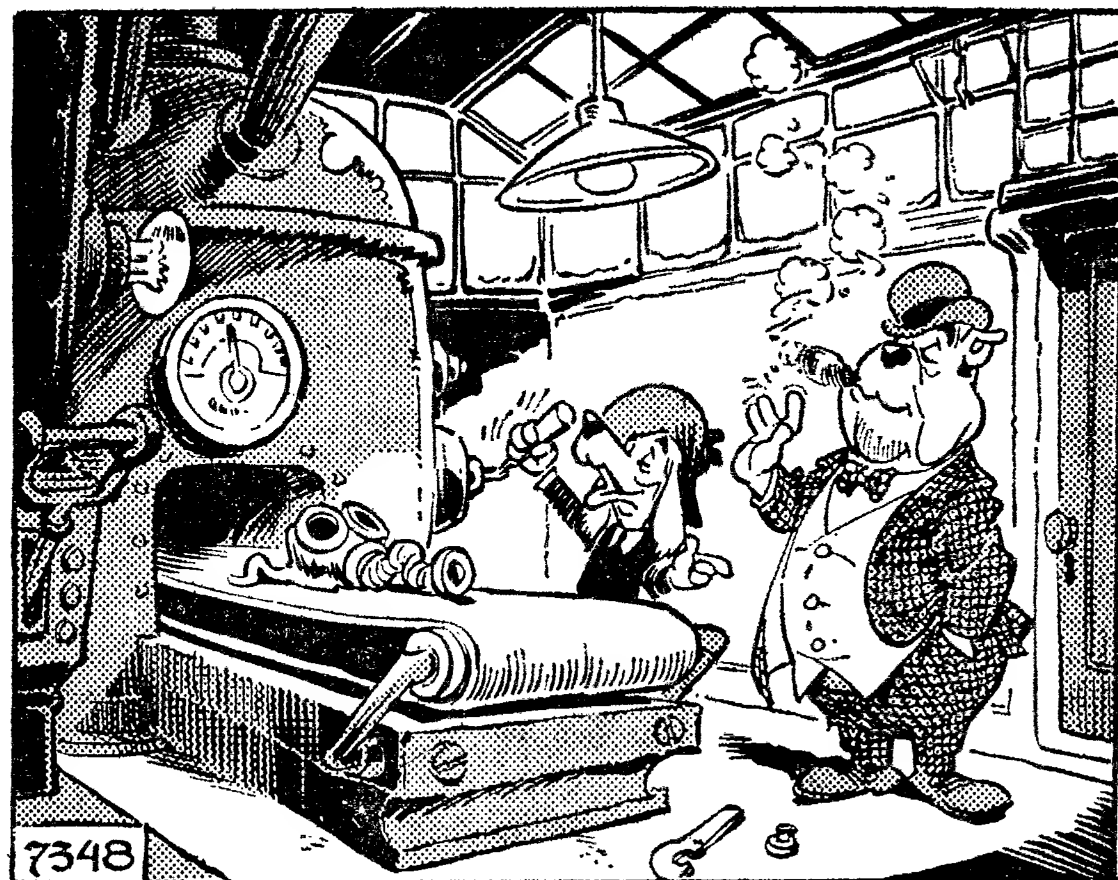
"Hm", herhaalde Tom Poes. Heer Ollie verschoot van kleur, maar voordat hij uit kon vallen hield er een OMmobieltje bij hen halt, en de heer Dorknoper steeg eruit.

"Het gaat om een kennisgeving, die ik enigszins vergeten was", sprak hij. "Door de duizeligheid. Het moet herfstgriep wezen, zegt de burgemeester. Maar daar gaat het nu niet om. Uw aanvrage 7325 is door de Adviesraad voor het Consumptiewezen doorgegeven aan de Consumptieraad voor het Advieswezen; met een gunstige aanbeveling."

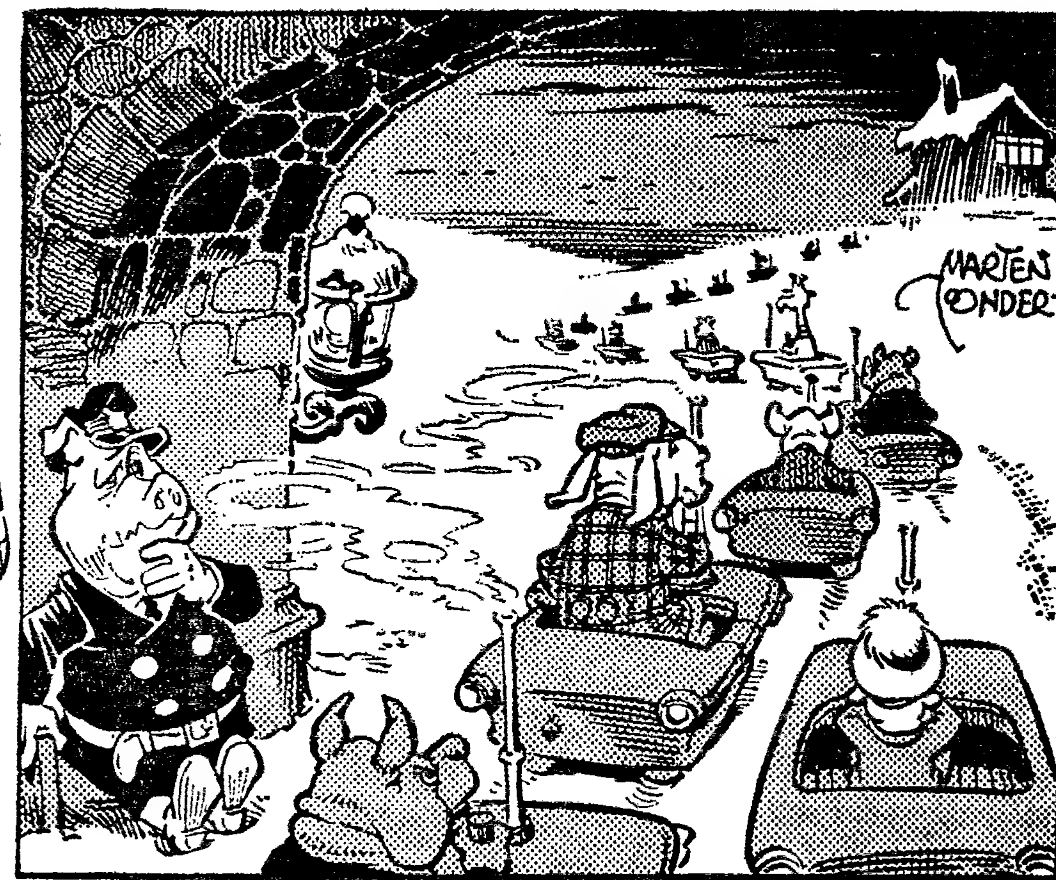
"O", zei heer Bommel zonder begrip. "Dat zal wel niet zo best zijn!"

"Integendeel", mompelde de ambtenaar eerste klasse. Hij greep het muurtje vast om niet te vallen en vervolgde met dikke stem: "Ik moet van u eh...3 flo-florijnen ontvangen. Leges... Aanvrage v-van masgaskers..."

Verder kwam hij niet; zijn ogen begonnen vreemd te draaien en met een plof kwam hij voor heer Ollie op de grond terecht. "Hij heeft zijn motor aan laten staan", zei Tom Poes tot zichzelf. "Die OM is de oorzaak van alle ellende."

7348 Met het geld dat hij van heer Bommel gekregen had, kocht Bul Super een oude schuur en wat tweedehands machinerie van het leger. En niet lang daarna gleed het eerste gasmasker op de lopende band naar buiten.

"Heel goed, Hiep", sprak de zakenman goedkeurend. "Het is een mirakel wat jij met machines kunt doen. Zo kom je er wel."

"Nou", zei Hieper, "dat ding komt maar net op tijd. Ik voel me knap draaierig, baas!"

Hij stak begerig een hand uit naar het voortglijdende voorwerp, maar de ander hield hem tegen.

"Niks daarvan", riep Super. "De klanten gaan voor, jongen! Ik heb een pracht van een advertentie in alle kranten, en dat maskertje zit ook op de tv-reclame. Je zal eens zien wat een toeloop we krijgen. Iedereen moet toch zeker zo'n ding hebben?"

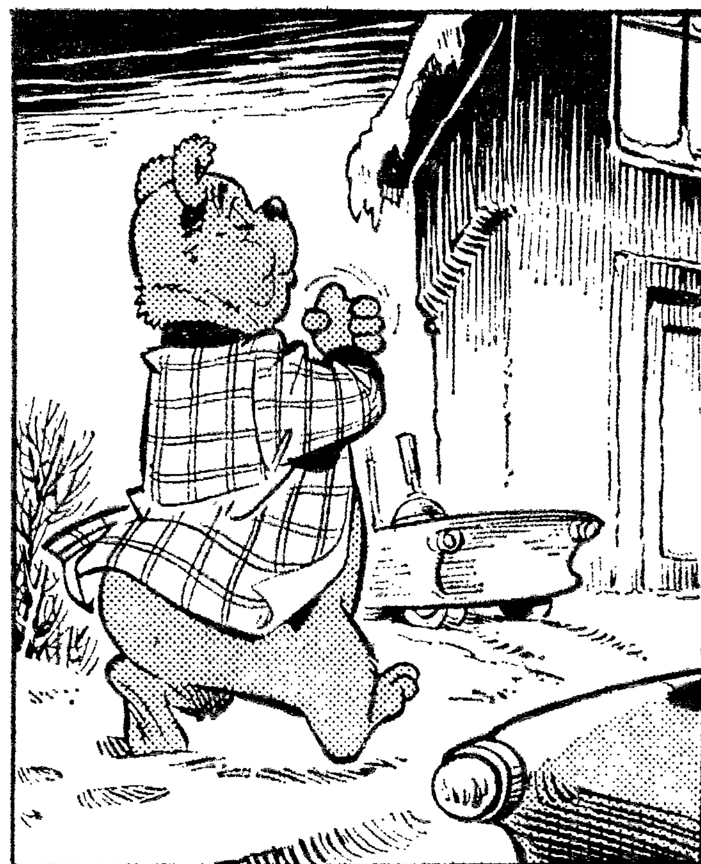
"Ik heb hoofdpijn", zeurde Hieper, maar zijn maat luisterde niet.

"Over een poosje kan je er zelfs niet meer zonder leven!", vervolgde hij. "Een Supermaskertje van de wieg tot het graf!

Wacht maar tot we eenmaal het alleenrecht voor deze dingen hebben, ouwe reus! Dan gaan we prijzen maken! Ademhalen kost geld, en daarom worden we steenrijk. Want niemand kan zonder lucht, zeg nou zelf!"

Het bleek al spoedig, dat hij gelijk had; want na het uitkomen van de kranten begon een stroom voertuigjes zich in de richting van de fabriek te bewegen...

7349 Tegen de middag besteeg heer Ollie de Oude Schicht en reed naar het fabriekje van de firma Super, Bommel en Co. Er was heel wat sneeuw gevallen, en daarin waren vele sporen van voertuigen zichtbaar.

''Het ziet er naar uit, dat het artikel in een behoefte voorziet'', sprak heer Bommel tevreden tot zichzelf. ''Alle stakkers die aan ademnood lijden, kunnen nu geholpen worden. Hm, ik moet bekennen, dat ik me er ook een ga aanschaffen. Ik voel me de laatste tijd lang niet goed. Maar het geeft me een mooie voldoening, dat ik hulp heb kunnen bieden tegen de zegeningen van de techniek. En bovendien heb ik nu toch iets groots en belangrijks opgezet, zodat Doddeltje trots op mij kan zijn.''

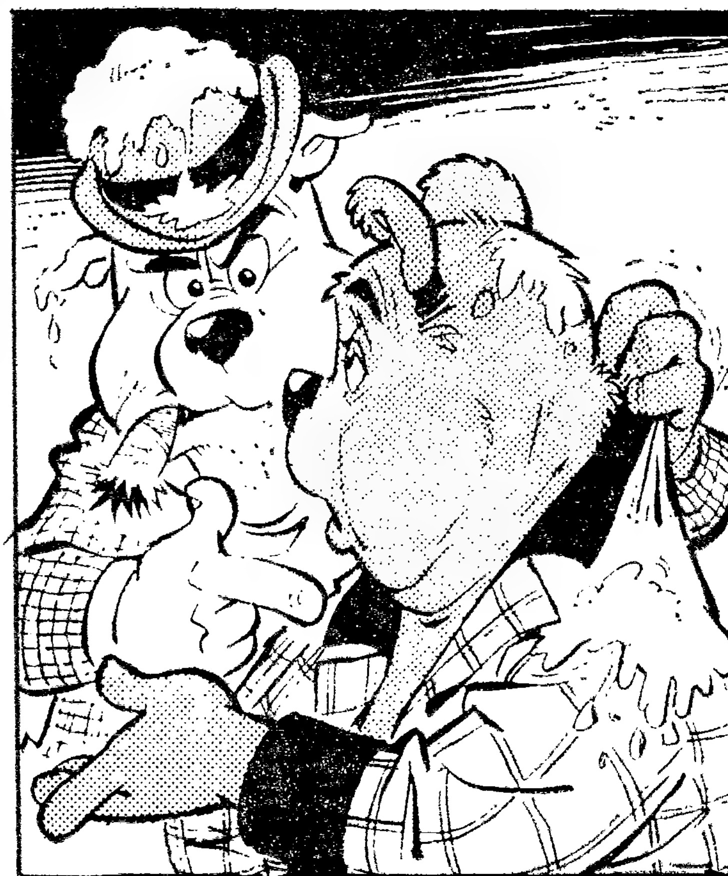
Met deze mooie gedachten bracht hij zijn voertuig voor de schuur tot stilstand en stapte uit. Er steeg een vreemd rumoer uit het gebouwtje op dat aan het gemor van een menigte herinnerde, en een ogenblik hield heer Ollie de pas in.

''Ach wat'', mompelde hij. ''Het zullen tevredenheidsbetuigingen zijn, van dankbare klanten. Of anders is het ongeduld. Super en Hieper kunnen het werk natuurlijk niet af en ik kan ze beter gaan helpen.''

Hij stapte op de ingang toe, maar op dat moment werd deze met kracht opengeworpen om doorgang te verlenen aan zijn beide compagnons, die zich met verdraaide ogen de sneeuw in haastten.

De oorzaak van hun vlucht was duidelijk; een drom ontevreden klanten drong schreeuwend achter hen aan en eiste onder het gooien met gasmaskers zijn geld terug.

7350 Heer Bommel spoedde zich niet-begrijpend achter zijn vluchtende compagnons aan, zodat ook hij lelijk onder de voet gelopen werd.

''Wat-wat be-betekent dat?'', stamelde hij, toen de laatste ontevreden klanten in hun OMmobieltjes verdwenen waren. ''Was het artikel soms niet goed gemaakt?''

''Zuurstofmaskers helpen niet'', zei Hieper, die veel last van zijn hoofdpijn had. ''Het gaat helemaal niet om zuurstof, dat had je wel eens kunnen zeggen, bolle!''

''Nu nog mooier!'', riep heer Ollie geschokt uit. ''Had IK dat moeten zeggen? Moet ik dan alles doen? Kan ik dan niets aan anderen overlaten?''

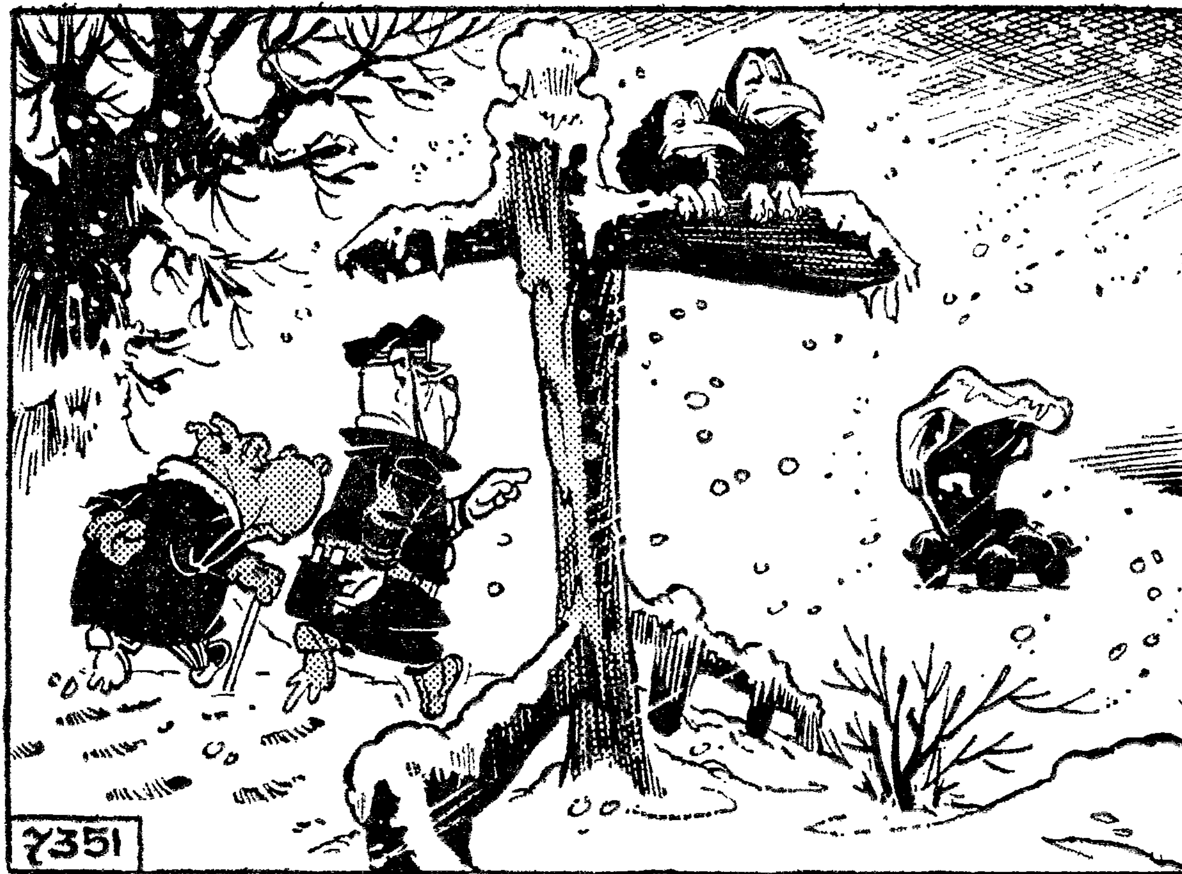
''Hoor es eventjes'', gromde Super, terwijl hij zijn firmant krachtig in de kraag greep. ,,Jij hebt mij wijsgemaakt dat je die OMdingen had laten ontwikkelen. Ik dacht dat jij er verstand van had!''

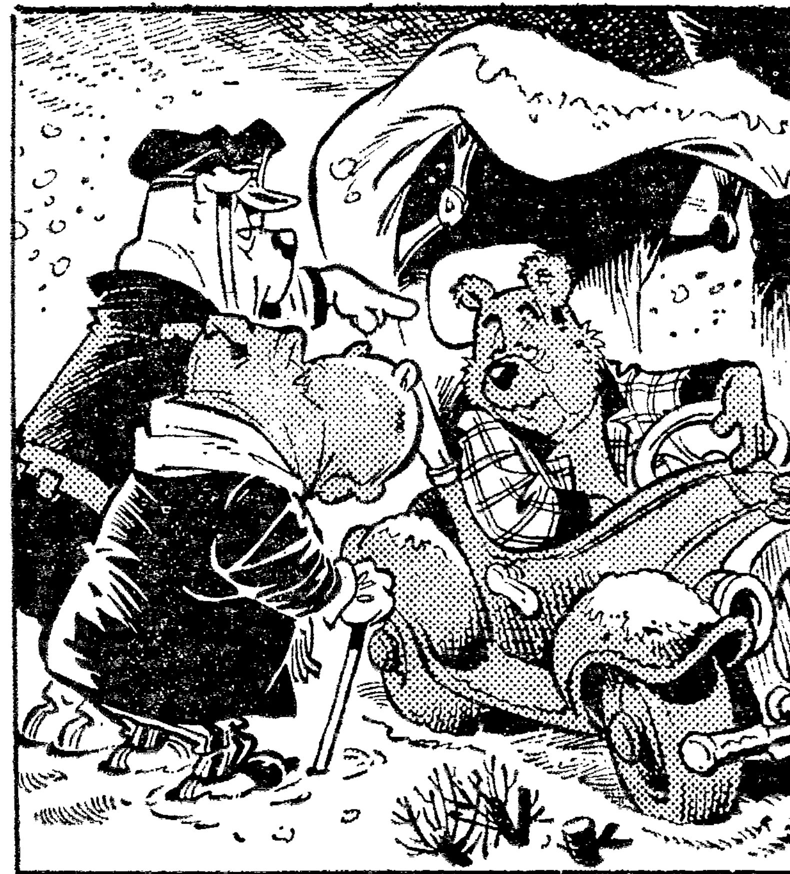
''Die hele OMuitvinding deugt niet'', zei heer Bommel met overslaande stem. ''Daarom ben ik ermee opgehouden. Een OMbrenger moet slecht zijn, dacht ik direct met mijn fijn gevoelsleven.'' Bul Super liet hem los en sprong overeind.

''Natuurlijk!'', riep hij. ''Het gaat om OM! Dat had ik eerder moeten bedenken. Geen zuurstof- maar OMmaskers! Hoe maak je dat spul, bolle?''

Heer Ollie stond haastig op en trok zich terug in de Oude Schicht.

''D-dat weet ik niet'', zei hij. ''Dat zou Sickbock weten. Maar die is weggegaan zonder een adres na te laten.'' ''Sukkel!'', loeide de teleurgestelde zakenman. ''Maak dat je wegkomt, voordat ik geweld aan je pleeg!''

7351 De klachten van commissaris Bas lieten de burgemeester toch niet met rust, en daarom begaf hij zich die middag met de politiechef naar buiten.

"Niets dan ongelukken met duizelige chauffeurs", sprak hij, nadat ze de stad achter zich hadden gelaten. "Dat is toch niet gewoon. En ik moet bekennen, dat ikzelf ook een beetje hoofdpijnachtig ben. Het kan geen kwaad om de vinger eens op de pols te leggen, als hoofd der gemeente zijnde Laten we teruggaan; ik moet me beraden. Waar is de hoofdweg, Bas?"

"Rechtdoor", verklaarde de commissaris. "En daar staat er nog een. Hij wees naar de Oude Schicht, die donker en stil tegen het witte landschap afstak. De bestuurder hing over het portier en keek de naderende heren lodderig aan.

"Zuurstofmaskers helpen niet", zei hij mat. "Daar heb ik al mijn losse geld in gestoken, maar mijn fabriek is beschadigd door ontevreden klanten. Het was heel vreselijk voor een heer die het goede wil. Ach, het komt allemaal door OMgebrek. Ze moesten die OM-machines verbieden."

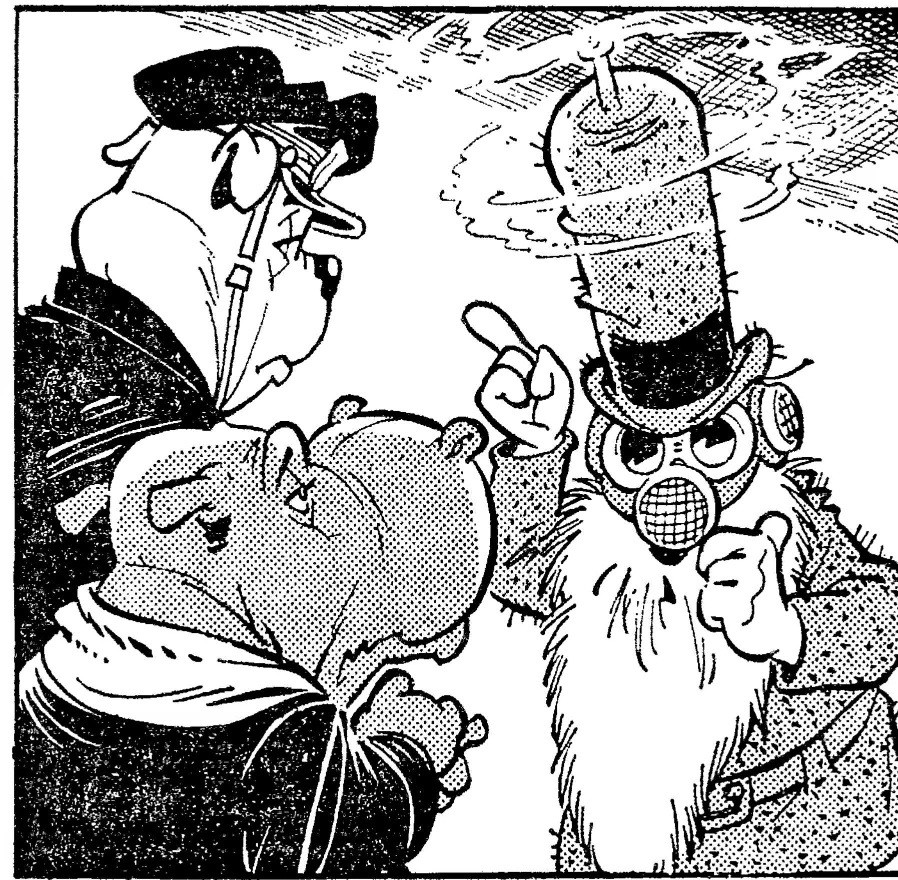
"Onzin", zei de burgemeester geprikkeld. "De lucht is nog nooit zo zuiver geweest. En nu komt er nog een nieuwe fabriek voor de aanmaak van OMgrondstoffen, inplaats van de hoogovens. Kan je nagaan! Alles wordt steeds schoner."

"En jouw benzine-voertuig wordt verboden", vulde de politiechef nors aan. "Die uitlaatgassen slaan me op de ogen!"

"Het is de OM!", riep heer Ollie met overslaande stem. "Ik moet het adres van Sickbock hebben!"

Op dat moment werd de stille vrieslucht in trilling gebracht door een motor. Het was professor Prlwytzkofski, die per sneeuwbrommer naderde.

7352 De burgemeester en de commissaris keken verrast naar professor Prlwytzkofski, die zijn sneeuwbrommer driftig slippend tot stilstand had gebracht toen hij hen gewaar werd.

"Een ogenblikje, mijn heerschappen", riep hij neuzerig onder zijn gasmasker uit. "Ik moet u ja zovoort spreken!"

De toon van zijn stem was dringend, en de beide heren liepen dan ook haastig naar zijn voertuigje. "Wat is dat voor een pijpleiding op uw hoed?, vroeg de politiechef. "Die hoort toch op een OMmobieltje?"

"Praw!", riep de geleerde uit. "Er wordt onverantwoordelijkerwijze met der atmosferische lucht heromgeknoespeld! Ik weet nog niet wie en wat. Maar zonder der OMbrengerpijplijn krijg ik ja ener vaatvernauwering in der schedel. U moet hier als behoorde een halt toeroepen!"

Deze ernstige woorden gaven de magistraat te denken. "Zou Bommel dan toch gelijk hebben?", vroeg hij zich af. Maar het drong al spoedig tot hem door, dat deze gedachte te gek was was, en hij schudde het hoofd.

"Het is een wintergriepje", verklaarde hij. "De OM heeft niets met dat kinderachtige gevoel te maken. Stel je voor. De toekomst van Rommeldam staat op het spel! Nee, hier moet iets anders op gevonden worden; we zullen alle knappe koppen van de stad bij elkaar roepen om de toestand te bespreken, en dan vinden we wel wat. Ik geef toe, dat die hoofdpijn vervelend is en daar moet iets tegen gedaan worden."

7353 Heer Bommel zat vol zwaarmoedige gedachten in de stille natuur.

De mislukking van zijn zuurstofmaskerfabriek plaagde hem en ook werd hij gehinderd door een dof geklop boven zijn linkeroog. ''Ik moet iets doen'', prevelde hij voor zich heen. ''Hier moet krachtig opgetreden worden. Maar ik kom er niet toe door de lusteloosheid die aan mijn ijzersterk gestel knaagt.''

''Hebt u motorpech, heer Ollie?'', vroeg Tom Poes, die toevallig in de buurt een wandeling maakte.

''Nee'', mompelde heer Bommel. ''Het is het OMgebrek, dàt is het! Ik moet het adres van Sickbock hebben, om hem te vragen hoe je OM maakt. Hoe kan ik te weten komen waar die schurk woont?''

''Dat zal Dorknoper wel hebben'', zei Tom Poes. ''En ik vind dit een beter plan dan die fabriek, die u met Super wilde beginnen. Gaat die niet door?''

Heer Ollie prevelde iets dat in het aanslaan van zijn motor verloren ging, en toen Tom Poes was ingestapt reed hij haastig stadwaarts om naar het gemeentehuis te gaan.

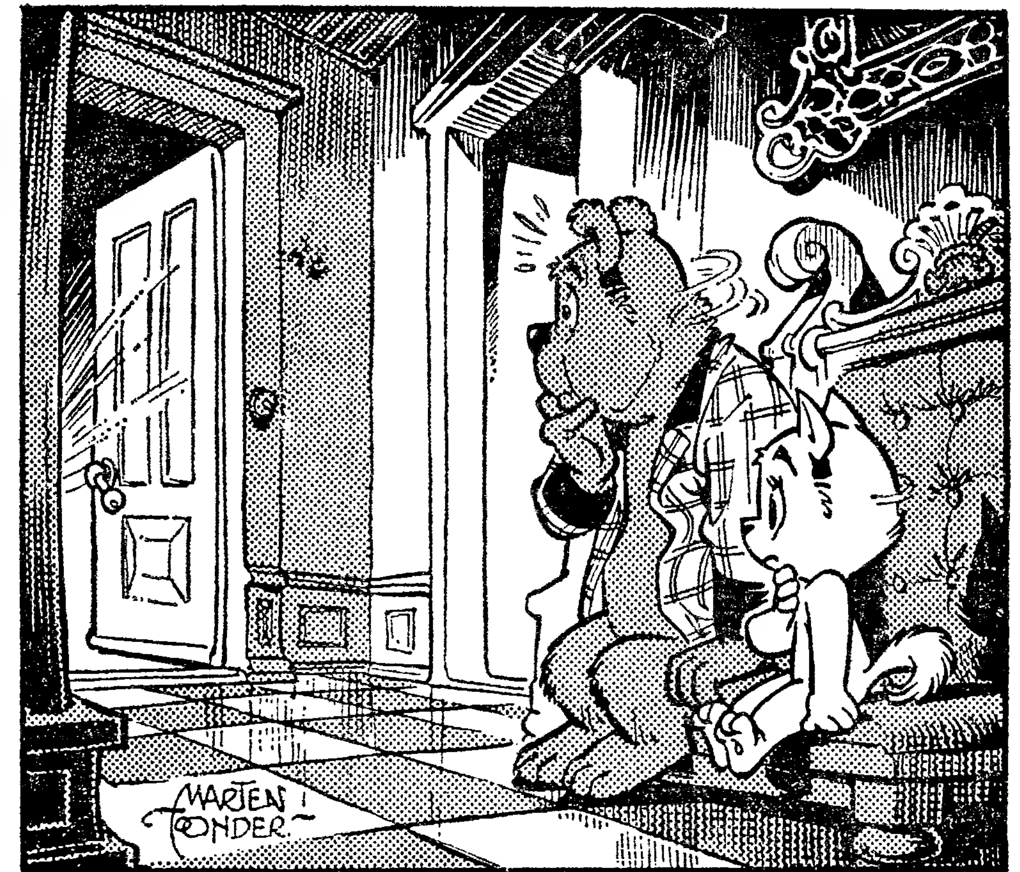
,,Dorknoper zal het adres van Sickbock wel hebben'', verklaarde hij.

,,Hij heeft alle adressen en alle kwalen van iedereen in zijn ambtelijke molen; dat is tegenwoordig heel mooi geregeld. En ik had dat net bedacht toen jij er aan kwam. Het wordt tijd om aan te pakken, dacht ik, want zo gaat het niet langer. Kijk nu toch eens naar al die OMgevallen voorbijgangers!''

Het was duidelijk dat zijn daadkracht was teruggekeerd, ondanks de vlekken voor zijn oog. Daarom was het jammer, dat de ambtenaar Dorknoper niet te spreken was, toen ze op het raadhuis aankwamen.

Hij was in een spoedvergadering, die de burgemeester bijeen had geroepen.

7354 De burgemeester hád een vergadering bijeen geroepen om de moeilijkheden te bespreken.

„De professor hier meent, dat er te veel OM uit de lucht wordt gehaald", zei hij in zijn openingswoord. „Dat is héél vervelend!

We kunnen de prachtige ontwikkeling van onze stad toch niet ineens stil gaan zetten? Dat zou onmogelijk zijn! Maar al die ongelukken en dat flauw vallen en die hoofdpijn kunnen zo niet doorgaan. Het wordt steeds erger, en men begint zich zorgen te maken. Wat moeten we doen?"

Dat was een lastige vraag, maar gelukkig was er een geleerde aanwezig die een antwoord wist.

„Dit vraagstuk is helemaal niet zo moeilijk," sprak doctorandus Zielknijper opstaande. „De maatschappij ontwikkelt zich op gezonde wijze, en het is de taak van iedere weldenkende burger om zich aan te passen. Als we een samenleving krijgen met minder OM, dan moeten we leren om minder OM nodig te hebben. Wij moeten ons aanpassen aan de maatschappij. De maatschappij kan zich toch niet aanpassen aan ons ? Stel je voor!"

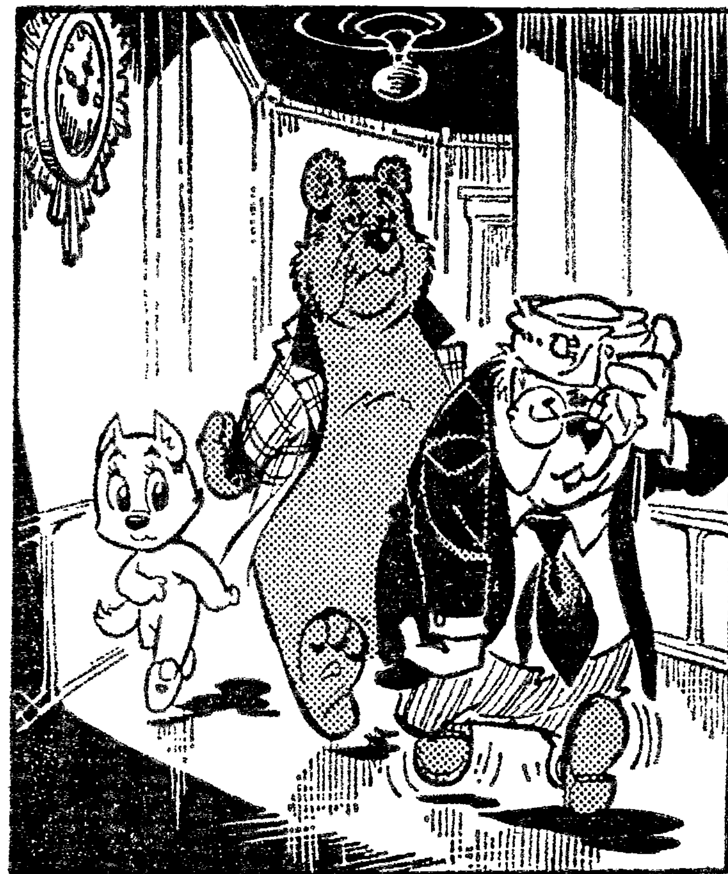
„Prachtig!" riep de magistraat uit. „Dat zijn woorden naar mijn hart!" Ik zal zorgen, dat alle burgers aangepast worden aan de nieuwe toestand; als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks.

En u krijgt alle nodige volmachten, meneer Zielknijper. Gaat uw gang!"

Het hoofd van de gemeente was duidelijk opgelucht. Maar dat waren heer Bommel en Tom Poes, die bij de open deur op de gang zaten te wachten, helemaal niet.

„Aanpassen aan een maatschappij zonder OM", mompelde heer Ollie. „Dat is héél vreselijk voor een heer van mijn stand."

7355 „Stel je voor!", zei heer Bommel geschokt. „Hoe kan iedereen nu worden aangepast bij een toestand zonder OM. Dan moet je hoofdpijn en ongelukken zeker gewoon gaan vinden!"

Op dat moment verliet de ambtenaar Dorknoper de raadzaal om iets aan zijn duizeligheid te gaan doen.

„Ik moet ergens nog een paar tabletjes hebben", sprak hij tot zichzelf. „Omgevers noemde die meneer ze. Ik moet zeggen, dat ze wel helpen. Jammer, dat ze niet in de handel zijn."

„Wat is het adres van de professor?" vroeg heer Ollie. „Sickbock bedoel ik, als u begrijpt wie ik bedoel."

„Ja, ja, Sickbock", mompelde de ambtenaar eerste klasse. „Ik weet dat niet uit mijn hoofd. Heb last van oorsuizingen en doffe kloppingen, zodoende. Kom maar mee. Ik heb trouwens nog een kennisgeving voor u. Heb ik vergeten door te geven."

Zo prevelend betrad hij zijn rommelig kantoortje en trok uit een stapeltje paperassen een enveloppe te voorschijn.

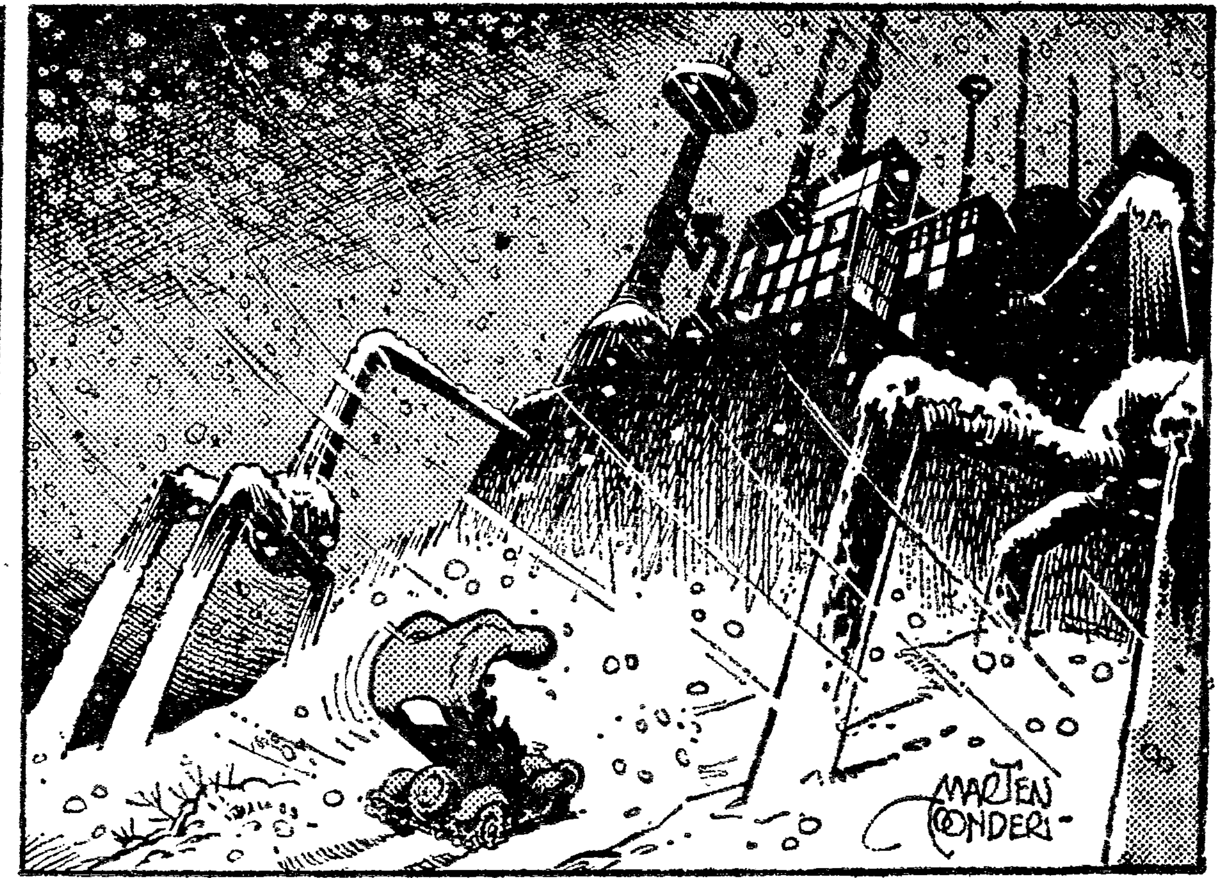
„Hier!", zei hij. „Van de Consumptieraad. En wat nu dat adres betreft..."

Hij drukte een paar toetsjes in en draaide aan een zwengeltje.

„Kijk eens aan", vervolgde hij toen er een kaartje tevoorschijn sprong. „Sickbock, Prof. Dr. Joachim, N.V. OMbrenger, Brokberg 1-10."

7356 Toen heer Bommel het adres van professor Sickbock te pakken had, haastte hij zich naar de Oude Schicht en startte de motor.

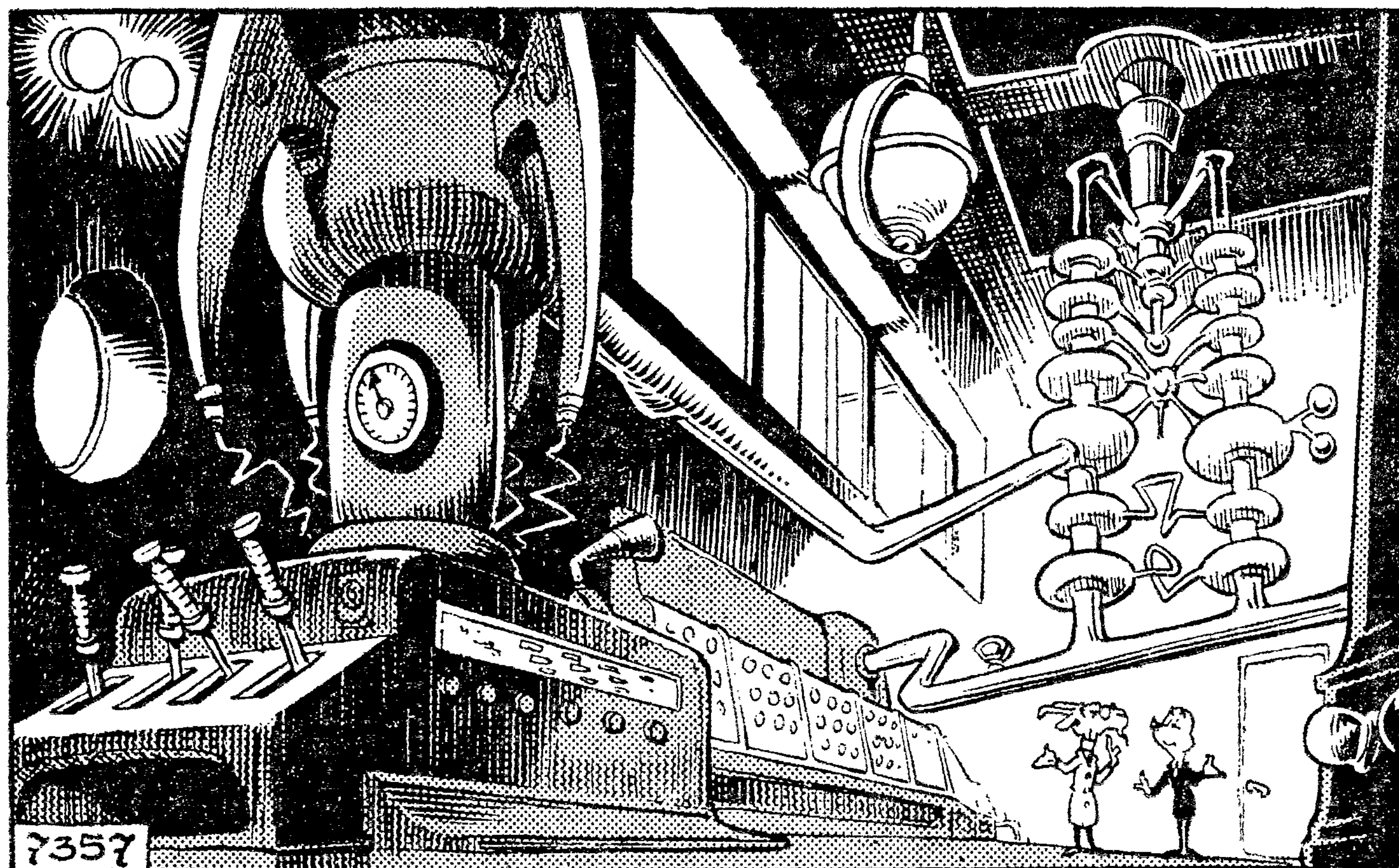
„Kom mee, jonge vriend", sprak hij dringend. "Het is op de Brokberg en dat is een van de voorlopers van de Zwarte Bergen. Natuurlijk zou ik alleen kunnen gaan, maar dat is erg ongezellig in dit winterweer. Trouwens, het is gevaarlijk ook. En dat zou jij toch niet willen; dat je oude vriend en beschermer zonder hulp naar een vijandige omgeving ging om het kwaad te bestrijden, bedoel ik. Wat jij?"

"Nee", zei Tom Poes. "Het wordt tijd dat er wat gedaan wordt; voordat iedereen wordt aangepast aan een wereld zonder OM, al weet ik dan ook niet hoe dat is. Maar wat is dat voor een envelop-pe, die u van Dorknoper hebt gehad?"

"Ik weet het niet", zei heer Ollie zonder veel belangstelling. "Het zal wel de een of andere belastingaanslag zijn; die zal ik later wel eens bekijken. We hebben nu wel wat anders te doen, en het rijden is in deze omstandigheden al moeilijk genoeg. Kijk nu toch eens hoeveel voorbijgangers door een flauwte bevangen zijn!"

Dat was inderdaad een akelig gezicht. Maar toen ze buiten de stad kwamen en de heuvels inreden werd het aantal ongelukken minder.

En bij de bergen waren de wegen geheel verlaten, zodat ze door een doodse stilte tenslotte de Brokberg naderden. Het was gaan sneeuwen maar tussen de vlokken door waren de omtrekken van een kolossaal gebouw te zien, dat zwart tegen de winterlucht af-stak.

7357 De OMbrenger N.V. had op de top van de Brokberg een fabriek neergezet, die geheel aan de eisen des tijds was aangepast. Fonkelende toestellen rezen daar uit de rotsbodem en onttrokken zacht zoemend OM uit de dampkring voor de bereiding van OM-vliegers, OMrijders en andere zegenrijke voortbrengselen der wetenschap.

"Het is iets heerlijks", sprak de heer Steenbreek opgetogen. "In ieder huis is nu wel een OMbrengertje in de een of andere vorm te vinden. We kunnen de vraag niet aan, ondanks de enkele kleine ongemakken die uw vinding heeft. De zaken lopen boven verwachting en er gaan geruchten, dat ik zal worden opgenomen in de Raad van Beheer!"

"Alleraardigst", zei professor Sickbock glimlachend. "Maar ik hoop dat ge u niet laat meeslepen door dit succesje, mijn waarde! We staan pas aan het begin; de volgende week hoop ik over te gaan tot het grotere werk van schepen en raketten — en daarna kom ik tot het hoogtepunt, dat het aangezicht der aarde grondig zal veranderen!"

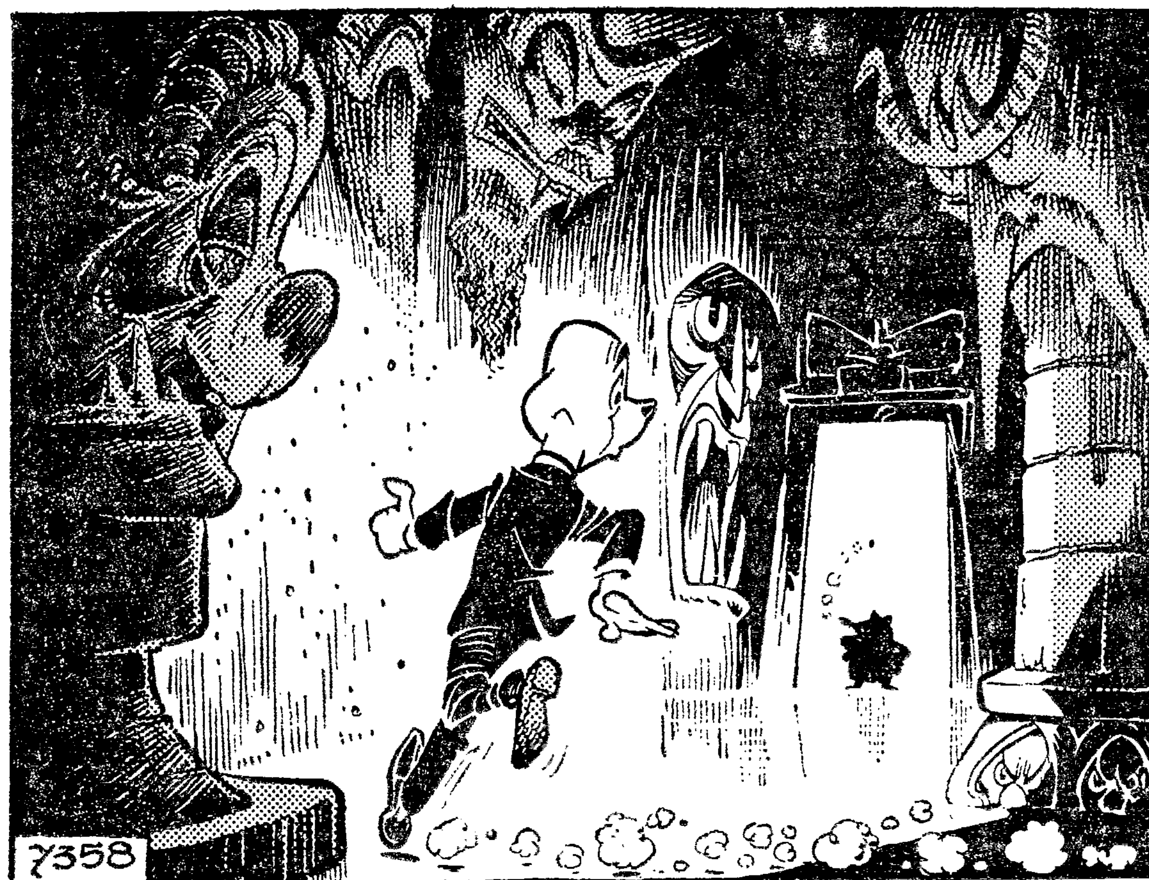
Het is te begrijpen, dat deze woorden de ander nieuwsgierig maakten. Maar voordat hij navraag had kunnen doen, begon achter hem de telefoon te rinkelen. Het was een rechtstreekse verbinding naar het huis van de grootondernemer Amos W. Steinhacker, die de meeste van de OMbrenger-aandelen bezat en de secretaris haastte zich dan ook de hoorn op te nemen.

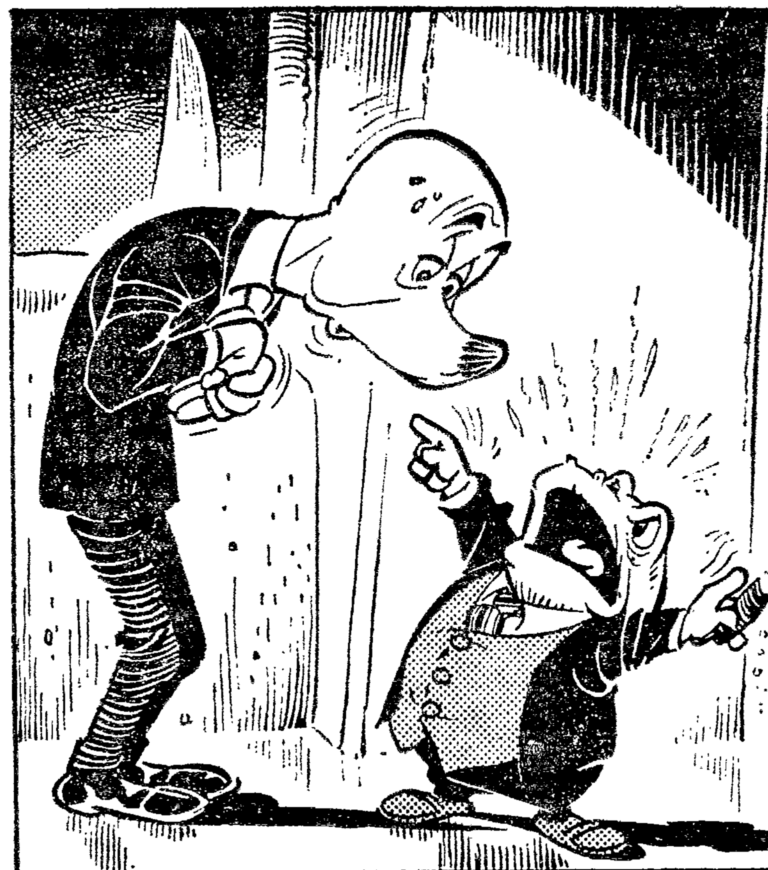
"Goede morgen; met Steenbreek!", riep hij op aangename toon.

"Niks goeiemorgen!", kwaakte het apparaat. "Het lijkt nergens op.

Heb je de krant weer niet gelezen? Waar heb ik je eigenlijk voor?

Je kunt beter onmiddellijk hier komen. Als de donder, Steenbreek; als de donder!"

7358 De heer Steenbreek haastte zich naar het huis van zijn werkgever en betrad in looppas diens smaakvol ingericht werkvertrek. "Hier ben ik al, meneer Steinhacker", sprak hij hijgend. "Wat is er aan het handje?"

"Die toon staat je niet!", riep de ander dreigend. "Geen gemeneer hier. En er is niks aan het handje! Er is gedonder, dàt is er!

Heb je de berichten over al die ongelukken niet gelezen? Huh?

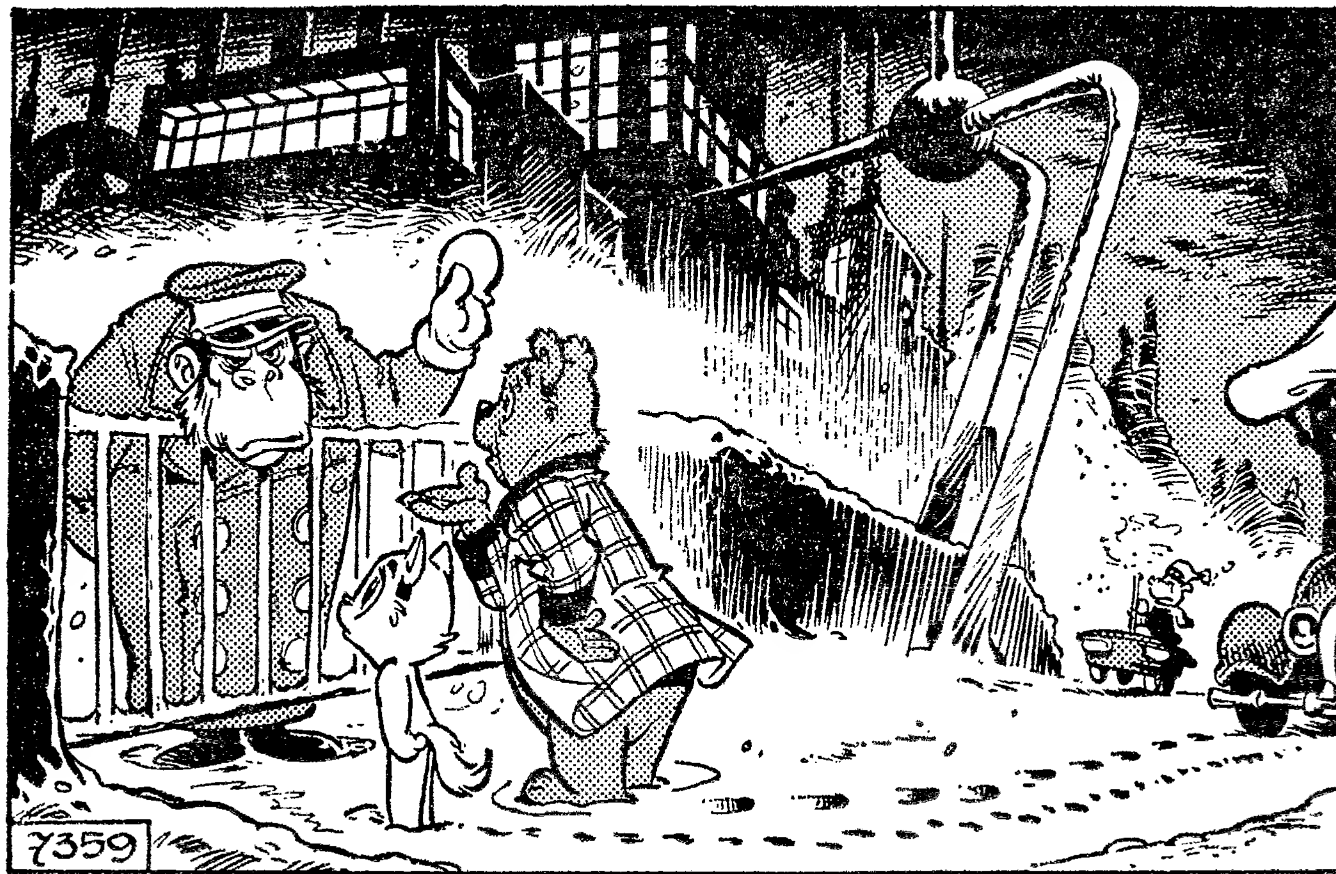
Dat flauwvallen en die duizeligheid op de weg? Er is te weinig OM in de atmosfeer, volgens de rapporten. Wat ga je daaraan doen, Steenbreek?"

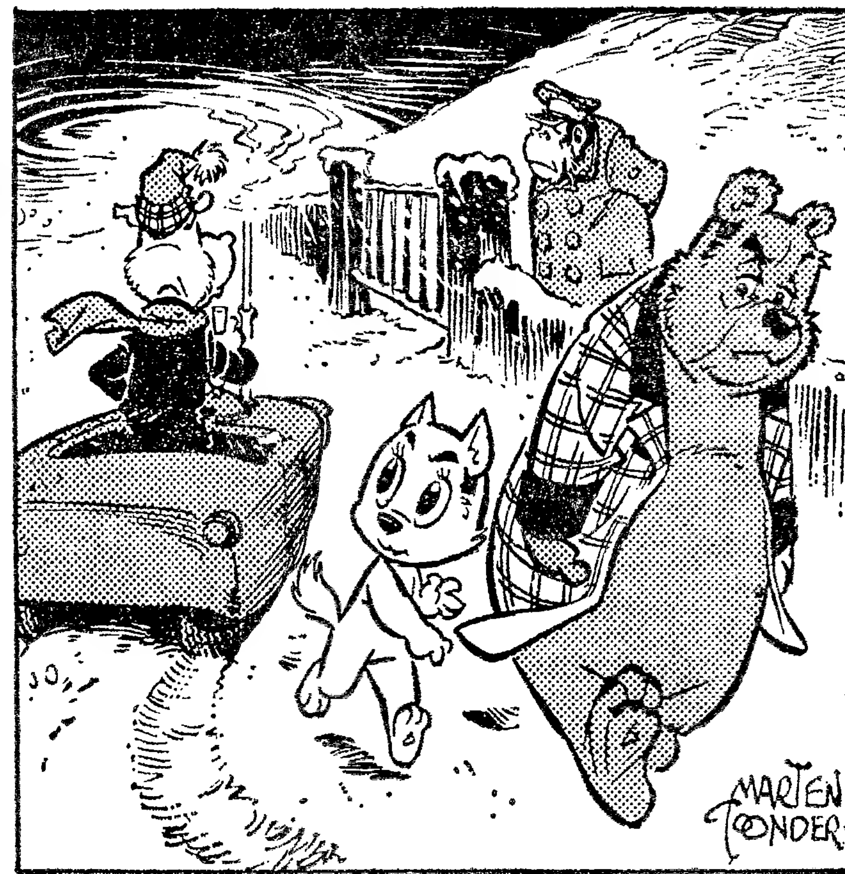
"O, dat!", zei de secretaris, met gemaakte opgewektheid. "Dat betekent niets, meneer St...AWS! Een kleinigheid. Daar is van alles aan te doen. We kunnen een soort pillen gaan maken, de zogenaamde OMgevers..."

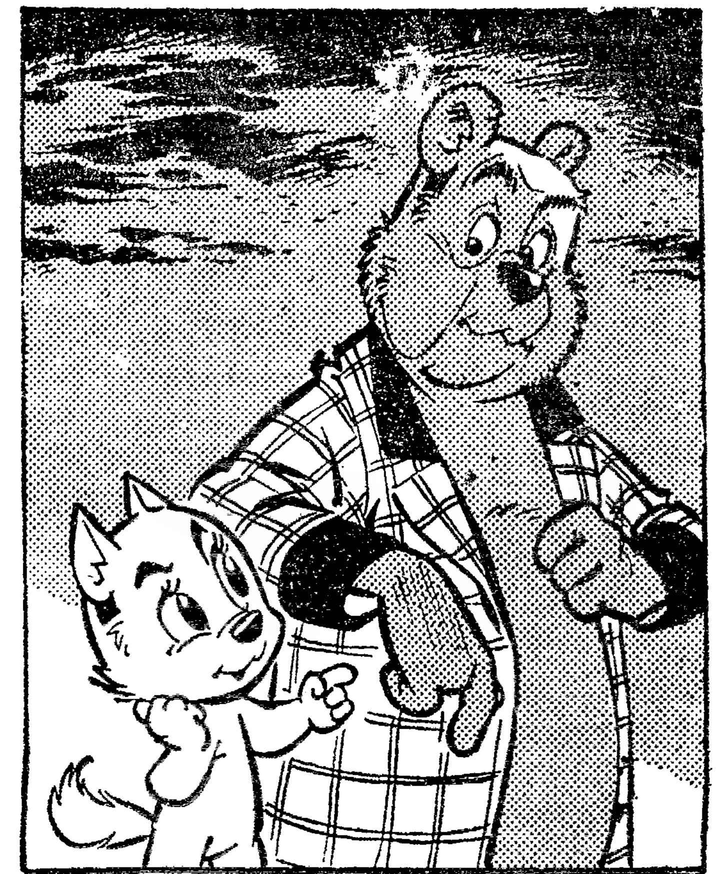
"Onzin", snauwde de grootondernemer. "Pillen en voedsel uit OM kosten te veel apparatuur, en wat verdien ik eraan? We werken niet voor de liefdadigheid, meneer! Weet je niets anders?"

"We kunnen een soort maskertje ontwikkelen", hernam de ander handenwringend. "Er loopt al een geleerde rond, die een stangetje op zijn hoed draagt. Maar omdat dat ook niet veel opbrengt, heb ik iets anders bedacht. Ik heb heus niet stil gezeten, AWS! Ik heb contact gezocht met een zielkundige, die er van uit gaat dat het publiek moet worden aangepast aan een OMarme atmosfeer. Een knappe kop, hoor! Ik heb hem al ontboden, want ik dacht wel, dat u hem wilde spreken."

De doorleefde trekken van de magnaat verzachtten zich een weinig en hij stiet een goedkeurend geknor uit, dat zijn ondergeschikte een hart onder de riem stak.

7359 Intussen was heer Bommel aangekomen bij het hek, dat de OMbrengerfabrieken omgaf, en hij wendde zich tot de zwaargebouwde portier die erachter stond.

„Is professor Sickbock thuis?'' vroeg hij. „Ik moet hem spreken over een dringend geval.''

„Dat kan iedereen wel zeggen'', gromde de bewaker. „Hebt u een pasje?''

„Een pasje?'' herhaalde heer Ollie verbaasd. „Nee, waarom zou ik? Ik moet alleen maar een recept hebben voor het maken van OM, zodat ik geschikte maskers kan laten vervaardigen....''

De portier maakte echter geen aanstalten het hek open te doen, en omdat hij een dreigende houding begon aan te nemen, keerde heer Bommel zich om en liep moedeloos terug naar zijn auto.

„Wat nu?'' vroeg hij. „Ik moest me inhouden om die vlegel geen verdiende tuchtiging te geven. Maar door mijn zelfbeheersing...

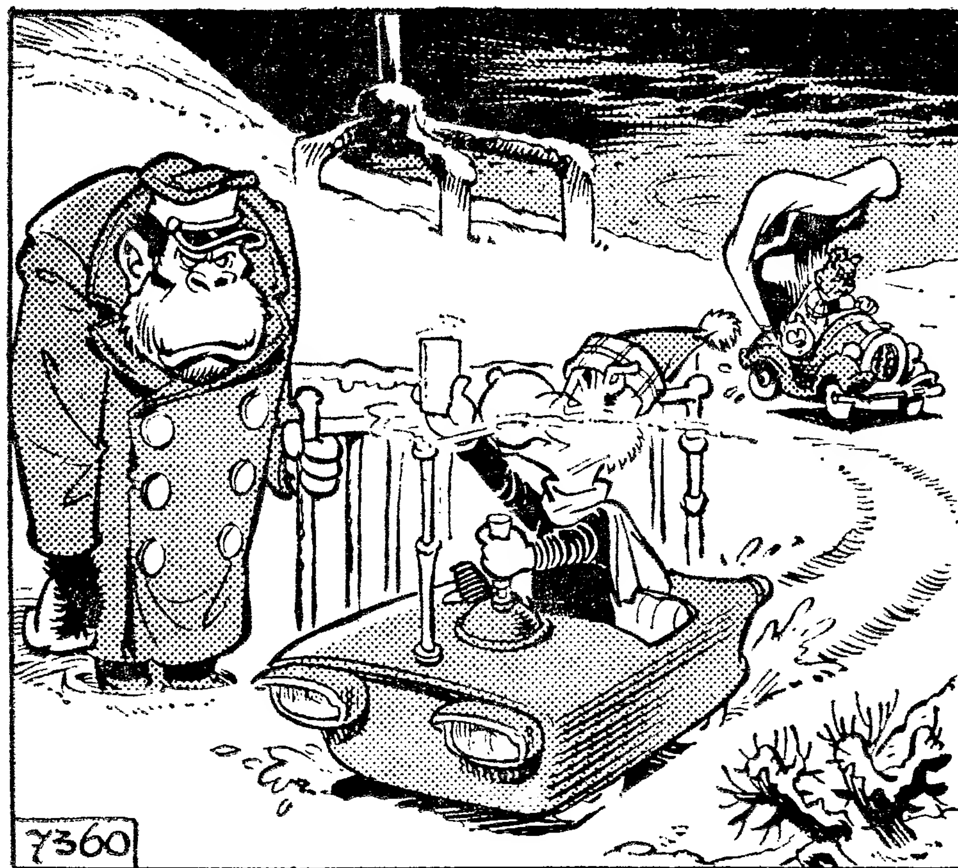
Eh.... wat nu, bedoel ik?''

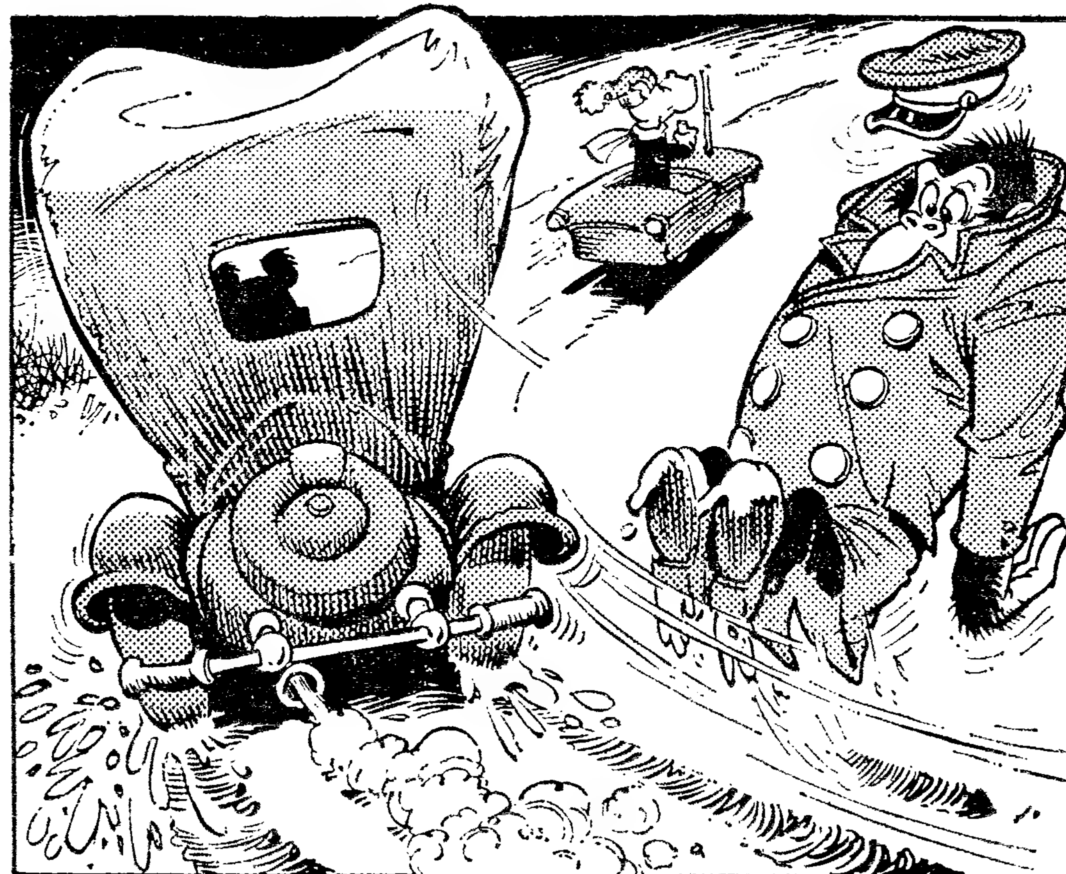
Tom Poes antwoordde niet direct. Hij had een snel naderend OMmobieltje in de gaten gekregen, en hij zag in het passeren, dat de inzittende een stuk papier uit zijn binnenzak haalde.

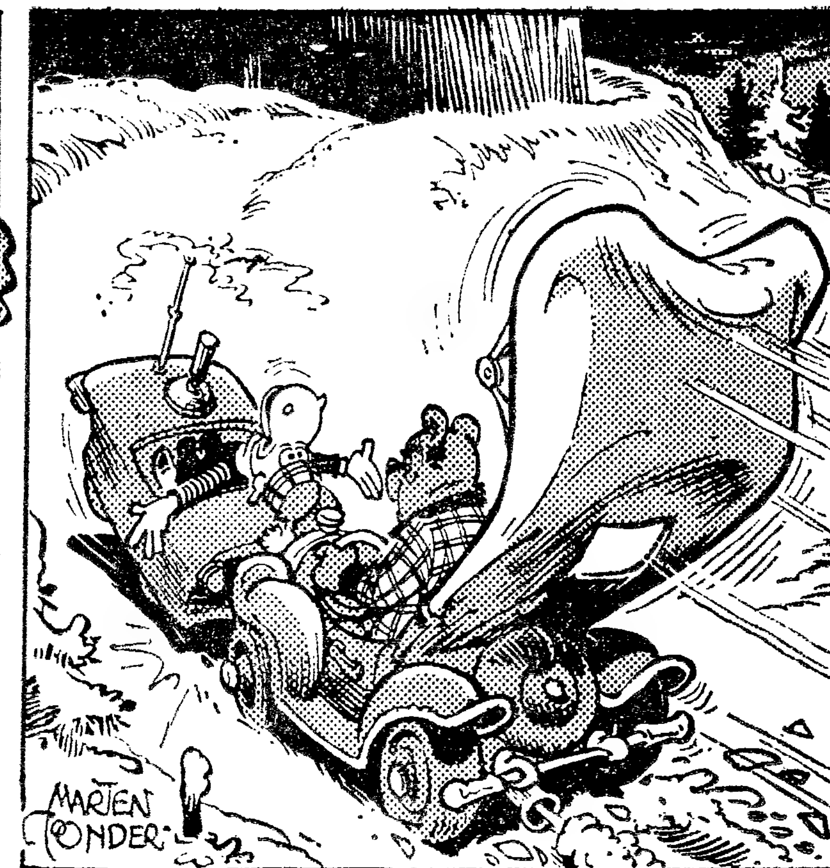
„Die heeft wel een pasje'', zei hij. „Als we nu als de drommel in de Oude Schicht achter hem aan gaan, kunnen we ook binnen raken als het hek eenmaal open staat. En daarna zien we wel weer verder.''

Heer Ollie leefde op van dit plan.

„Heel goed'', sprak hij prijzend. „Eenvoudig, maar doeltreffend. Ik had het zelf kunnen bedenken!''

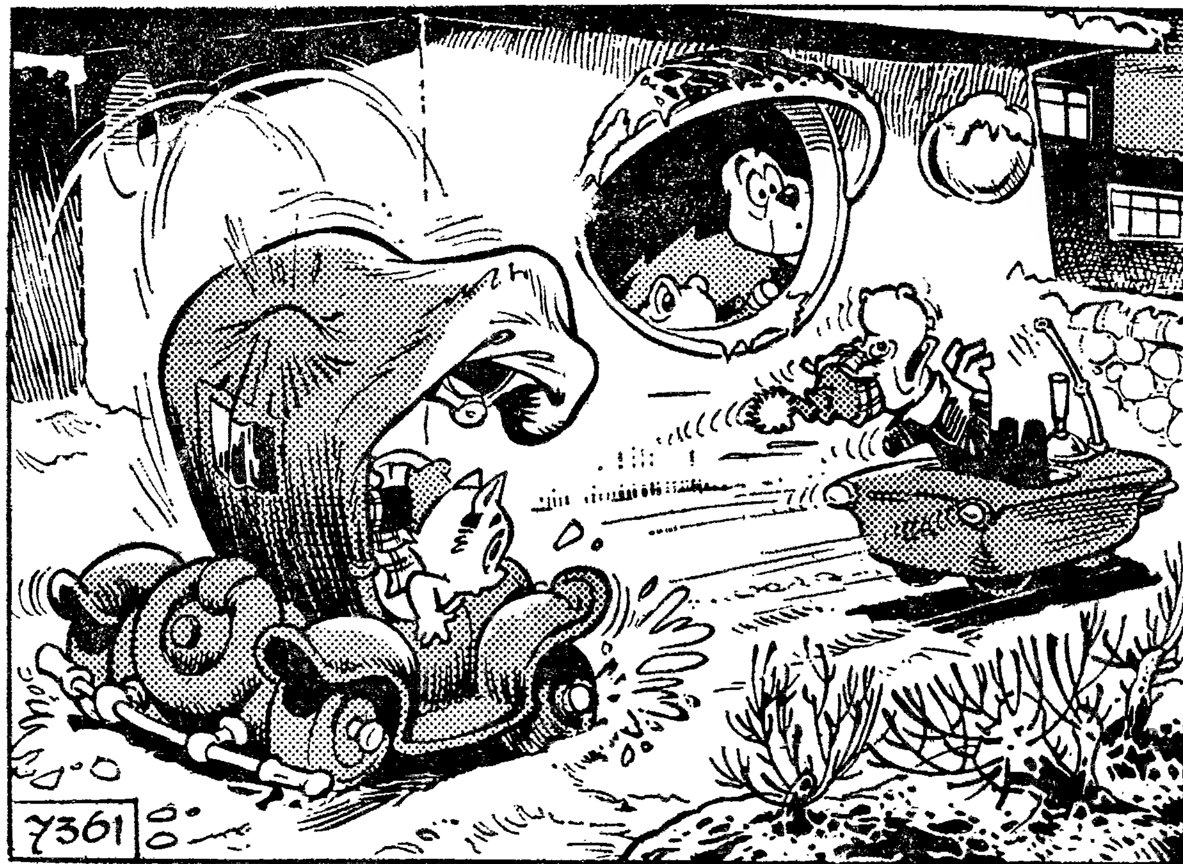
7360 Doctorandus Zielknijper was uitgenodigd om een gesprek te hebben met de grote baas achter de schermen van de NV OMbrenger. En daar de geleerde een zwak had voor vermogenden en aanzienlijken, had hij zijn ijsmuts opgezet en zich per OMmobieltje naar de Brokberg begeven.

Omdat hij in het bezit was van een bezoekerspasje, kostte het hem geen moeite binnen te geraken; de zwaargebouwde portier opende het hek en beduidde hem door te rijden, alles zoals het hoorde.

Maar toen gebeurde er iets vervelends. Voordat de bewaker het hek door de sneeuw terug had kunnen duwen werd hij opgeschrikt door het lawaai van een automotor, en hij was maar net op tijd om terug te springen voor de naderrazende Oude Schicht.

„Dat is dat!'', sprak heer Bommel, die vastberaden achter het stuur zat. „Als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks. Maar het is vervelend, dat deze weg zo steil omhoog gaat, jonge vriend! De grond is glad, en ik moet het van mijn snelheid hebben. Want als ik inhoud... Ik wilde dat die sukkel vóór ons een beetje doorreed, bedoel ik. Ik zal...''

Hij drukte op zijn toeter, zodat het schalde tussen de witte bergen. Maar het was reeds te laat. Voordat de geschrokken zielkundige uit had kunnen wijken, werd hij van achteren geschept door de voortsuizende wagen en nu bewoog het lichtgebouwde OMmobieltje zich onmachtig over de besneeuwde weg.

7361 Na enige tijd bereikte de Oude Schicht een vlak gedeelte van de weg, waar de fraaie bungalow van de OMmagnaat stond. En omdat heer Bommel begreep, dat het gevaarlijk kon zijn om voort te gaan met het voertuigje van de doctorandus op zijn neus, remde hij scherp.

Het geluid klonk scheurend door het stille sneeuwlandschap en drong ook door in de kamer van de heer Steinhacker.

''Hoor, daar is die geleerde al'', zei de secretaris. Hij spoedde zich met zijn werkgever naar het venster en daar zagen ze tot hun verrassing de zielkundige voortvliegend passeren.

''Ik wist niet dat de OMmobiel dat in zich had'', prevelde de grootondernemer. ''Misschien moeten we toch de prijs wat verhogen.''

''Hij kan beter remmen!'', riep Steenbreek geschrokken. ''Dit loopt verkeerd af!''

Op dat moment trof de ongelukkige Zielknijper een muurtje, en daar kwam hij met een akelige klap tot stilstand.

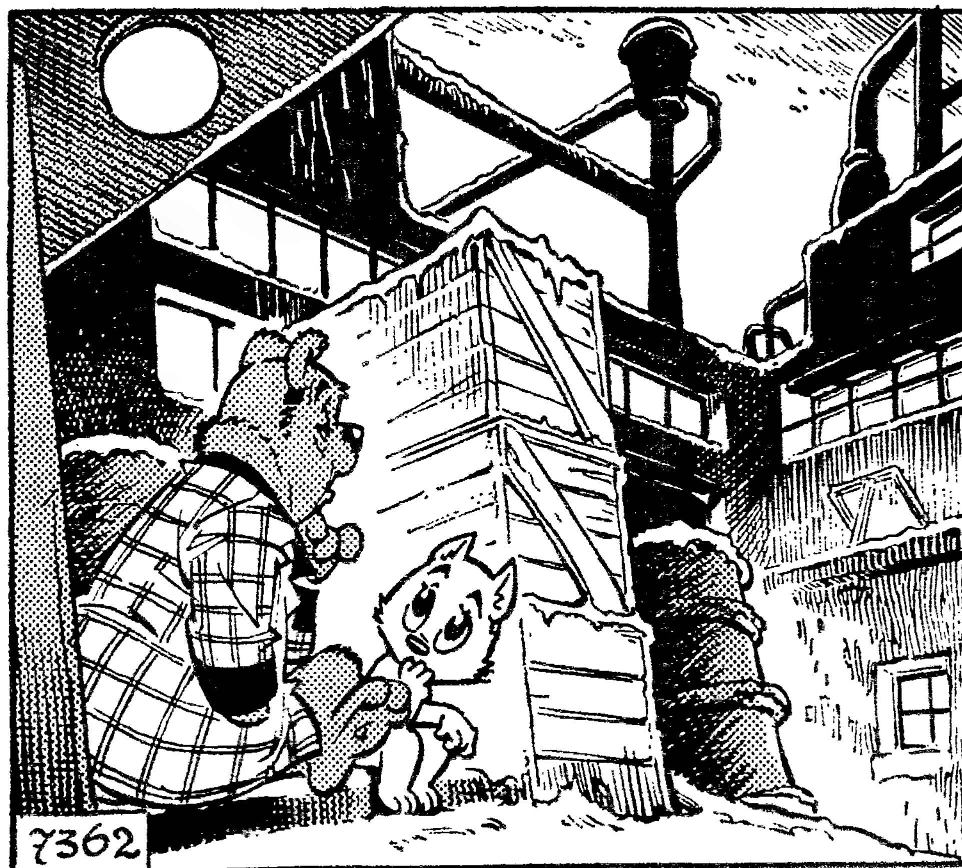
''Ik hoor het'', gaf de heer Steinhacker toe. ''Laat hem binnen, Steenbreek; laat hem binnen ''

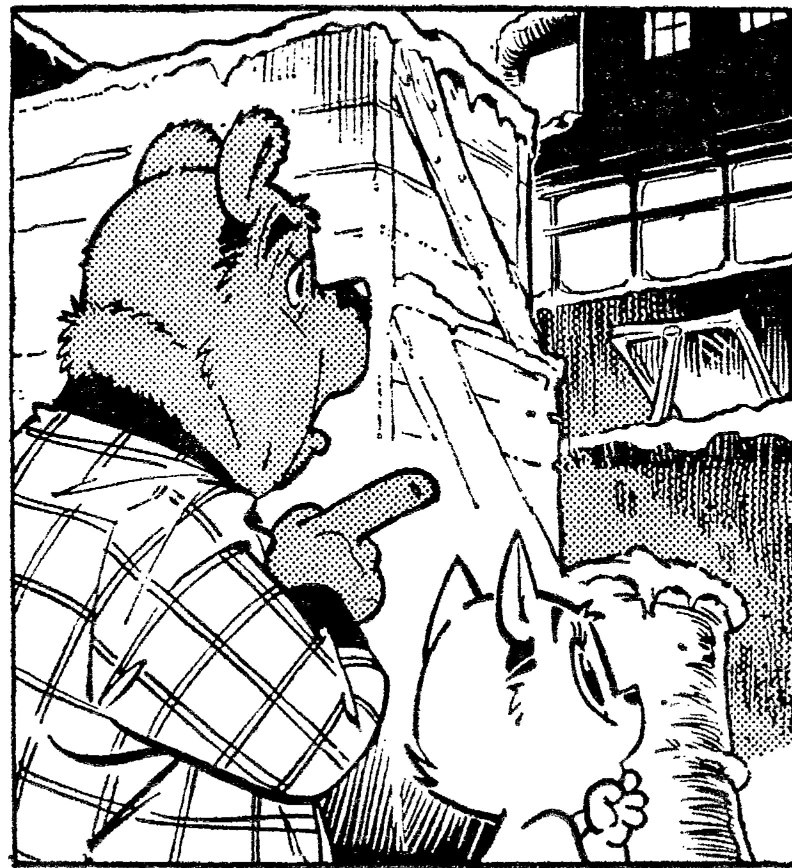
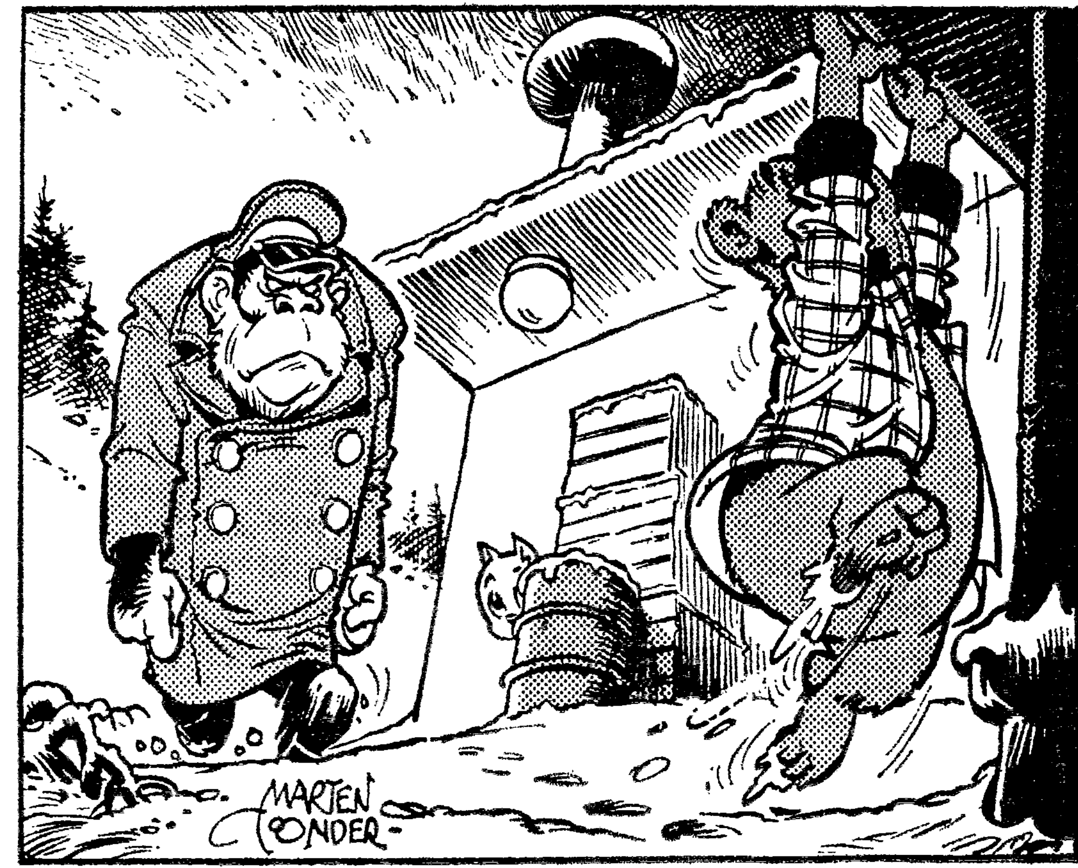
De aangesprokene gehoorzaamde, en hij had het daar zo druk mee, dat hij de Oude Schicht niet opmerkte. Heer Bommel en Tom Poes waren er trouwens reeds uitgesprongen om zich om de hoek achter enige kisten te verbergen, totdat de omgeving rustig was.

''Dit is doctorandus Zielknijper'', stelde de secretaris voor, terwijl hij de ongelukkige naar binnen leidde.

''Dat zie ik!'', riep zijn werkgever uit. ''Wat bezielt u om hier tegen mijn muur aan te vliegen, meneer?''

''Het was mijn s-s-schuld niet'', stamelde de bezoeker. ''Ik werd geschept door een wegpiraat. Hij bevestigt mijn theorie; de doorsnee-burger moet worden aangepast aan de maatschappij, anders krijgen we dit soort barbarisme.''

7362 Heer Bommel en Tom Poes hadden zich tussen enkele kisten verborgen, en van daaruit hadden ze een goed uitzicht op de Om-fabriek.

"Wat nu?", vroeg heer Ollie een beetje bedrukt. "We kunnen hier niet blijven zitten. Direct wordt de Oude Schicht ontdekt en dan gaan ze ons zoeken. We moeten iets doen. En als Sickbock niet wil meewerken, moeten we de fabriek stil zetten. Weg met de OM, dat is nog een beter idee dan OMmaskers. Maar hoe doen we dat? Verzin eens een list, jonge vriend."

"Hm", zei Tom Poes. Deze opmerking wekte de heer Bommels ongeduld op.

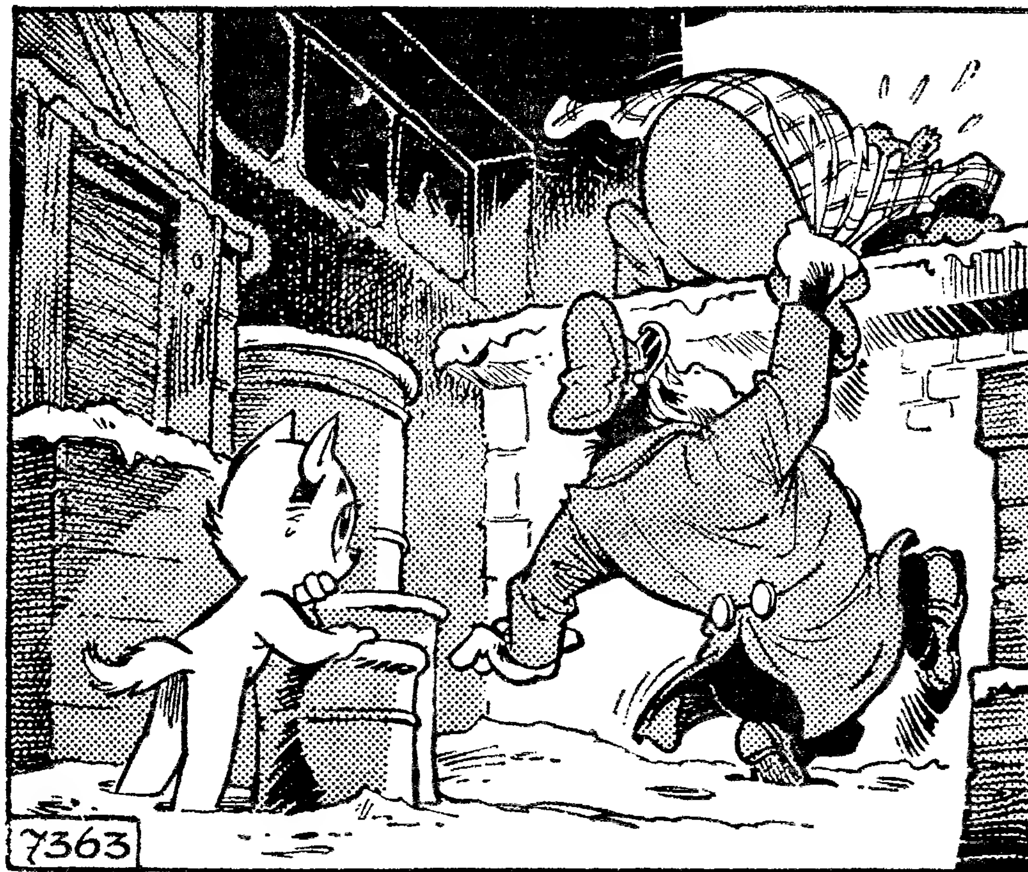
"Kom, kom", hernam hij. "De dynamiek van een heer verdraagt geen omgeteut; vooral omdat ik daar een raampje zie openstaan."

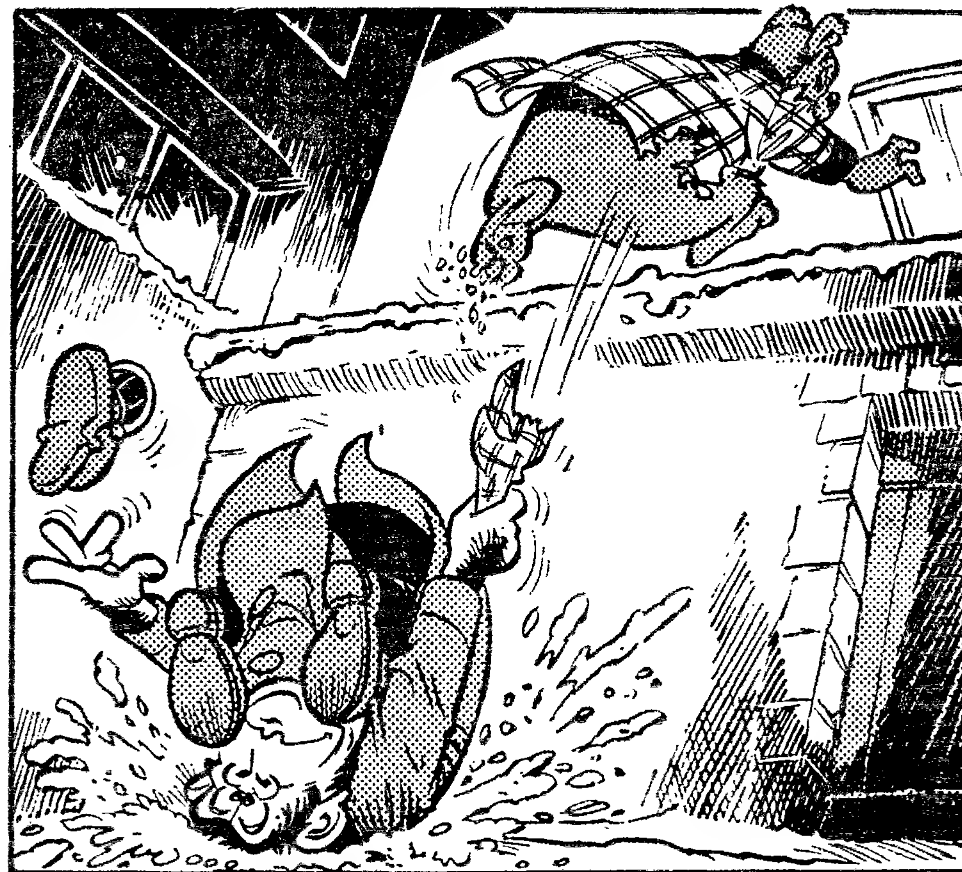
"Er moet een andere manier zijn, om de zaak stil te leggen", zei Tom Poes bedachtzaam. "Wat was dat eigenlijk voor een brief, die u van Dorknoper gekregen hebt?"

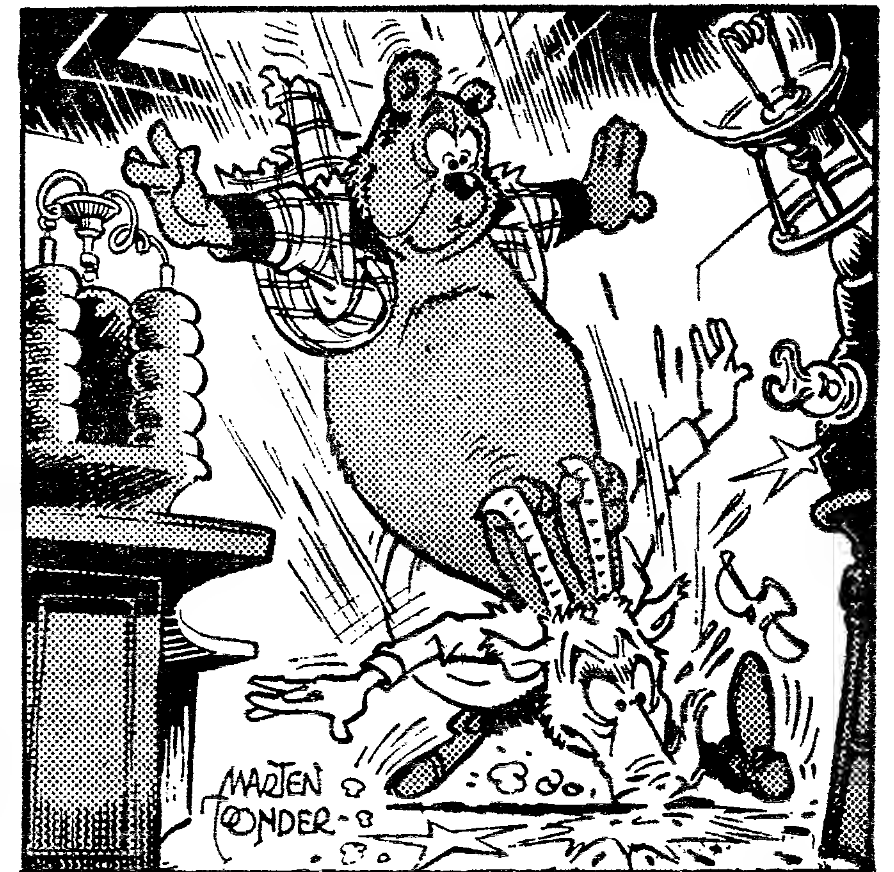
"O, die...", mompelde heer Ollie zonder interesse. Hij was opgestaan en deed enkele passen in de richting van het openstaande venster, dat hij op een plat dak gezien had. Daardoor was hij zijn beschutting kwijt, en dat wreekte zich toen de zwaar gebouwde portier plotseling de hoek omkwam.

"Juist", sprak deze dreigend. "Daar heb ik je. Kom maar eens mee."

Daar dacht heer Bommel natuurlijk niet aan. Hij nam een sprong, zodat hij zwaaiend aan de dakgoot hing.

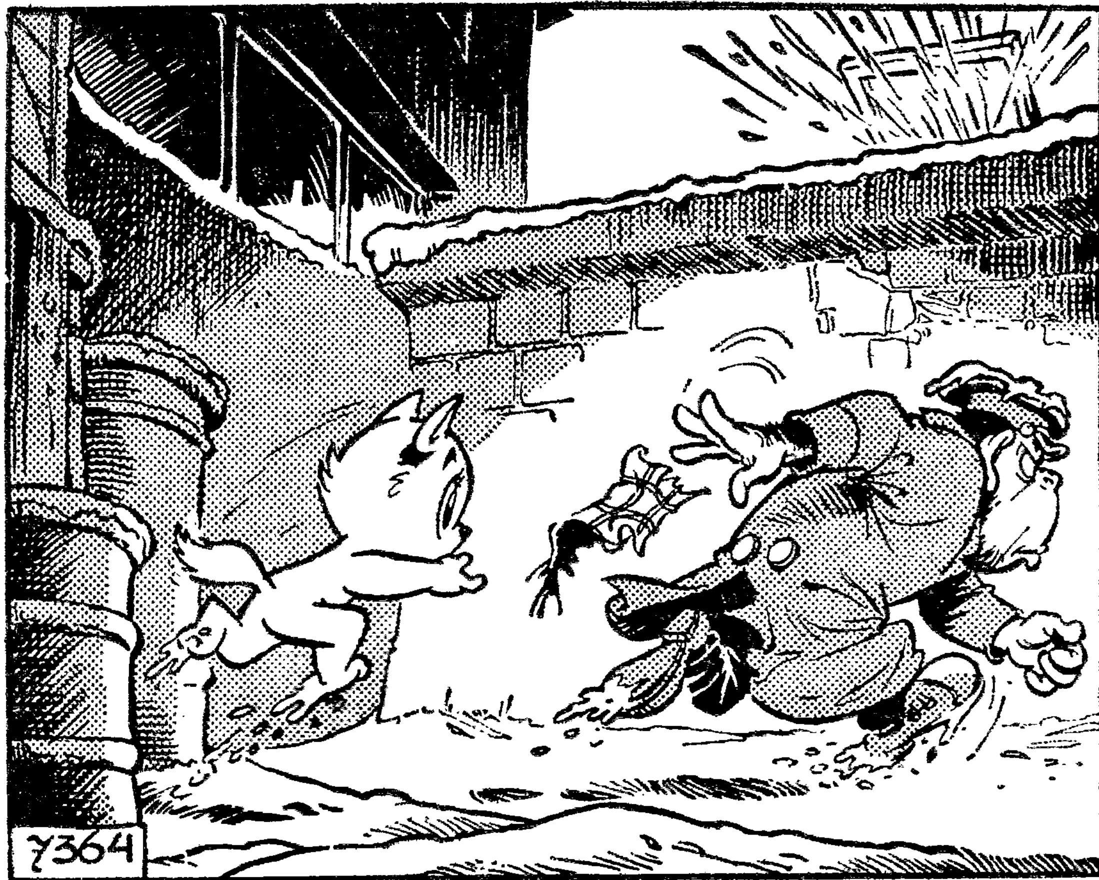

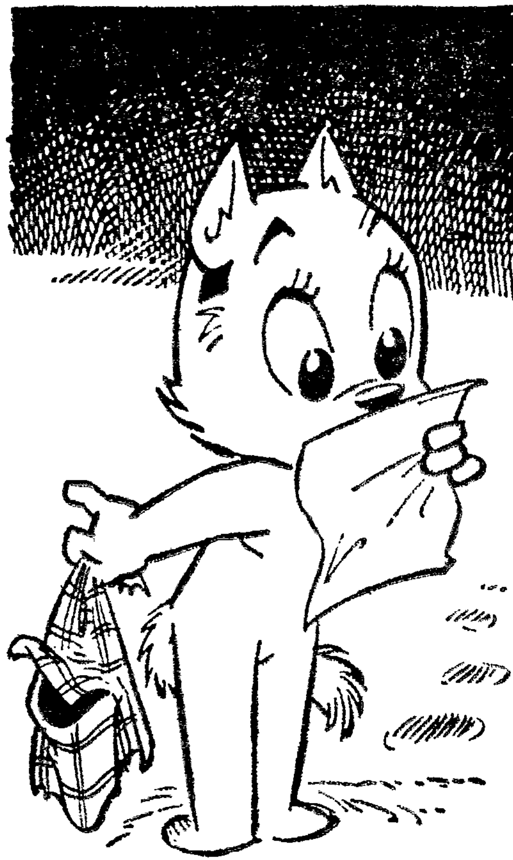

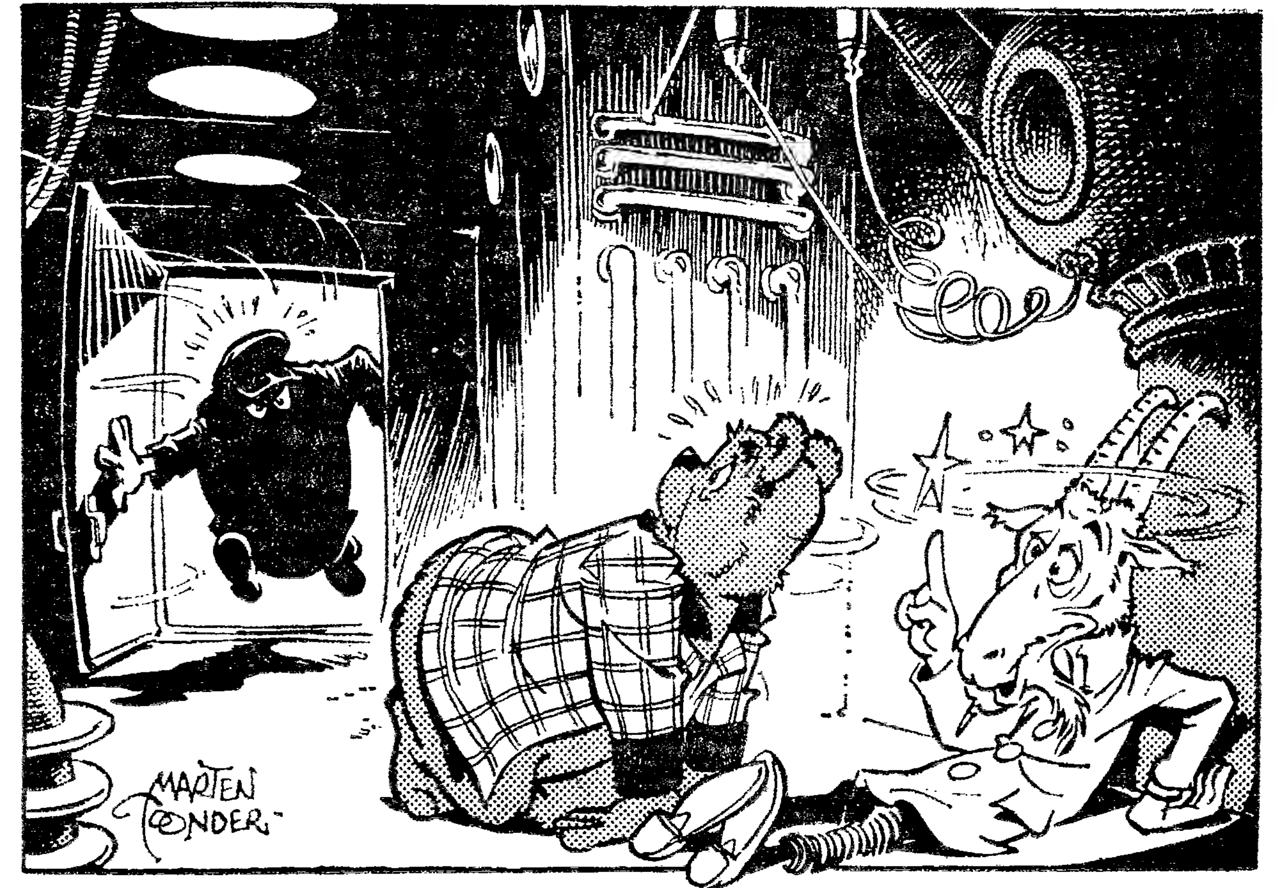
7363. De portier naderde met knerpende passen door de sneeuw, en heer Bommel begreep, dat hij niet aan de dakrand kon blijven hangen. Met een geweldige krachtsinspanning zwaaide hij zich omhoog, zodat zijn linkerbeen in de goot terecht kwam, en daarna werkte hij zich hijgend en steunend op het platte dak. Weliswaar greep de bewaker hem op het laatste moment bij de jas, maar de inbrekende heer liet zich nu niet meer tegenhouden. Met een sprong scheurde hij zich los en snelde op het openstaande tuimelraam af, terwijl de portier met een jaspand in de vuist geklemd achterover tegen de witte bodem tuimelde.

„Hier schieten we niet veel mee op'', dacht Tom Poes, die het ruwe gebeuren van achter een vat gadesloeg. „Direct wordt natuurlijk de hele fabriek gealarmeerd, en dan zullen we het te druk hebben met vluchten om iets nuttigs te kunnen doen. Het zal het beste zijn wanneer ik probeer buiten schot te blijven, want ik kan heer Ollie toch niet helpen door achter hem aan te gaan''.

Daar had hij gelijk in. Heer Bommel was zonder enig beraad door het open venster gesprongen, en dat wreekte zich natuurlijk. Want het geval wilde, dat professor Sickbock zich precies onder de opening bevond om een cyclonisch verdelertje bij te stellen en hij had de slanke hand reeds uitgestoken. Maar voordat hij het ragfijne werkje uit had kunnen voeren, werd hij in de nek getroffen door de struise gedaante van de insluiper — en beiden stortten dreunend ter aarde.

7364. De bons waarmede professor Sickbock onder het gewicht van heer Ollie op de grond terecht kwam, dreunde door het tuimelraam naar buiten en deed de sneeuw van het dak storten.

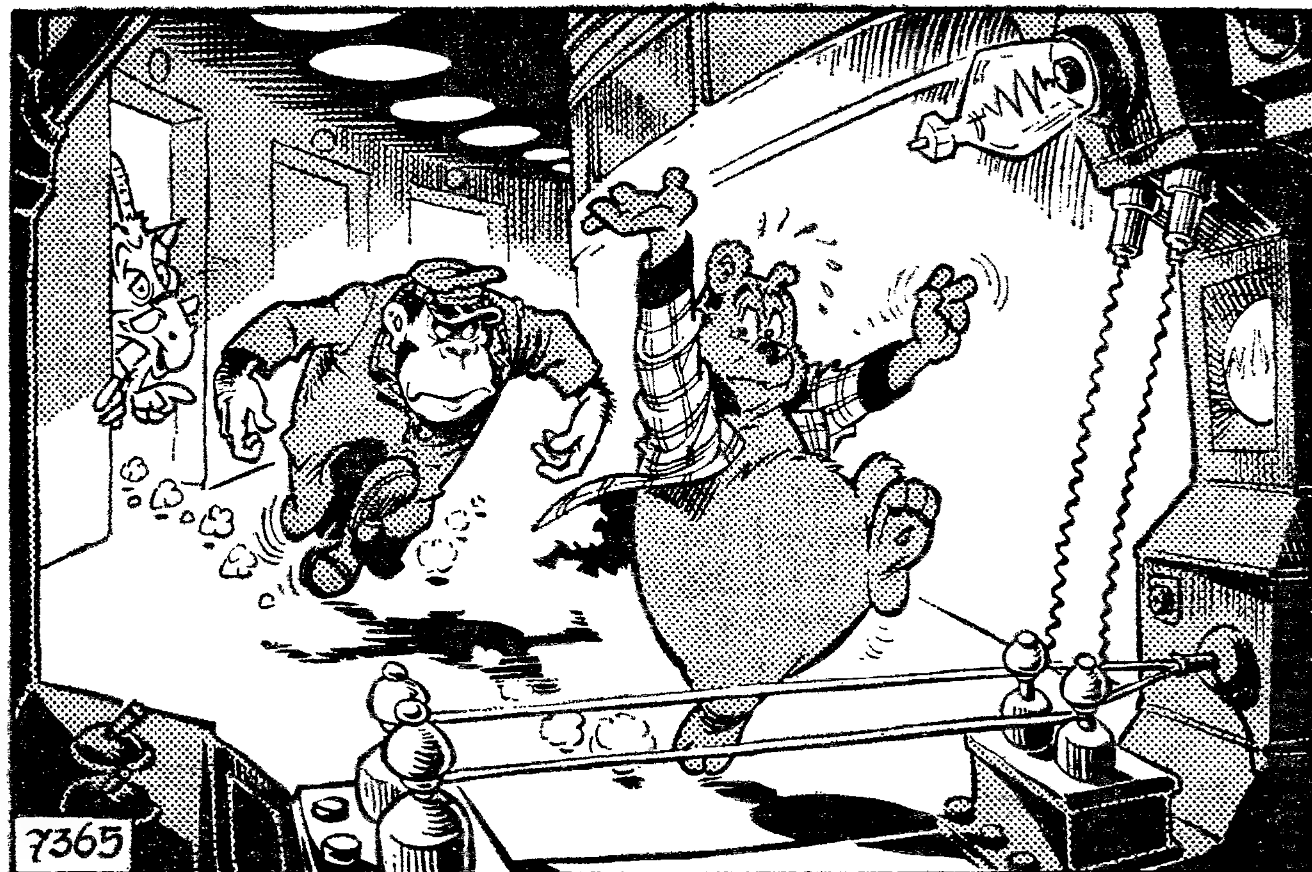
Daardoor begreep de portier, die juist was opgestaan, dat de toestand zijn hulp vereiste en hij snelde naar de dichtstbijzijnde deur om binnen te geraken.

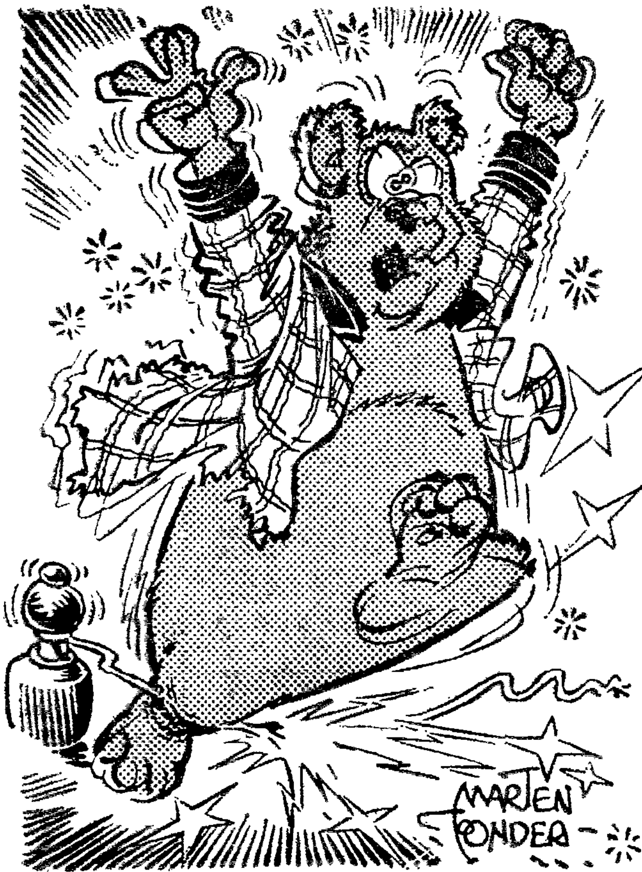
Tom Poes zag, dat hij het flard van heer Bommels jas onverschillig wegwierp, maar ook zag hij, dat er zich een zak in bevond. En omdat hij zich de envelop van de ambtenaar Dorknoper herinnerde, sprong hij toe om de lap op te rapen.

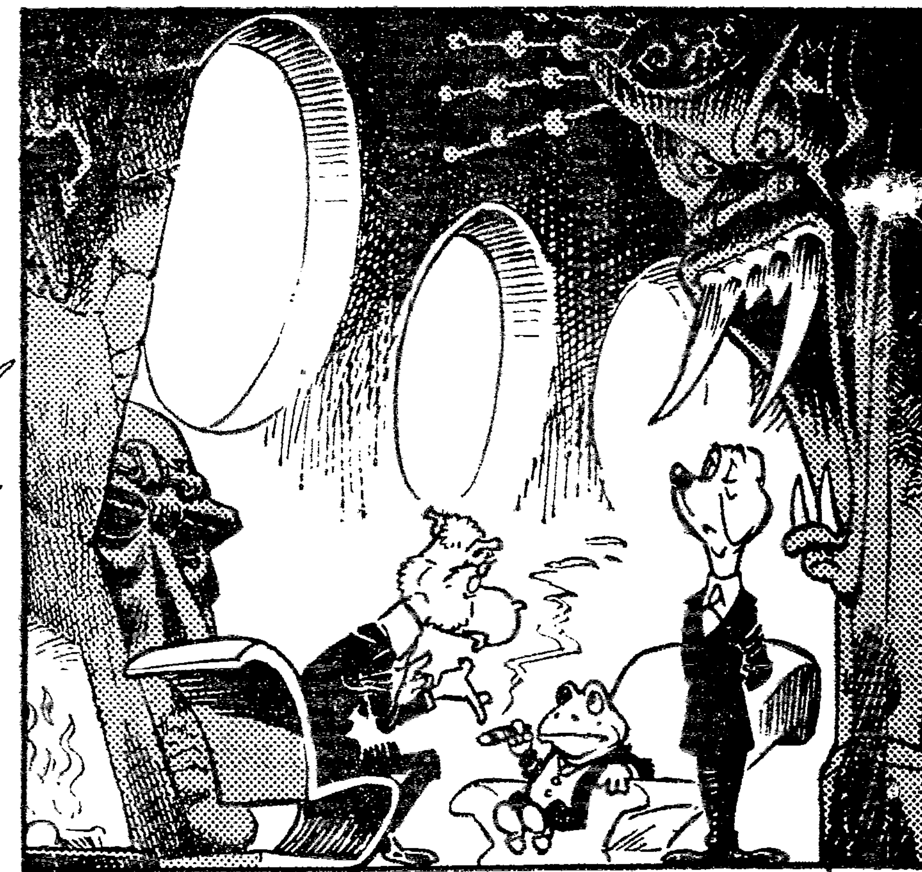
Hij had geluk, want het was de zak waarin de brief zat.

„Dit zou best eens erg belangrijk kunnen zijn'', dacht hij, terwijl hij het papier haastig openvouwde en begon te lezen. Daar ging hij zó in op dat hij niet meer aan de bewaker dacht — maar gelukkig was dat niet erg. De zwaargebouwde figuur stormde zonder omkijken de fabriek door een zijdeur binnen, juist op het moment, dat heer Ollie doende was bij te komen.

Een enkele blik op de verwilderde gedaante deed de gevallen heer beseffen, dat er geen tijd voor bezinning was, en daarom sprong hij op zonder aan zijn kwetsuren te denken.

7365 Heer Bommel sprong overeind en vluchtte de fabriek in, met zo'n geweld dat ook professor Sickbock tot zichzelf kwam.

„Vat hem!", riep de geleerde, terwijl hij zich achter de portier aan de gang ophaastte. „Die uitzinnige is mij op de draaier gesprongen — en hij is tot alles in staat tussen deze tere apparatuur!"

De bewaker had geen aanvuring nodig. Door sport en bezigheden buitenshuis verkeerde hij in uitstekende conditie zodat hij spelenderwijze op de gierende en hijgende heer inliep.

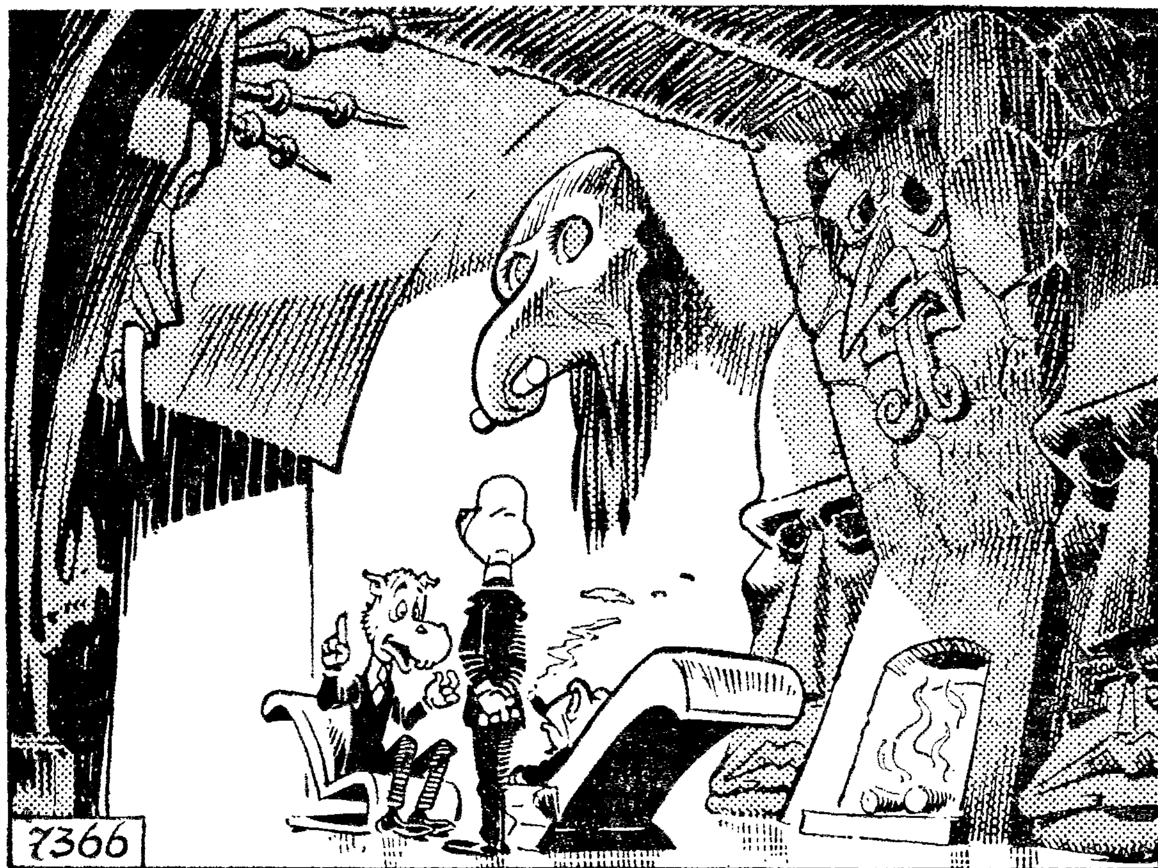
Tot overmaat van ramp was de gang aan het einde afgesloten door het fijne netwerk van draden, waarvoor Sickbock gewaarschuwd had.

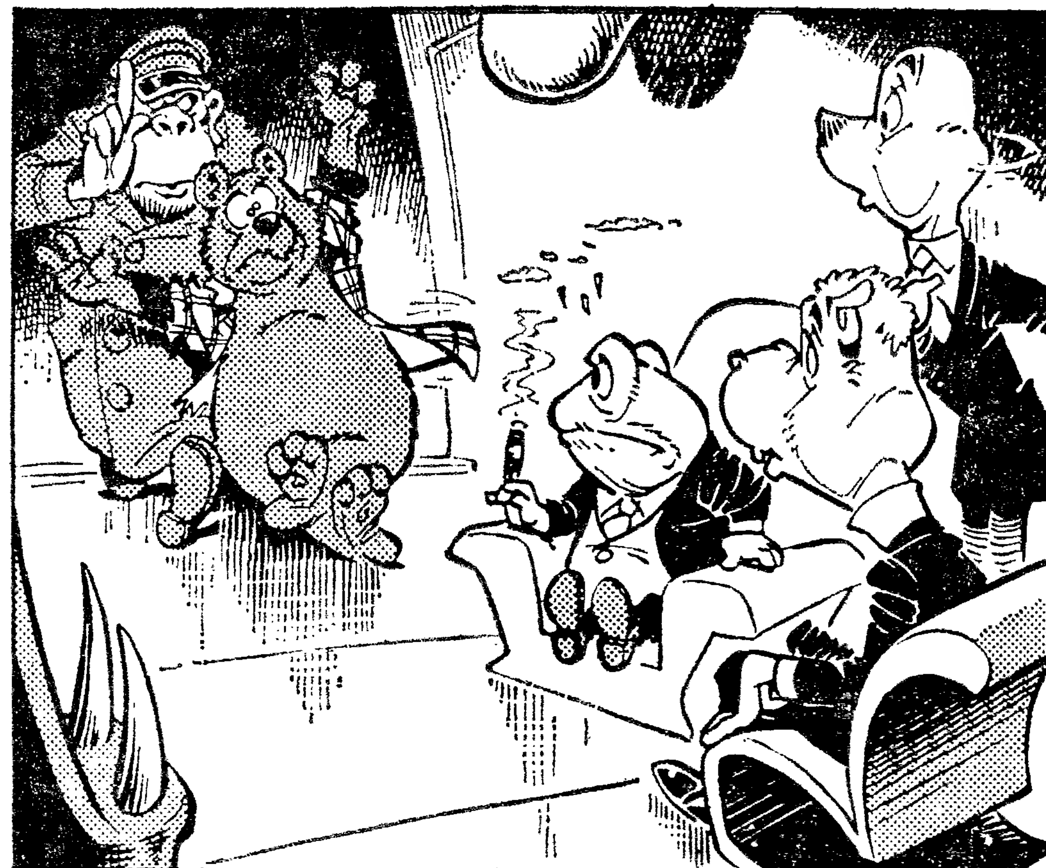
Heer Ollie was te laat om te remmen; hij nam een sprongetje waardoor hij bovenop de voorste OMleider terecht kwam, en nu schoten hem 25 OMgevingen door de tors, zodat horen en zien hem vergingen.

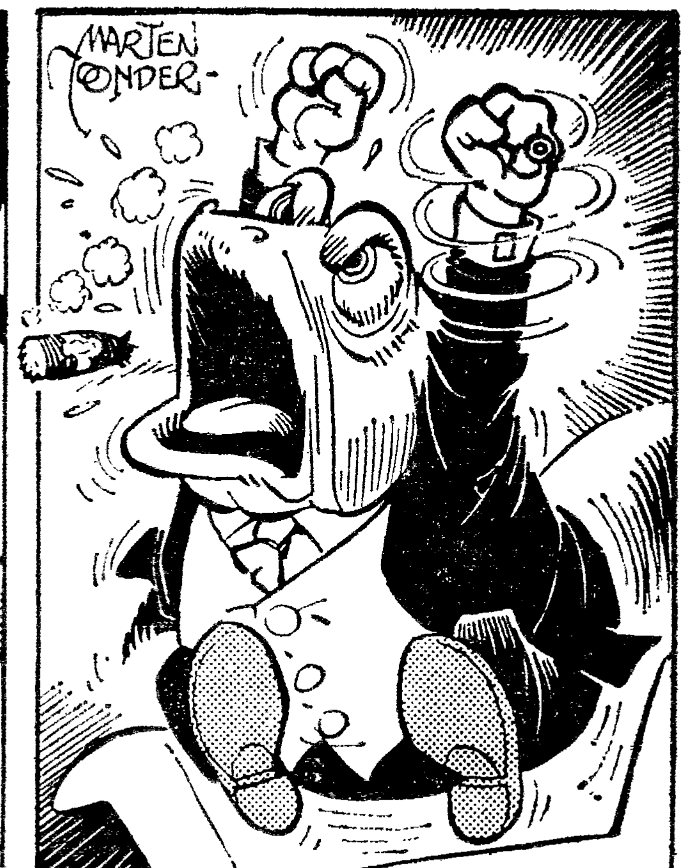
Het was een ruw gebeuren, dat een grote tegenstelling vormde met de beschaafde en stille sfeer in het vertrek van AWS, daar niet ver vandaan.

„Men kan iedereen wennen aan een wereld met minder OM", sprak daar doctorandus Zielknijper. „Wanneer men het denkvermogen wat terugschakelt en het hart langzamer laat kloppen, zal het lichaam minder OM gebruiken. En als dat bij iedereen gebeurt, zal het verschil niet zo gemerkt worden. Trouwens, in kwaadwillige gevallen kan men een goede inrichting inschakelen. Die zal altijd de scherpe kanten van het driftleven op humane wijze kunnen bijslijpen, zodat het OMverbruik wordt teruggebracht."

„Prachtig!", riep de magnaat uit. „Waar heb je ook eigenlijk nog een driftleven voor nodig als de OMbrenger alles voor je doet?"

7366 „Natuurlijk zullen er lastige gevallen zijn," hernam de heer Zielknijper. „Er bestaat altijd oproerig volk dat zich niet bij de maatschappelijke orde wil aansluiten. Ik denk bijvoorbeeld aan jongeren en artiesten, die zullen menen niet zonder OM te kunnen."

„Daar heb ik je!", riep AWS uit. „Wat doen we daarmee?"

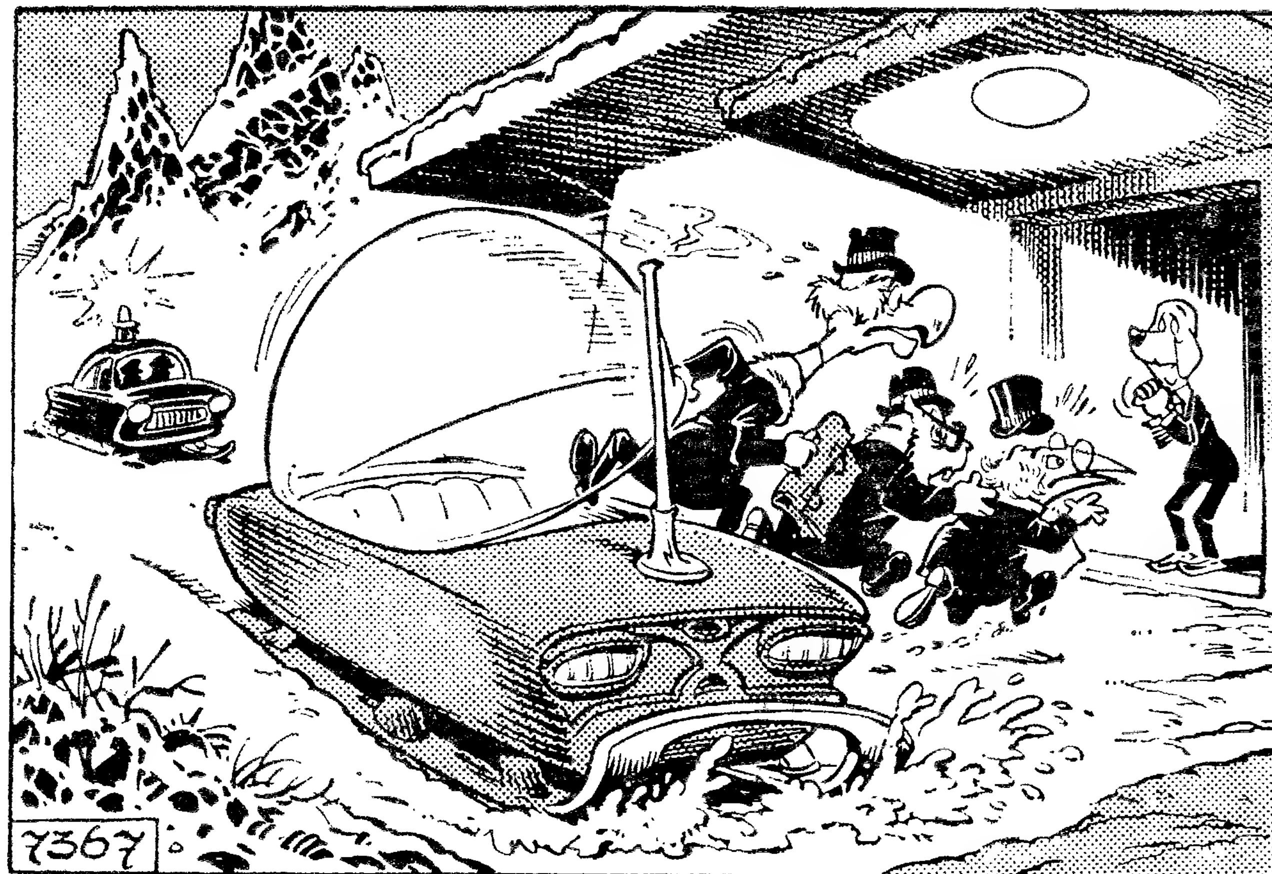
„Zulke figuren kunnen door een behandeling met elektrische- of OMstoten worden geholpen," verklaarde de geleerde. „Maar daar is niets nieuws aan; dat gebeurt nu ook reeds met onaangepasten."

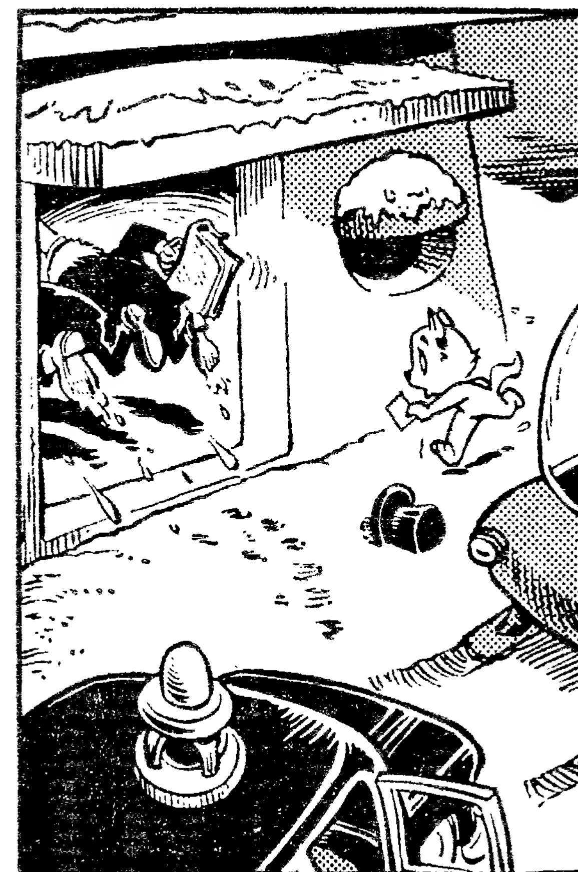
Op dat moment werd er op de deur geklopt en nu trad de portier naar binnen; de verstarde gedaante van heer Ollie voor zich uitschuivend.

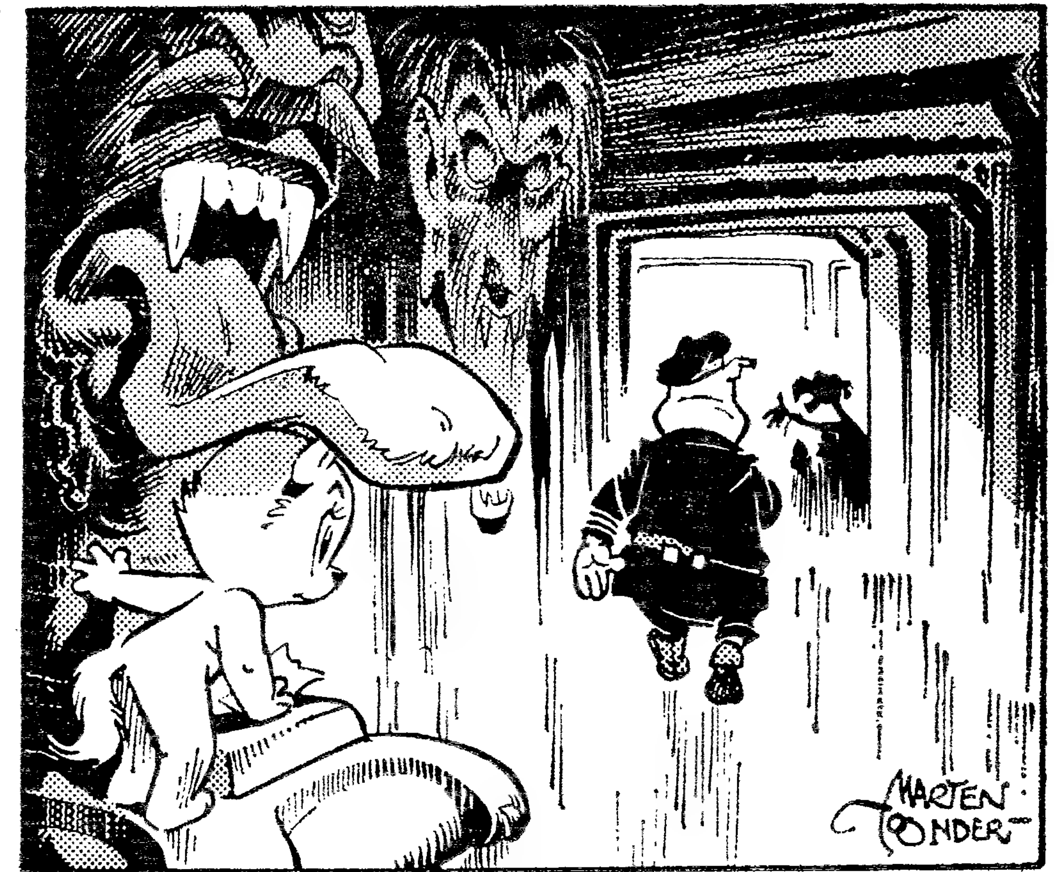
„Een insluiper", verklaarde hij. „Hij heeft een behoorlijke stroom door zich heen gehad, en daardoor is er kortsluiting. De fabriek is lamgelegd, en de winning van OM staat stil, zegt de prof."

Een ogenblik hing er een dodelijke stilte in het smaakvolle vertrek; totdat deze verbroken werd door een rauwe kreet.

„Lamgelegd?? ", schreeuwde de OMfabrikant opspringend. „Dat kost me vijf miljoen per minuut! Wat zit je daar, Steenbreek? Zorg, dat OBB hier de schade betaalt. Schiet op! Schakel mijn advocaten in. Waarschuw de politie! Deze daad grenst aan hoogverraad!"

7367. Na de eerste schrik ging de secretaris met grote voortvarendheid aan het werk, en de gevolgen daarvan werden al spoedig zichtbaar.

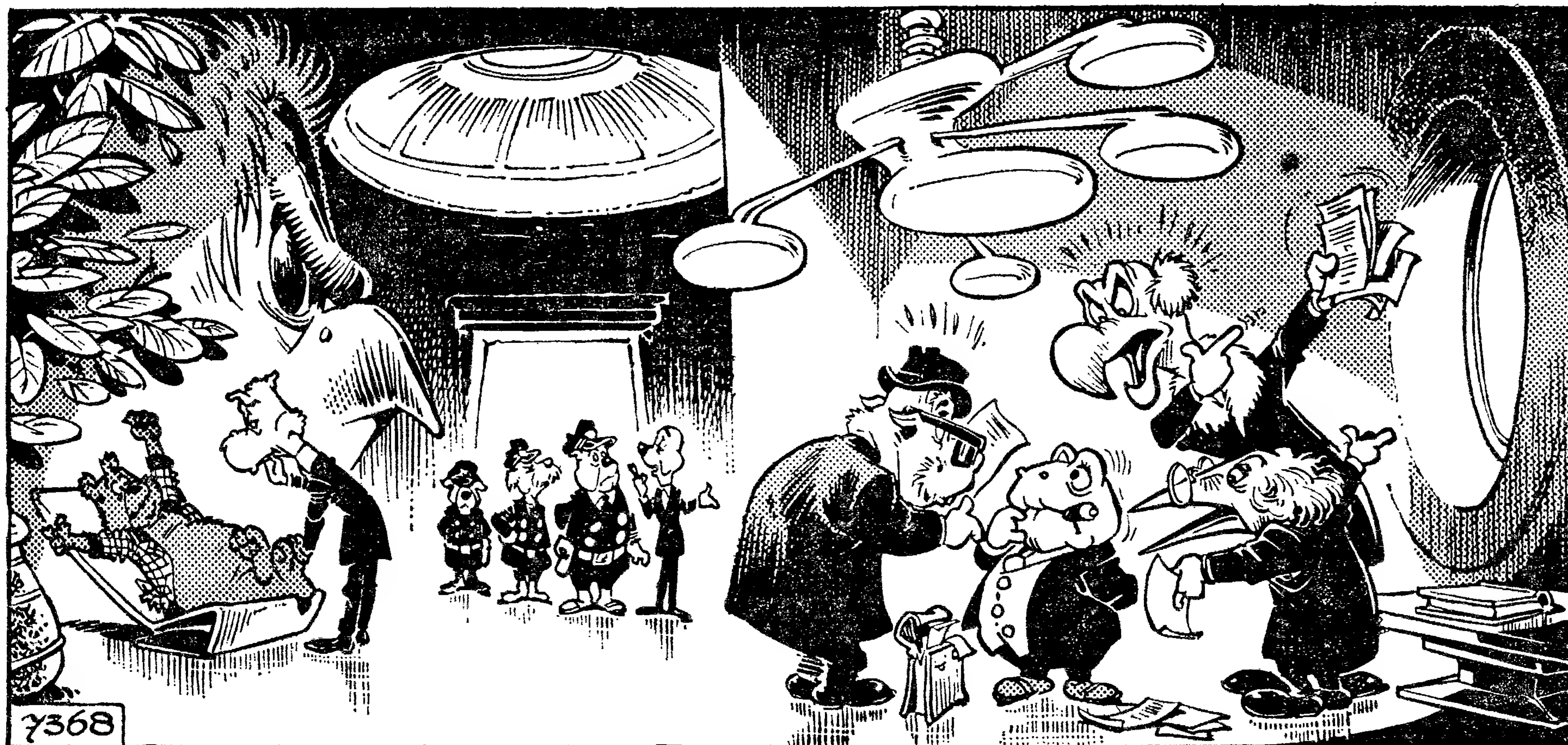
Over de besneeuwde weg suisde de slee van het advocatenkantoor Prik, Punt en Jelker nader; op enige afstand gevolgd door een politievoertuig waarin commissaris Bas persoonlijk had postgevat.

''Vlug, heren, vlug!'', riep de heer Steenbreek, die handenwringend in de deuropening van de stijlbewuste magnatenwoning stond. ''Elke minuut kost miljoenen! De schade is zelfs door een kompjoeter niet bij te houden, en meneer eh... en AWS staat erop, dat OBB onmiddellijk wordt aangepakt. De hele OMwinning staat stil! Stelt u zich eens voor, wat dat betekent!''

De bezoekers vermorsten geen tijd. Ze snelden in een drom de hal binnen en terwijl het gedaver van hun voetstappen in het inwendige verstierf, verscheen Tom Poes om een hoek van het gebouw.

Hij maakte gebruik van de drukte en het lawaai, want nadat hij vlug even om zich heen had gekeken holde ook hij het huis in. Er was niemand die hem in de gaten had, zodat hij al spoedig in de buurt van AWS' vergaderkamer terecht kwam.

''Nu moet ik een beetje handig zijn'', dacht Tom Poes, die Dorknopers brief stevig vasthield. ,,Niet te vroeg en niet te laat. Hier bij dit beeld kan ik het beste mijn kans afwachten — en ik hoop maar, dat alles goed gaat met heer Ollie.''

7368. In de vergaderkamer van de OMmagnaat stond doctorandus Zielknijper zorgelijk over de verkrampte gedaante van heer Bommel gebogen en trachtte een diagnose te stellen.

''Hij vertoont toch heel andere kenmerken dan een patiënt met een elektrische behandeling'', prevelde de geleerde. ,,De OM is hem door merg en been gegaan, dat is duidelijk. Ik zou zo zeggen, dat het hem OMloopt. Maar hoe raakt hij het weer kwijt! Deze therapie is niet geheel onbedenkelijk, zou ik zo zeggen...''

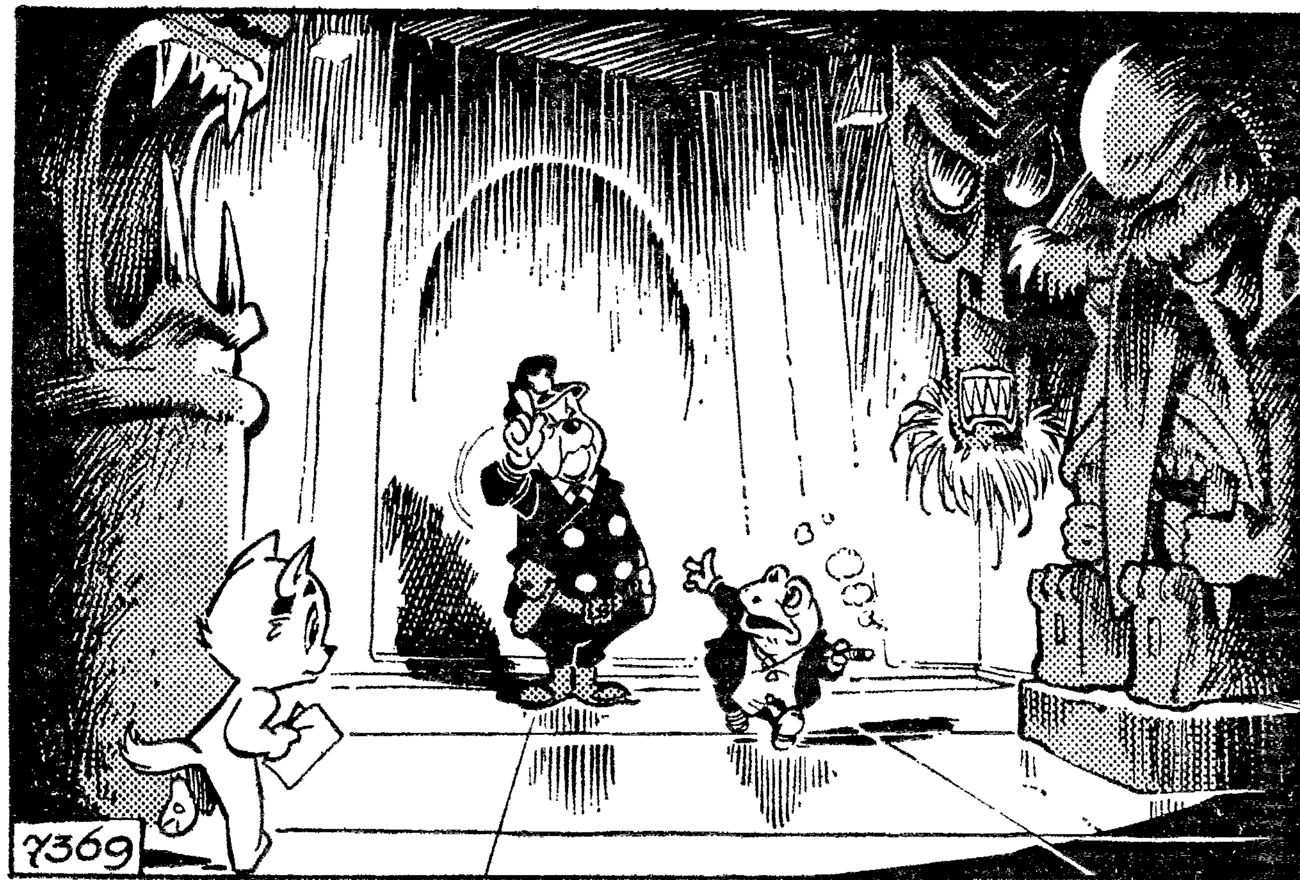
''Hij heeft op de OMleiding getrapt'', legde secretaris Steenbreek op de achtergrond uit. ''De hele fabriek is stilgelegd, en de OM-winning is verlamd. Denkt u dat eens in! Het is misdadig, heren!''

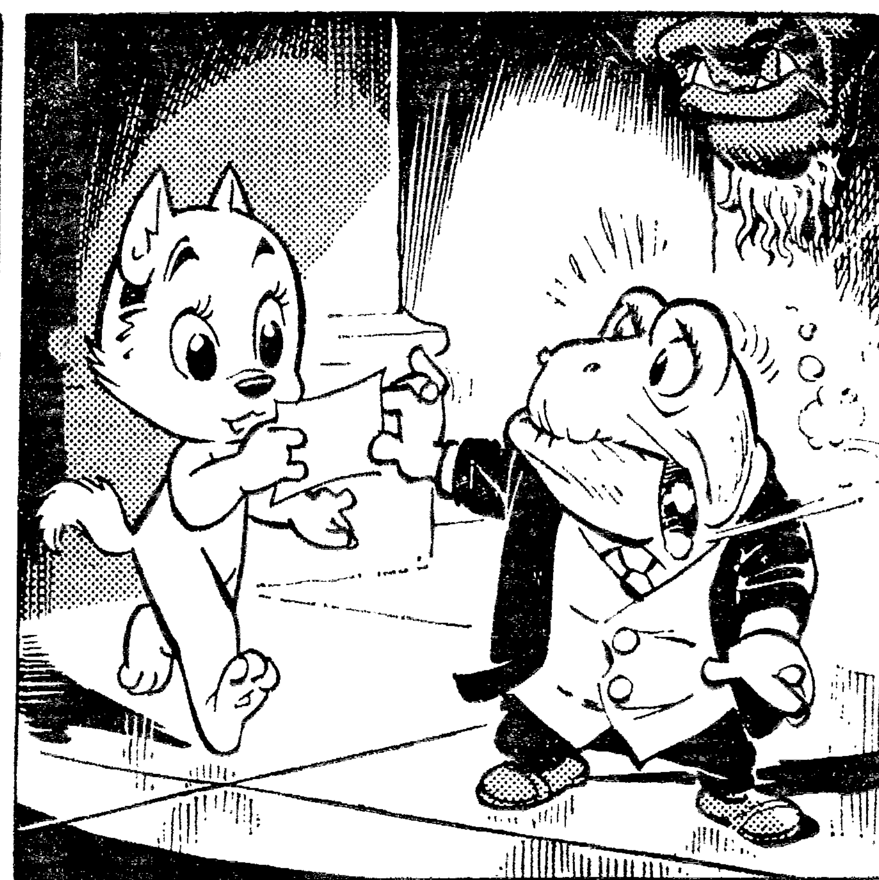
''Altijd dezelfde'', bromde commissaris Bas. ''Ik heb hem al een tijd in de gaten, maar altijd is hij me weer te vlug af. Hoewel; misdadig... Ik weet niet in hoeverre hij volgens de wet strafbaar is, meneer. Hij ziet er zelf ook niet al te best uit.''

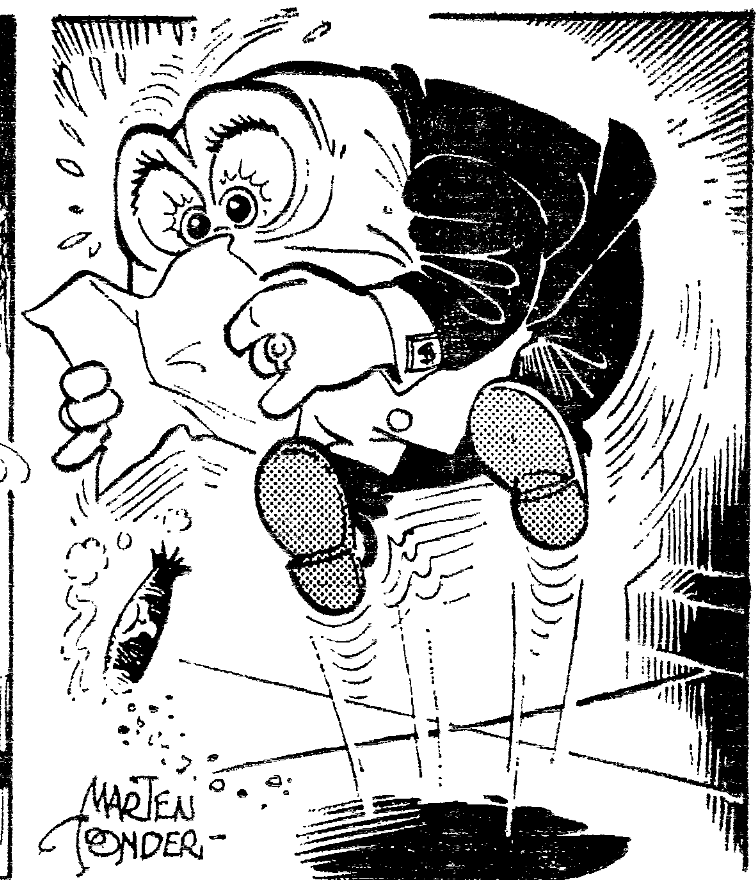
''Strafbaar of niet'', riep AWS op de voorgrond. ''Ik wil schadevergoeding hebben van deze OBB. Altijd zit hij me dwars met zijn ragfijne manipulaties, en daar heb ik genoeg van. Schei dus maar uit met jullie wetboekjes; ik wil schadeloos gesteld worden, begrepen? Schadeloos!''

De heren Prik, Punt en Jelker lieten hun papieren zakken en richtten nu hun koude blikken op de verstarde heer Ollie.

''Dat verandert de zaak'', prevelden ze. ''Schadeloos, daar gaat het om.''

7369. Toen het lot van heer Bommel bepaald was, verliet Amos W. Steinhacker opgeruimd zijn vergaderkamer.

"Ik hoop dat de politie OBB goed in de gaten houdt!", zei hij tegen commissaris Bas, die hem naar buiten volgde. "Zijn vermogen wordt verbeurd verklaard en we gooien hem in gijzeling. Alle kans dat hij zal proberen te vluchten"

"Daar is niet veel kans op, meneer Stijnhakkers", sprak de politiechef geruststellend. "Hij is door een stroomstoot getroffen en zo stijf als een deur. Trouwens, dokter Zielknijper neemt hem mee naar een nette inrichting. Daar zullen ze wel een rustige OMgebruiker van hem maken, zodat er eindelijk eens een eind komt aan al die moeilijkheden met Bommel".

De magnaat stond stil. Waarschijnlijk wilde hij de commissaris erop wijzen, dat hij geen meneer genoemd wilde worden als een minvermogende, maar zover kwam het niet. Achter een van de beelden vandaan stapte Tom Poes in het lamplicht.

"Een ogenblikje", zei die. "Ik heb hier een brief, die u even moet lezen, voordat u gekke dingen doet".

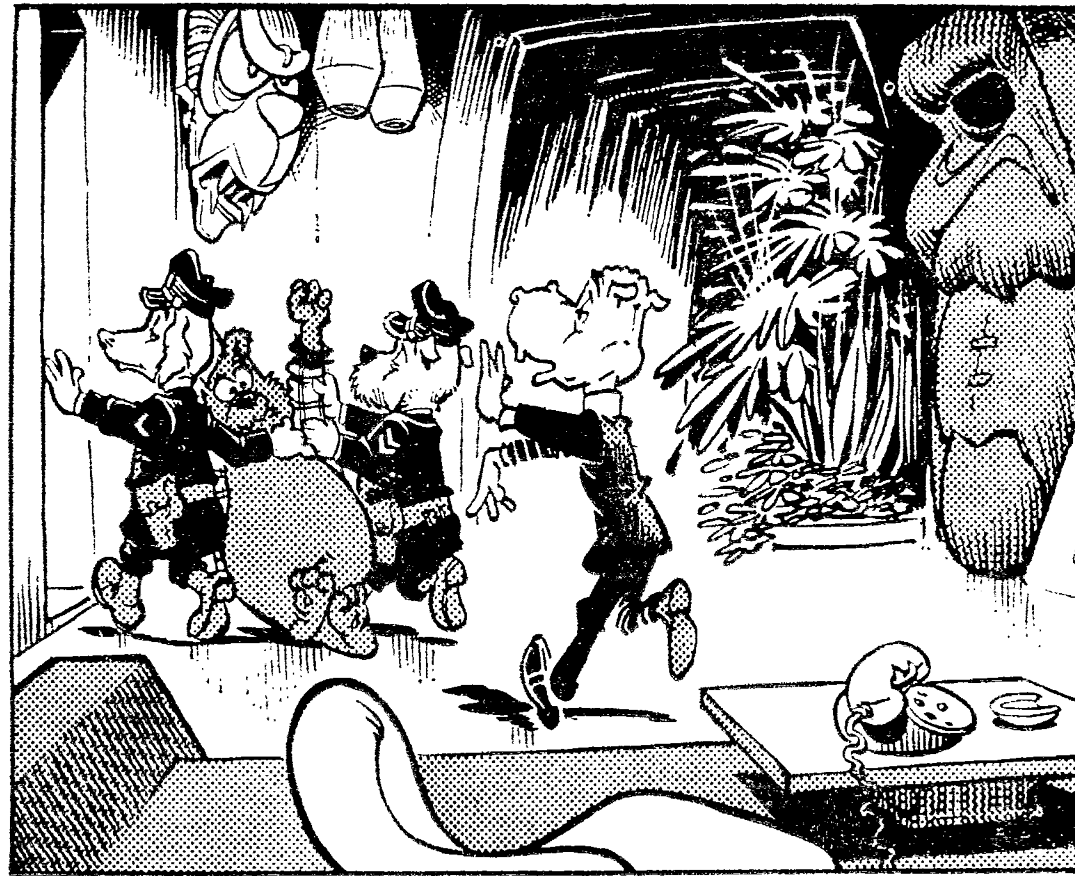
Deze brutale woorden verbluften de grootondernemer zó, dat hij sprakeloos de envelop aannam die Tom Poes hem overreikte.

"De consumptieraad heeft gunstig beschikt op uw aanvrage No. 7325", las hij prevelend. "Het recht tot het onttrekken van OM aan de atmosfeer wordt met uitsluiting van alle anderen toegewezen aan..."

Hij stokte. Een purperen gloed overtoog zijn trekken, en terwijl zijn ogen uit de kassen traden, slaakte hij een kwakende kreet, die akelig door de gebeeldhouwde gangen kaatste.

"Toegewezen aan Bommel O.B.!!!", schreeuwde hij.

7370. Het was duidelijk, dat de brief die Tom Poes hem gegeven had, Amos W. Steinhacker danig aangreep. Onder het uitstoten van akelige kreten sprong hij op en neer op het fraaie marmer, terwijl hij de envelop met grote afschuw van zich wierp.

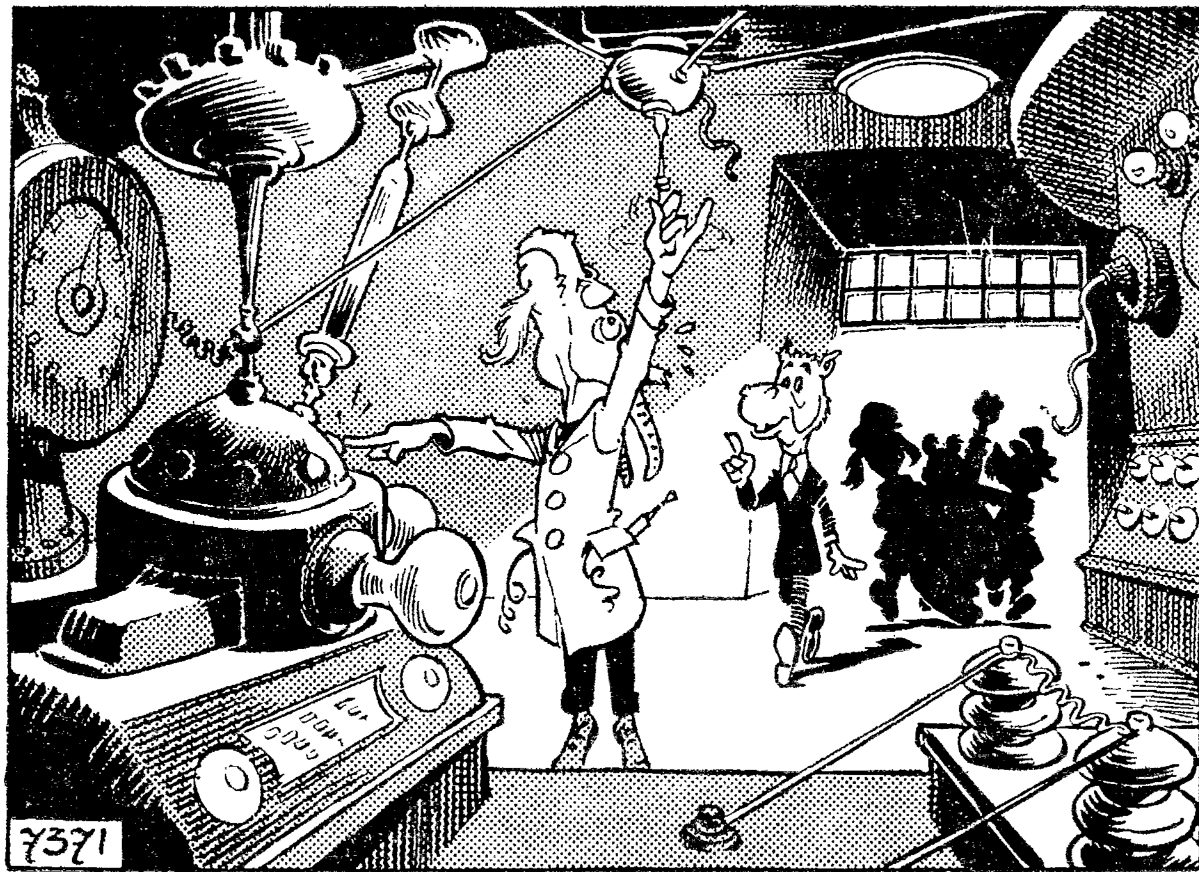
Commissaris Bas ving het papier behendig op, en door nieuwsgierigheid en plichtsbesef gedreven sloeg hij er een blik in.

''Zo, zo'', mompelde hij. ''Van de Consumptieraad. Bommel heeft het alleenrecht voor het gebruik van OM uit de lucht; daar is geen speld tussen te krijgen. Kijk, dat verandert deze zaak!''

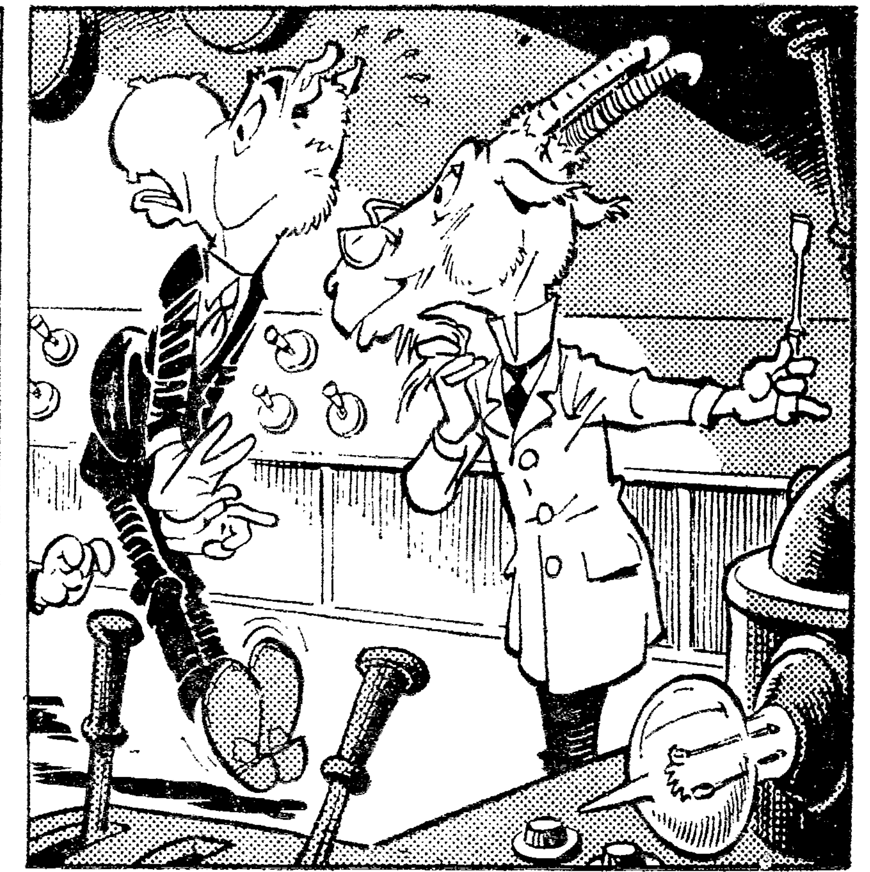
Heer Ollie zelf had geen weet van de tonelen die zich om hem afspeelden. Hij was nog steeds geheel verstard door de OMstroom die hem door de tors geschoten was, en er waren twee agenten nodig om hem naar buiten te geleiden.

''Voorzichtig'', vermaande doctorandus Zielknijper, die toezicht op het vervoer hield. ''In deze toestand kan de patiënt maar al te gemakkelijk afknappen! In de kliniek zullen we hem héél geleidelijk van zijn spanningen moeten afhelpen''.

Onder deze medische aanwijzingen verdween het groepje uit het vertrek zonder dat iemand er aandacht aan schonk. Want de advocaten Prik, Punt en Jelker hadden het geschreeuw van hun machtige cliënt opgevangen en ze wierpen elkander een ongeruste blik toe. Daarop stormden ze als één raadsman de deur uit, in de richting van het akelige geluid.

7371. De fabriek lag nog steeds stil. Door de OMleiders zoemde het zachtjes, maar verder werd de doodse stilte slechts verbroken door het gefrutsel van professor Sickbock, die bezig was de kortsluiting te verhelpen.

,,Dat is niet eenvoudig'', sprak hij nerveus tot zichzelf. ,,De gehele lading van het OMclotron is in de Bommelmassa geslagen. En daar men zonder kracht geen kracht kan opwekken, bevind ik me in een afschuwelijke leegte, waarin iedere seconde een vermogen kost.''

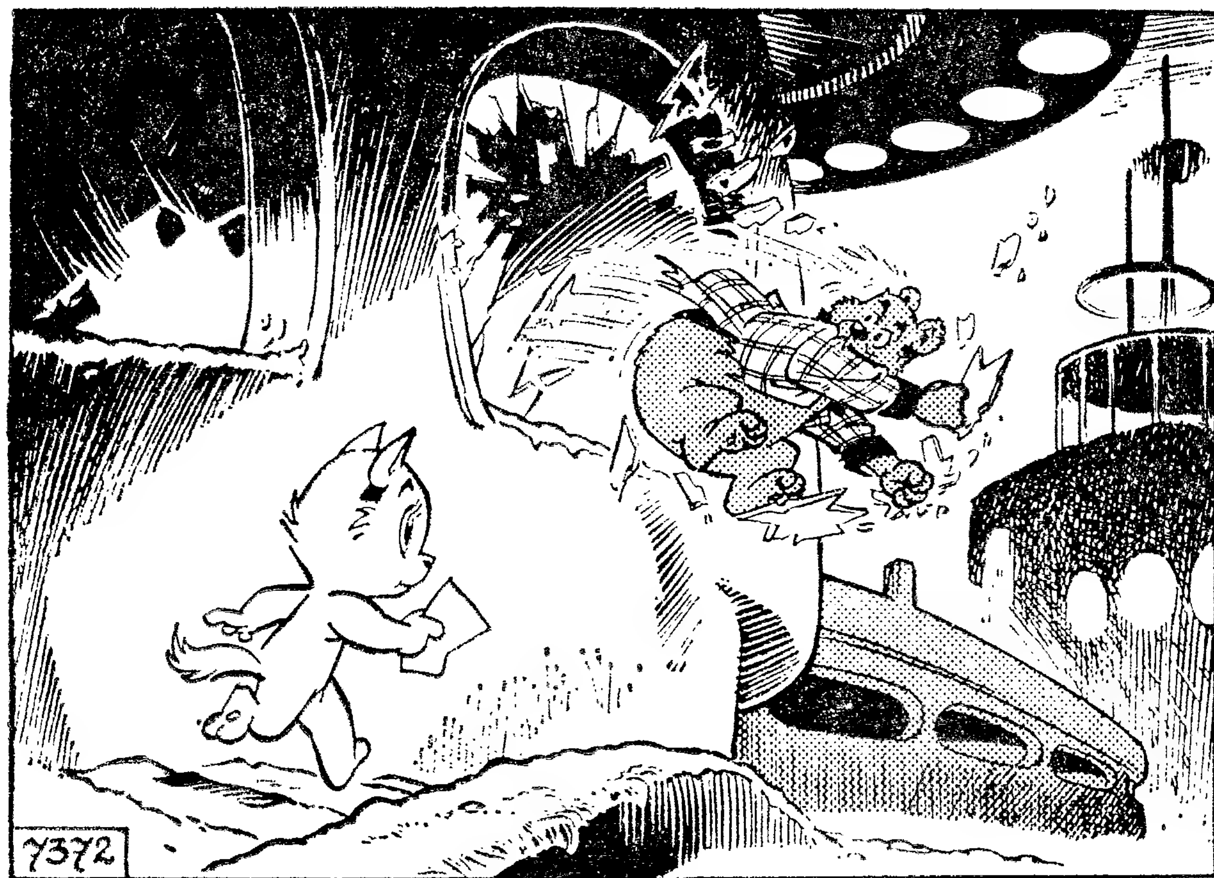
Nu vulde het geluid van schuifelende voetstappen de grote ruimte, en ook klonk er een rustgevende stem die vermanend sprak: ,,Voorzichtig! Houdt de patiënt rechtop en forceer hem niet. Hij verkeert onder hevige spanningen, en in zo'n toestand zou hij plotseling ongemotiveerd kunnen losbarsten!''

Het was doctorandus Zielknijper, die toezicht hield op het vervoer van heer Bommel en daarbij de kortste weg door de fabriek nam om bij de uitgang te geraken.

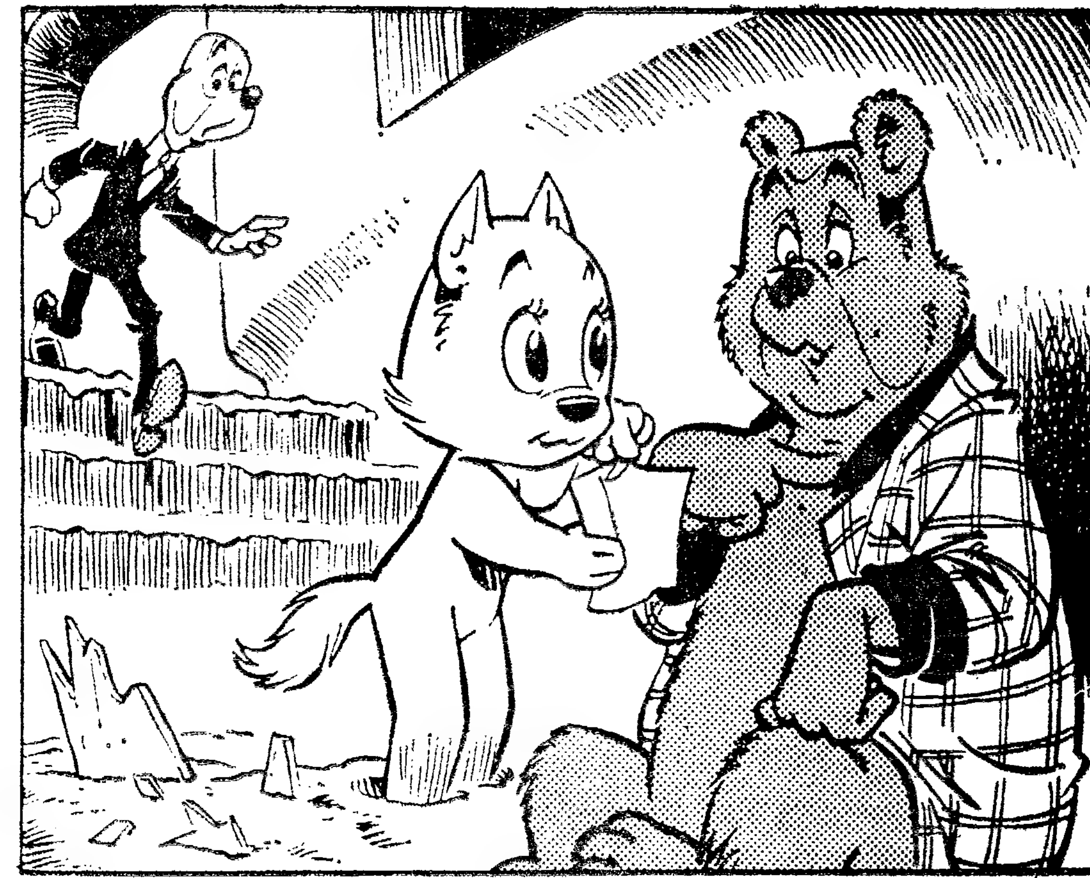
Nu wilde het geval dat een der gebroken draden nog steeds los aan de wand hing, omdat de professor er nog niet aan toe gekomen was. In het passeren raakte heer Ollies verstijfde arm het uiteinde daarvan, en nu gebeurde wat geschoolde lezertjes reeds hebben zien aankomen. Met een fel lichtschijnsel en een knetterende slag schoot er een flits van de geladen heer naar de OMleiding — en op hetzelfde moment kwam er ook weer beweging in heer Ollie.

De heer Zielknijper was verstomd van schrik, maar het gelaat van Sickbock klaarde op.

,,Ei'', prevelde hij. ,,Het is te verwachten, dat de ontlading van de Bommelmassa het OMclotron weer opgeladen heeft!''

7372 Tom Poes had Dorknopers brief teruggekregen van commissaris Bas, en nu holde hij ermee langs de fabriek om heer Bommel tegen te houden, voordat deze door de agenten naar de kliniek werd gebracht. Omdat hij niet wist welke richting het groepje genomen had, rende hij op goed geluk in de richting van de uitgang, maar het geluk was met hem.

Aan het einde van de trap rinkelde er een ruit in scherven en heer Bommel sprong temidden van glas in de besneeuwde natuur. Met een doffe dreun belandde hij op de grond en daar bleef hij enige ogenblikken versuft zitten. De afgelopen gebeurtenissen hadden zijn gevoelig gestel toch wel aangegrepen.

''Heer Ollie!'', riep Tom Poes opgelucht uit. ''Hebt u zich pijn gedaan?''

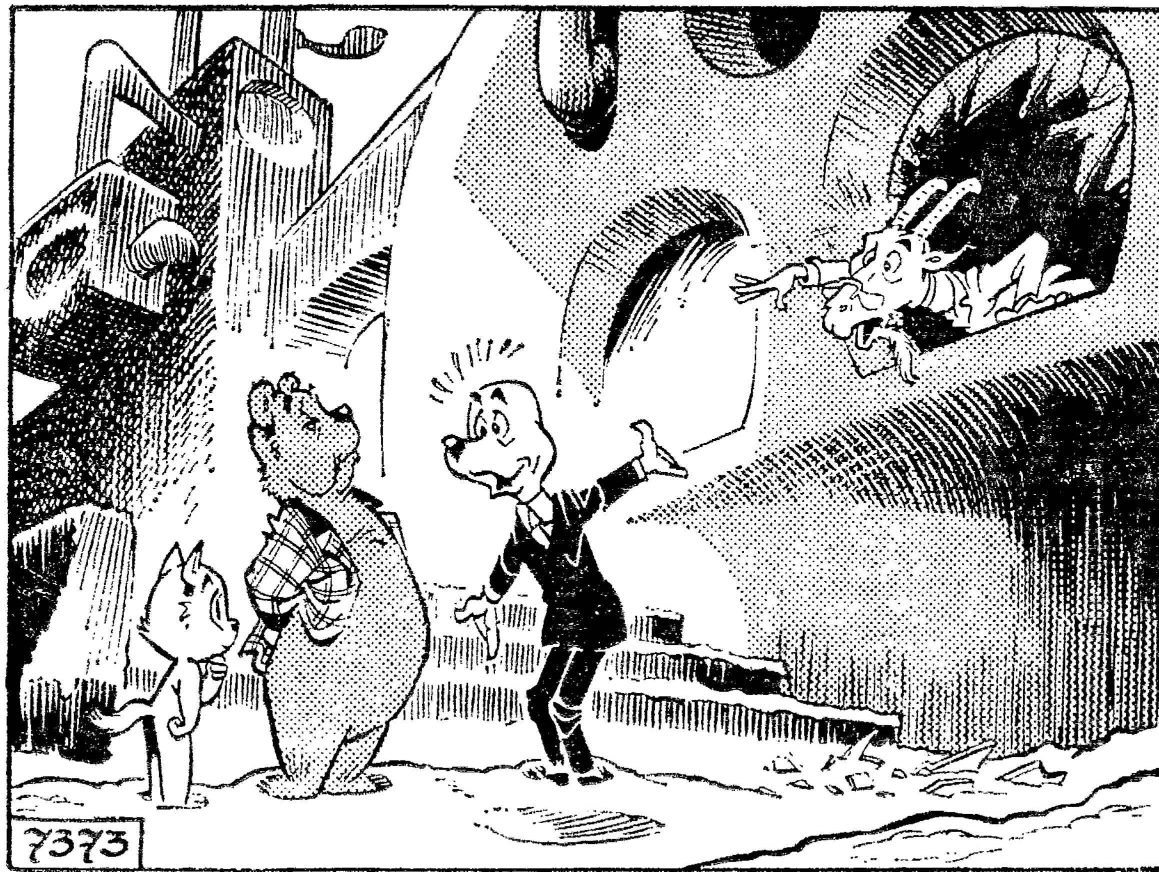
''Gebrak'', mompelde de aangesprokene. ''G-gebroken, be-bedoel ik. Het is héél vreselijk! M-maar kmoet voort! Vluchten, als je begrijpt wat ik bedoel. Kwil niet naar de kliniek...''

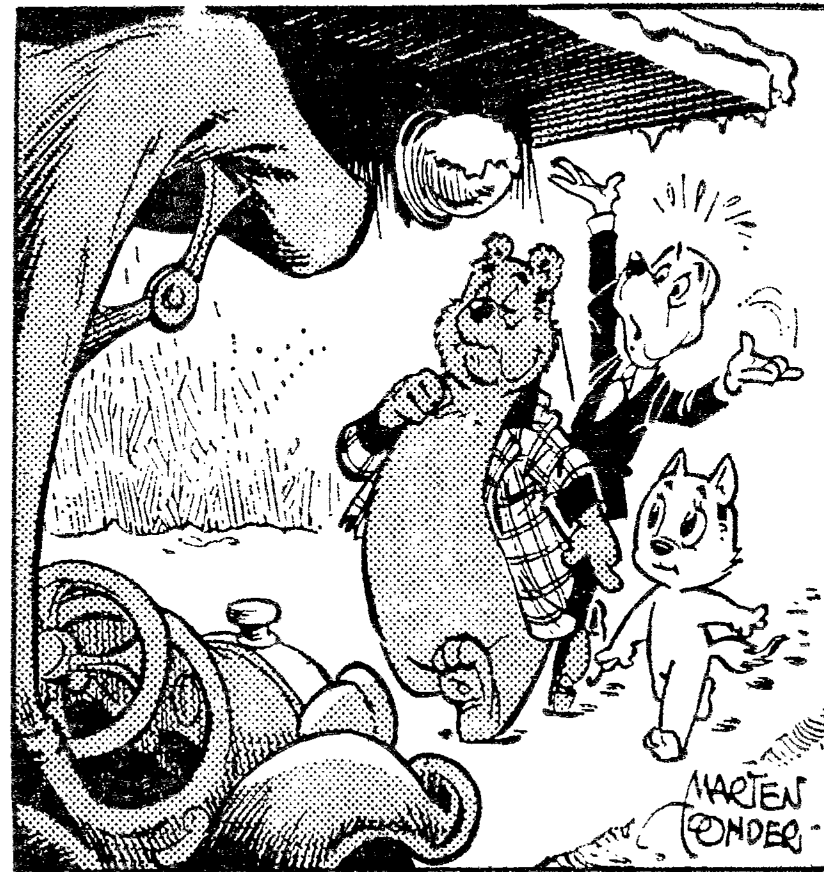
''Dat hoeft ook niet'', zei Tom Poes. ''Ik heb hier een brief die alles anders maakt, kijk maar.''

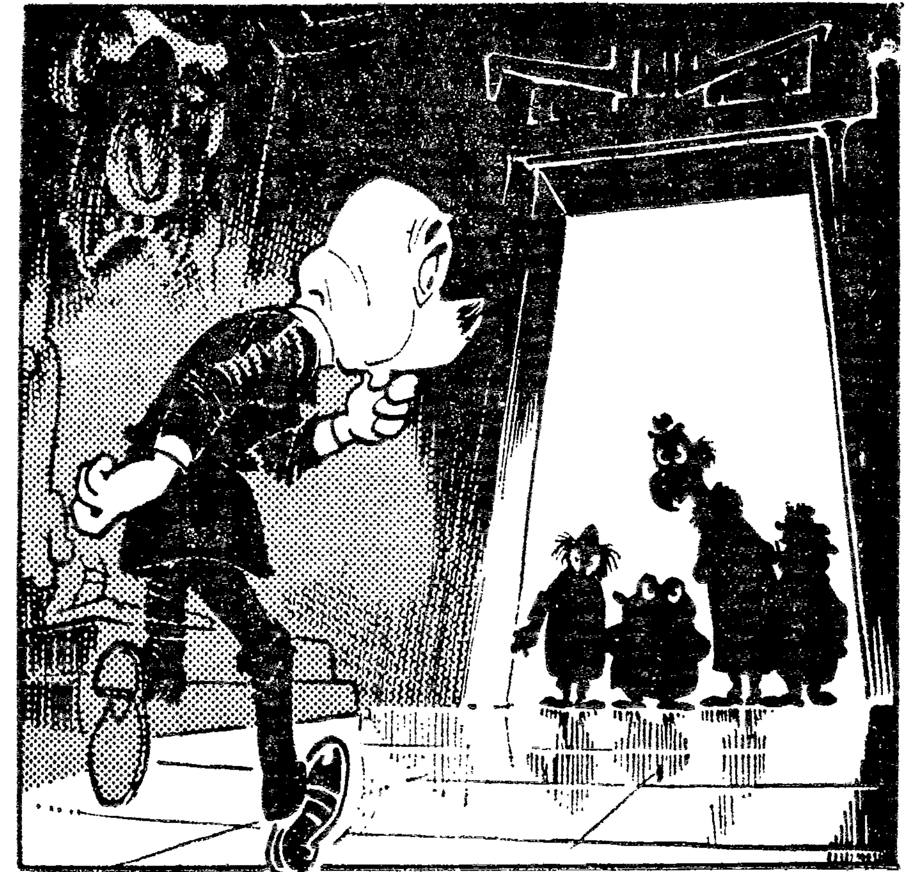
Heer Bommel wierp een uitgedoofde blik op het papier, en al spoedig verscheen er iets van leven in zijn trekken.

''Ik ben dus de enige, die OM mag maken'', fluisterde hij peinzend. ''De enige! En deze fabriek...''

''Deze fabriek is in overtreding'', vulde Tom Poes aan. ''Die kunt u laten sluiten door de politie. Ik denk, dat u hem voor een klein prijsje kunt overnemen.''

7373. Toen het tot heer Bommel doordrong wat Dorknopers brief betekende, vond er een grote verandering in hem plaats. Hij schudde de glasscherven van zich af, ging staan en kruiste de armen op de rug.

,,Het is toch wonderlijk wat een heer vermag'', sprak hij.

Op dat moment werd hij benaderd door de heer Steenbreek, die ademloos de trappen afkwam.

,,Meneer Bommel..... eh OBB!'', riep de secretaris uit. ,,Een ogenblikje! Ik hoor daar dat u de rechten op OM hebt! Ik kan u een prachtig aanbod doen als u die rechten aan de NV Ombrenger overdraagt. Een geweldig aanbod! Noem uw prijs....''

,,Maak er meer van!'', riep professor Sickbock zenuwachtig uit het beschadigde venster. ,,Verdubbel uw bod, mijn beste!''

,,Een heer is niet te koop'', zei heer Ollie koeltjes. ,,Kom Tom Poes, ik heb trek in thee. Laten we naar huis gaan.''

Hij zette zich waardig in beweging, maar Steenbreek liet zich niet zo gemakkelijk afschepen. Het ene bod na het andere rolde van zijn lippen en de miljoenen verdubbelden zich, terwijl heer Bommel en Tom Poes door de knerpende sneeuw naar de Oude Schicht liepen. Pas toen het trouwe voertuig wegreed, keerde hij zich verslagen om en betrad de gastvrije bungalow van zijn werkgever, die hem temidden van zijn raadslieden stond op te wachten.

7374. ,,OBB doet het niet'', meldde de secretaris met toonloze stem. ,,Hij wil de rechten voor het vervaardigen van OM niet verkopen''.

,,Zo'', zei zijn werkgever. ,,Zo. En waarom hebben wij de rechten voor het vervaardigen van OM niet, meneer? Huh? Waarom OBB wel en wij niet?''

,,Ik heb die rechten aangevraagd, AWS!'' riep de ander gebroken uit. ,,Heus! Maar het loopt allemaal door de ambtelijke molen, en die maalt zo langzaam!''

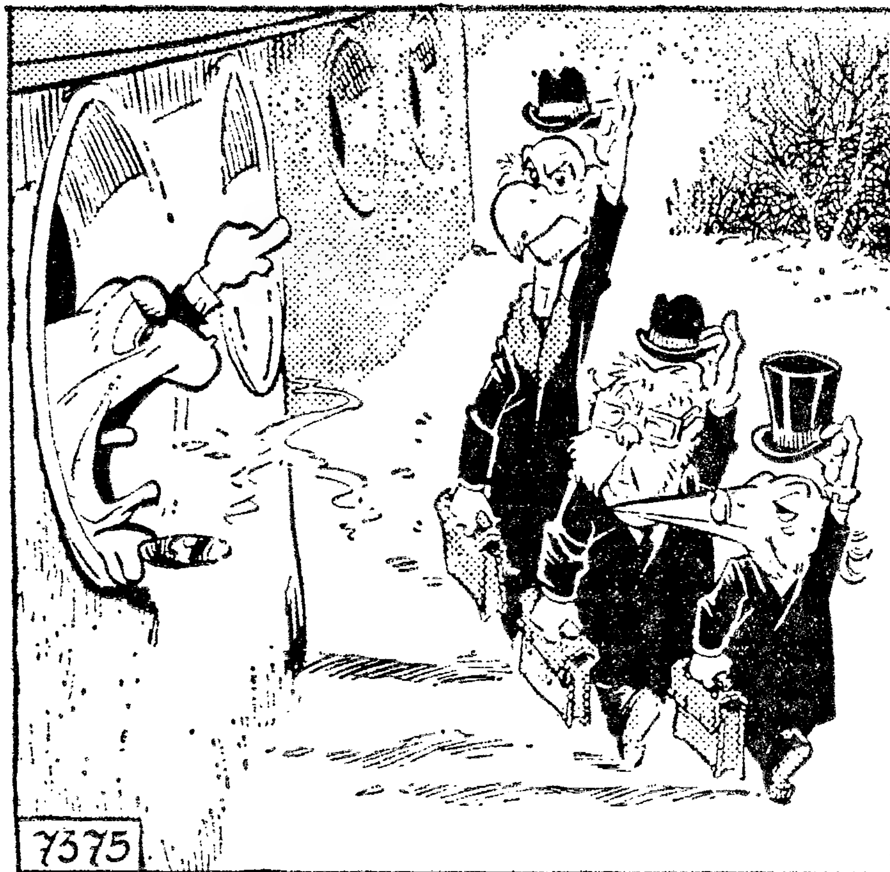
,,Langzaam maar zeker'', vulde de raadsman Jelker aan.

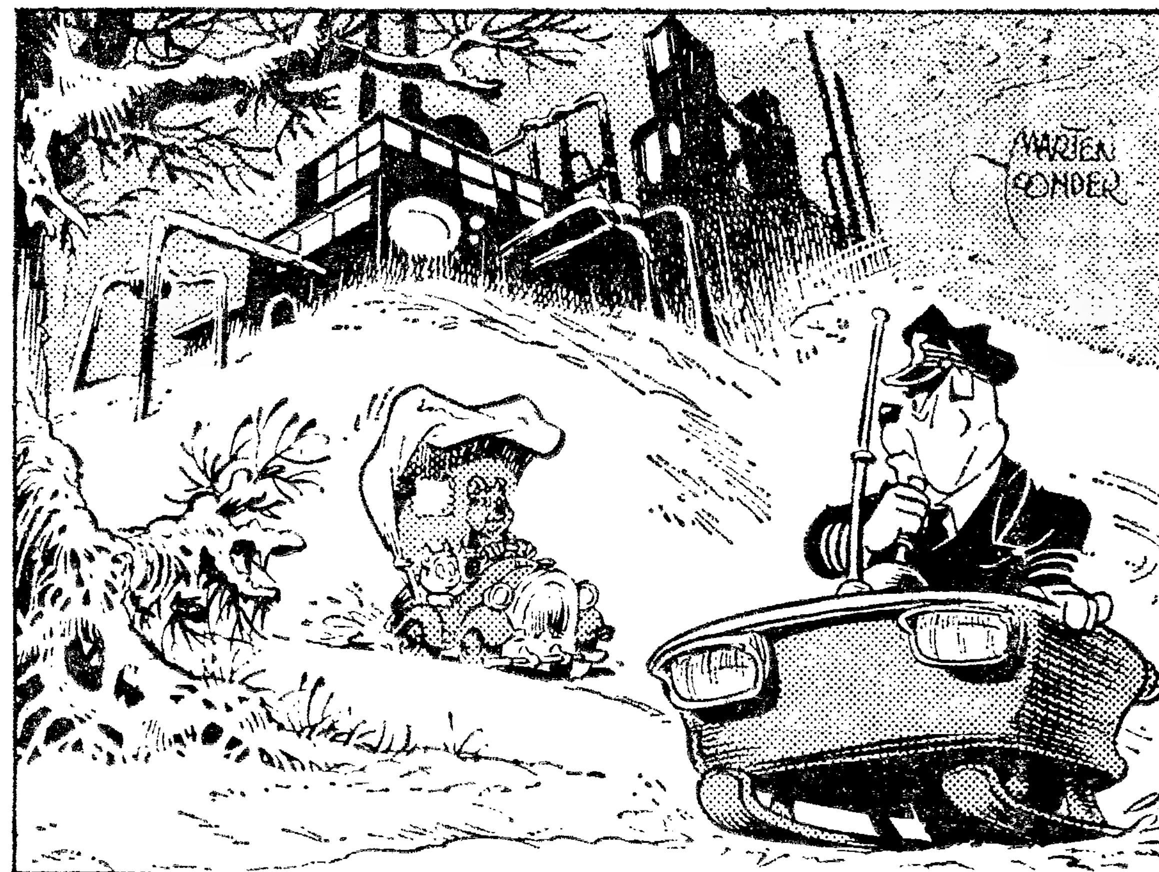
,,Niks zeker!'' riep de magnaat. ,,Ik moet dat OM-recht hebben, wat het ook kost. Ga procederen! Koop die molen om! Kort geding! Eis een gunstige beslissing! Doe iets!''

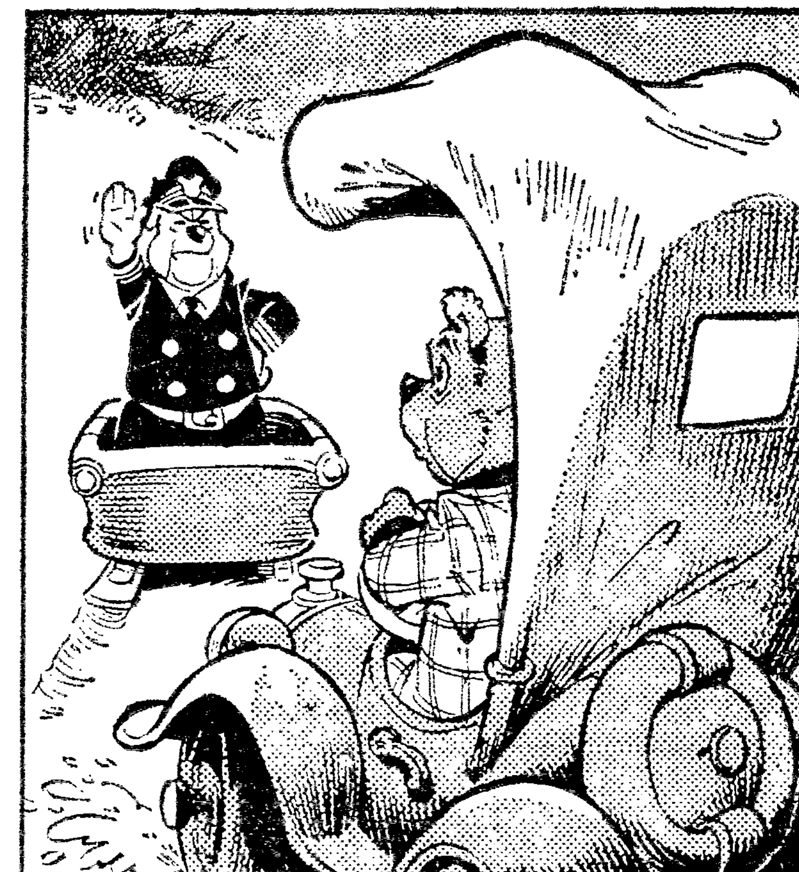
Op dat moment betrad een nieuwe bezoeker het vertrek, die beleefd de hoed lichtte. Het was de ambtenaar Dorknoper, die het pand open gevonden had en nu onaangekondigd binnenkwam met een belangrijke boodschap.

,,Meneer Steinhacker?'', vroeg hij vriendelijk. ,,Ik heb hier een uitsluitsel van de Consumptieraad betreffende uw aanvrage voor het onttrekken van OM aan de atmosfeer. Dit verzoek is afgewezen. Jammer, maar het is niet anders. Het recht was reeds vergeven aan de heer Bommel, die eerder een desbetreffende aanvrage had ingediend. Goede dag!''

Hij knikte minzaam en vertrok in snelle pas, want hij had nog meer te doen. Nu dropen ook de raadslieden en de secretaris af, zodat de grootondernemer eenzaam achterbleef.

7375. De verslagenheid van Amos W. Steinhacker duurde niet lang. Na de eerste schok steeg het bloed hem naar de wangen, en met driftige tred begaf hij zich naar het venster om dat open te werpen. Een koude luchtstroom golfde naar binnen, terwijl de magnaat het verhitte gelaat naar buiten stak; juist op het moment, dat de raadslieden Prik, Punt en Jelker passeerden. Ze namen beleefd de hoeden af, maar daar was het hem niet om begonnen.

,,Jullie denken zeker, dat we klaar zijn?'' riep hij toornig. ,,Nou, dat zijn we niet! OBB is bezig met een ragfijn spel; dat voel ik. Hoor hem uit. Zet hem onder druk. Ik wil tot een akkoord met hem komen. Begrepen? Een akkoord! En ik wil weten wat hij van plan is!''

,,Wat zou Bommel van plan zijn?'', vroeg ook commissaris Bas zich af. Hij schoof zacht zoemend in zijn OMslee door de sneeuw, en reeds van verre hoorde hij het geronk van de Oude Schicht naderen. Het geluid stond hem tegen, want zijn agenten waren onverrichterzake in de overvalwagen teruggegaan naar het bureau, en aan heer Bommels overtredingen had hij niet veel houvast meer.

,,Maar één ding is zeker!'', sprak hij tot zichzelf. ,,Volgens de politieverordening is het verboden in benzinewagens te rijden en daarom is het duidelijk, dat hier een overtreding plaats vindt.''

Met deze gedachte stopte hij zijn OMmobieltje en stak een hand op.

7376. „Dag meneer Bommel", zei de commissaris beleefd, toen de Oude Schicht stil stond. „het is verboden in voertuigen met ontploffingsmotoren te rijden. Ik dacht, dat ik u daar toch even op wijzen moest."

„Zo", sprak heer Ollie uit de hoogte. „Zo, dacht je dat, Bas? Dan ben ik bang dat je achter loopt. Weet je niet, dat ik de enige ben, die toestemming van de Raad heeft gekregen OM uit de lucht te trekken? Daarom ben jij in overtreding, Bas! Je rijdt in een Ommobiel!"

De houding van de politiechef begon in te zakken.

„Ik weet ervan", gaf hij bedremmeld toe. „Ik heb het schrijven van de Raad gelezen. Het is schokkend. Wat gaat er nu gebeuren? Neemt u deze prachtige OMbrengerfabriek over?"

„Geen denken aan!", riep heer Bommel uit. „Die hele Ombrengbeweging hier moet gesloten worden! Ik vertrouw, dat je daar streng op toe zult zien, commissaris!"

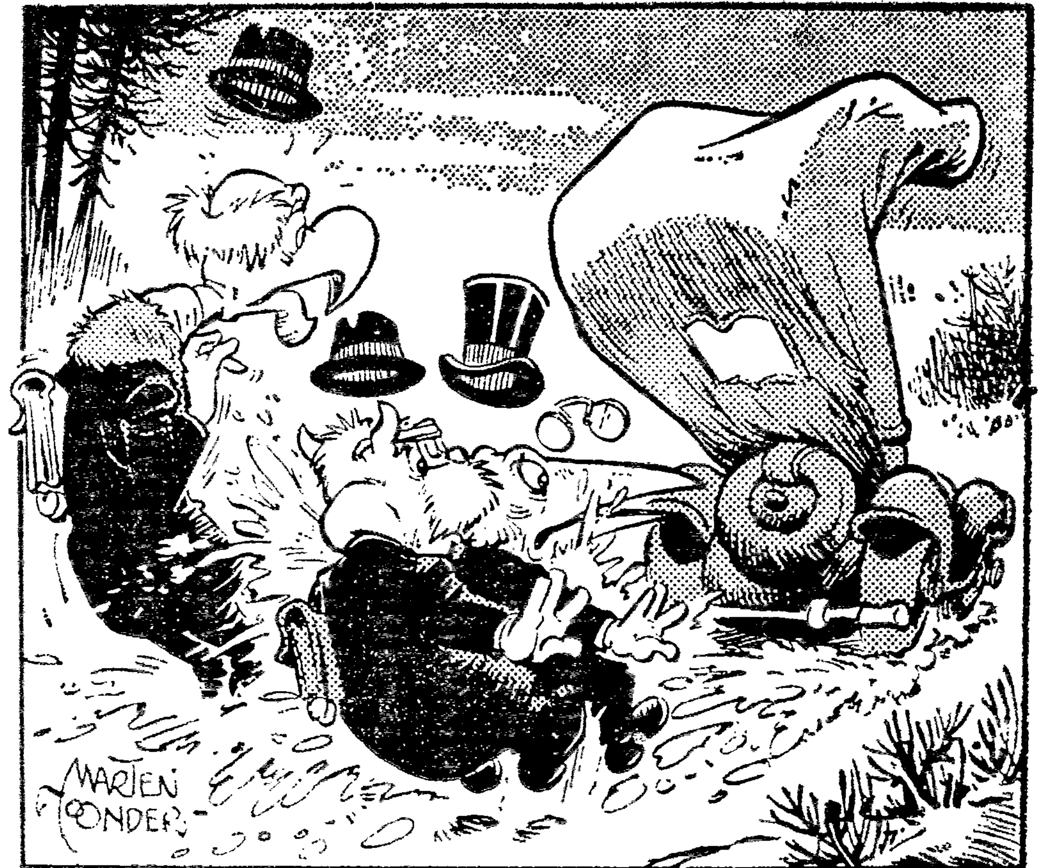
Hij zweeg even om deze strenge woorden te laten inzinken, en vervolgde toen wat gemoedelijker: „Ik hoop trouwens, dat je niet meer in dat wagentje gaat rijden; je kunt beter gaan lopen."

De hooggeplaatste beambte liep paars aan. Hij zweeg echter en verwijderde zich met knerpende passen door de sneeuw, een zwart spoor achterlatend.

„Dat lucht op", mompelde heer Ollie glimlachend. „Ik heb al zo dikwijls gehoopt, hem eens op zijn plaats te kunnen zetten. En daar heb je het.!"

„Ja", zei Tom Poes. „Maar weet u nu al wat u met de OM gaat doen? Daar komen die advocaten aan, en ik denk dat ze daar antwoord op willen hebben."

7377 „Ik hoop dat u weet wat u met de OM gaat doen'', zei Tom Poes. „Daar komen die advocaten aan, en ze zullen zich niet gemakkelijk weg laten sturen.''

Heer Ollie wierp achteloos een blik op de heren Prik, Punt en Jelker, die met knerpende tred door de sneeuw naderden en beleefd groetten.

„Ik zou niet weten waarom dat niet gemakkelijk is'', mompelde hij, terwijl hij wat gas gaf om beter te kunnen schakelen.

„Wacht even'', sprak meester Punt, „we willen graag even met u praten, meneer Bommel. Een overleg over een zaak met zeer interessante kanten!''

„We hebben volmachten'', vulde meester Jelker aan. „Het gaat om het overnemen van de OM-concessie, dat hebt u natuurlijk wel begrepen.''

„Hoeveel wilt u voor die concessie hebben?'', vroeg meester Prik, die de rij sloot. „U kunt uw eigen prijs noemen.''

„Ik verkoop dat konsesje niet'', zei heer Ollie afwenkend. „Het is van mij en ik zal zorgen dat niemand eraan kan komen.''

„Maar wat gaat u er dan mee doen?'' riepen de raadslieden wanhopig uit.

„Niets'', besloot heer Bommel kort. „Die OM deugt niet en als heer kan ik er niet achter staan. Vertel dat maar aan heer Steinhacker; al ben ik bang dat hij niet begrijpt wat ik bedoel.''

Zo sprekende schakelde hij de motor in en reed zo schielijk weg, dat plakken sneeuw om de oren der rechtsgeleerden vlogen.

7378 De Rommelbode bracht de volgende morgen grote beroering teweeg. De burgemeester, die de dag met de lezing van het ochtenblad op de Kleine Club placht te beginnen, was geheel uit het lood geslagen en hij ging zelfs zo ver in deze stille ruimte hardop te gaan praten.

''Bommel stopt het OMgebruik!'', riep hij uit. ''Dat is een slag voor de gewone burger, die ook eindelijk een vliegtuigje kon bekostigen! Een klap voor de ijverige ondernemer, die energie uit de lucht kon halen! En ach! Dan praat ik nog niet eens over mezelf. We gaan weer terug naar de stank en de pollutie..''

''Tiens'', sprak de markies de Canteclaer. ''Een edelman verplaatst zich niet in een schadelijk voertuig; hij gebruikt een draagkoets. Nee amice; de capriolen van deze eh.. Bommel interesseren mij in het geheel niet; ik laat de opwinding gaarne aan het grauw over.''

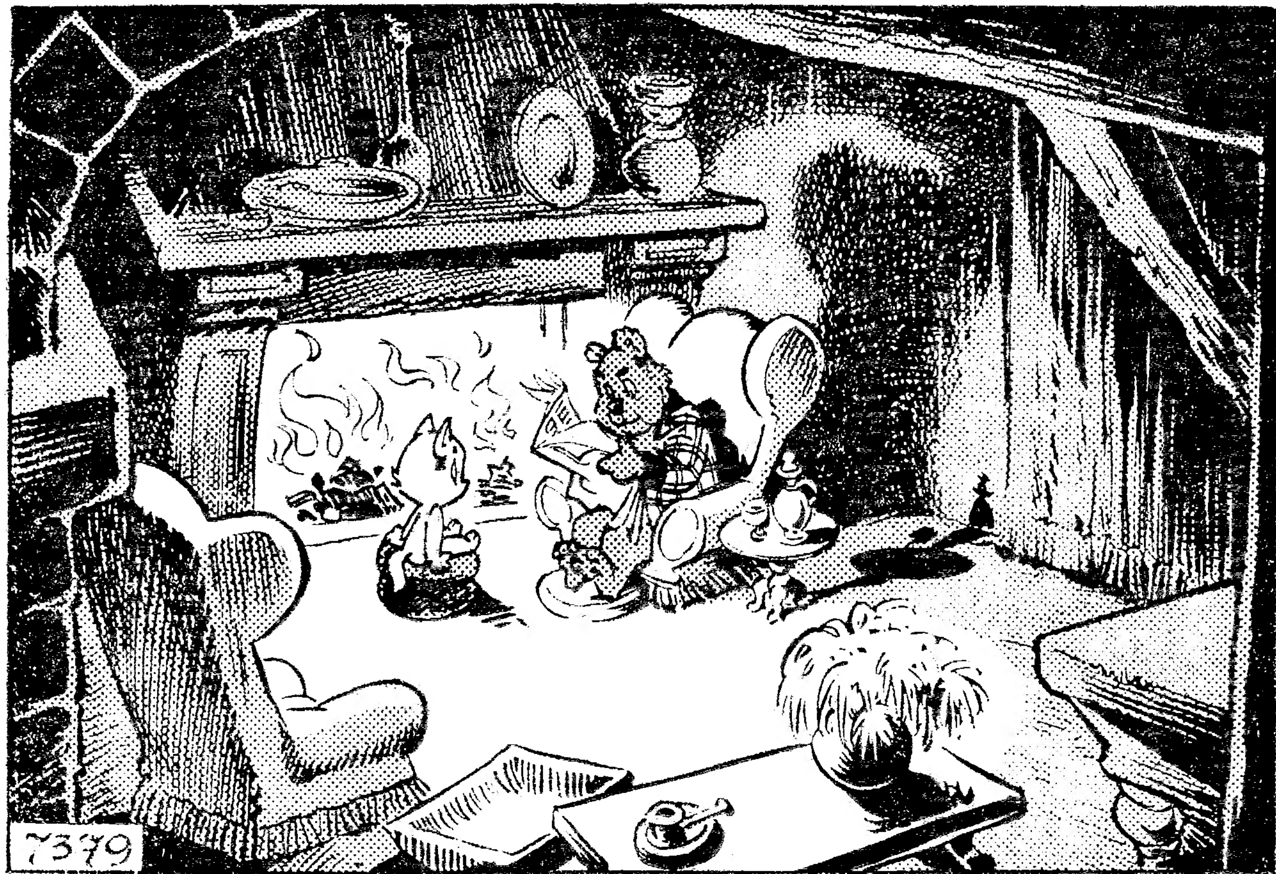
Nu werd de krant natuurlijk niet alleen door notabelen gelezen. De eenvoudige ondernemers Super en Hieper verdiepten zich erin, terwijl ze op de stilstaande lopende band van hun fabriekje zaten.

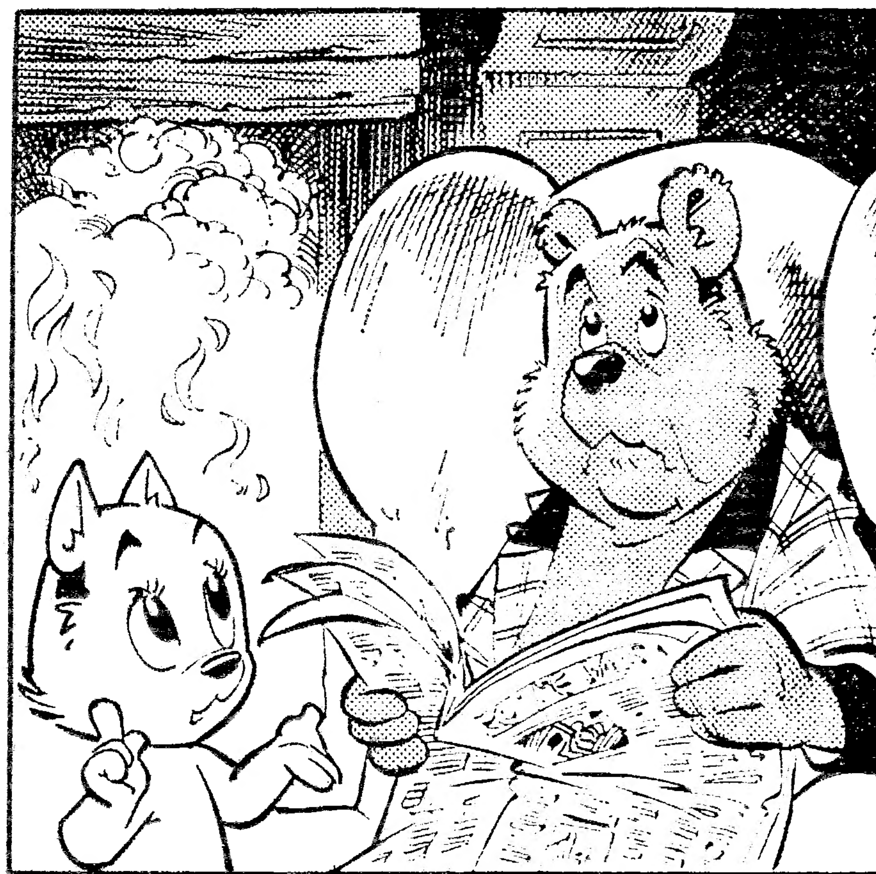
''Die bolle is gek!'', riep de eerste verbitterd uit. ''Nu zouden we superzaken kunnen gaan doen, en nu stopt hij ermee. Het stijgt me naar de strot, jongen. De kleine man is altijd afhankelijk van de capriolen van zo'n patser.''

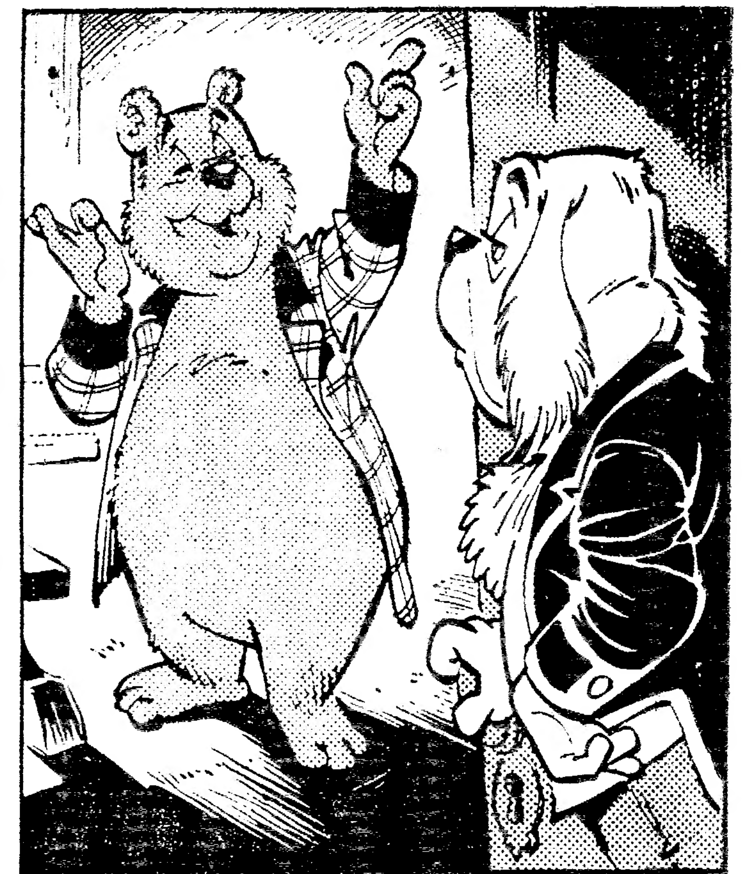
Op dat moment werd de deur na een korte klop geopend, en op de drempel verscheen de ambtenaar Dorknoper.

''Uw aanvrage 7346 voor het onttrekken van zuurstof aan de dampkring is geweigerd'', deelde hij mede. ''Goede dag.''

En nadat hij de deur had dichtgetrokken, bleven de zakenlieden vreugdeloos in hun donkere ruimte achter.

7379 Het was avond voordat heer Bommel een krant in handen nam, en toen bedrukte de inhoud hem zo, dat zijn eetlust verdween.

"Daar kan ik helemaal niet tegen", klaagde hij. "Het is allemaal héél moeilijk voor een heer met een gevoelig verstand, jonge vriend! Iedereen is boos op me, omdat men niet langer in wegwerpvliegtuigjes kan reizen en omdat men niet langer een OMmobieltje kado krijgt bij de margarine."

"Niet iedereen is boos", zei Tom Poes troostend. "De hoofdpijn en de ongelukken zijn aan het afnemen, en Joost is bijvoorbeeld blij omdat hij een olieaandeeltje heeft, dat zich aan het herstellen is."

Heer Ollie liet zijn krant zakken en keek een beetje treurig voor zich uit.

"Jij hebt gemakkelijk praten", mompelde hij. "Het moeilijkste is dit allemaal tegenover Doddeltje. Ik heb haar grote daden beloofd, bedoel ik. En nu zit ik hier met lege handen, als je begrijpt wat ik bedoel."

"Hm", zei Tom Poes. "Dat zou best eens mee kunnen vallen. Weet u wat u moet doen? Nodig haar uit voor een etentje, en leg haar dan alles uit."

Heer Bommel klaarde op, en nadat hij even had nagedacht belde hij de bediende Joost.

"Ik hoor daar, dat je olie-aandeeltje zich herstelt", sprak hij monter. "Dat is mooi, en omdat het vreselijke gevaar van de OMbrenger ook weer geweken is door mijn diep inzicht, gaan we het morgen vieren met een eenvoudige doch voedzame maaltijd. Doe je best, Joost; ik nodig mevrouw Doddel ook uit."

7380 Heer Bommel nodigde dus juffrouw Doddel uit, en de volgende avond vertelde hij met eenvoudige woorden en in brede trekken wat hij met de OMvinding had meegemaakt.

"Als ik het groot had aangepakt, zou ik nu bezig zijn met erg belangrijke zaken", sprak hij. "Dat was wat u van mij verwachtte, weet u nog wel? Nu ja, ik heb dat natuurlijk wel in me. Maar ik weet niet wat het was; het werken met die OMbrenger stuitte me tegen de borst, als u begrijpt wat ik bedoel. En daarom ben ik nog altijd een rustend en eenzaam heer.."

"Je bent veel te bescheiden, Ollie", wierp zijn buurvrouw tegen. "Ik vind het juist reuze flink van je om die rommel te verbieden. Je wist natuurlijk direct, dat het niets was, toen je mijn huisje zo raar had leeggezogen. Jij weet toch maar alles!"

Het was voor heer Bommel natuurlijk gemakkelijk geweest om hierop te antwoorden en wie weet, wat er dan gebeurd zou zijn. Maar op dat moment trad Joost binnen.

"Excuseer, heer Olivier", sprak deze achter de hand. "Daar is een zekere professor Sickbock aan de deur, die zijn diensten aanbiedt. Hij betreurt het, dat de samenwerking indertijd door een klein misverstand verstoord is, zegt hij."

Een kort ogenblik keek heer Bommel broedend voor zich, maar toen maakte hij een fier gebaar.

"Laat hem heenlopen!", riep hij uit.

Zo gebeurde het; en even later kon men de geleerde mismoedig met een fladderende mantel door een regenvlaag zien lopen. Want het was begonnen te dooien.

EINDE VAN DIT VERHAAL

720203

Tom Poes en de Ombrenger